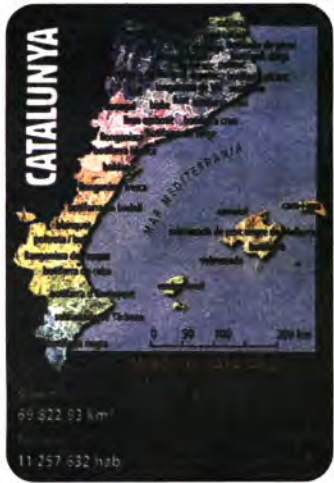

La democràcia estamental (Parlament), apareguda a Catalunya a través de les Treves de Déu de l'Abat Oliba al s. XII (quantes coses deu Catalunya al cristianisme, fins i tot el parlamentarisme!) és pocs anys anterior al parlamentarisme normand i, sens dubte, el mot anglès Parliament ve del català Parlament. Durant molts anys (s. XIV-XV) anglesos i catalans van ser veïns a causa de l'ocupació anglesa de la Gascunya.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

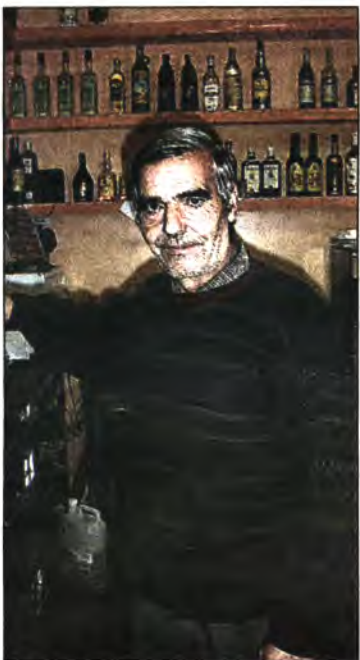
paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXI. NÚMERO 478

1° DE MARÇ DEL 2002

PREU: 2 €

CIUTAT DE MALLORCA

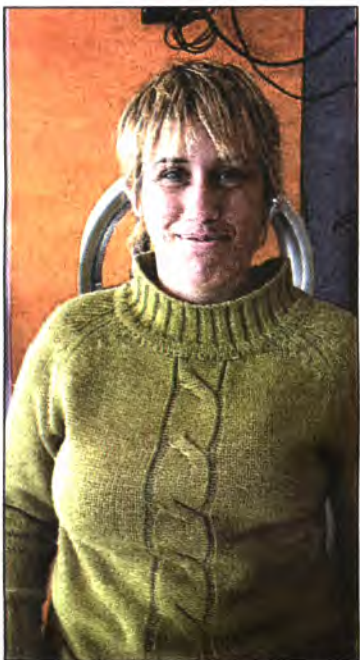
Fa un mes que en Francesc Aroca ha obert el Bar Cabezon al carrer de Miquel Vilallonga, 13 de Ciutat. Tel. 871 943 839

Fa 4 anys que en Jaume Mansilla i el seu fill Xavier regenten el Taller Art i Mol al carrer d'Isaac Peral de Ciutat. Fan enmarcacions i venda de marcs a l'engròs. Tel. 971 752 869

Fa mig any que n'Ainoa Artigues ha obert la botiga de pintura Paula al carrer de l'Arquitecte Bennasser, 6 de Ciutat. El seu home Sergi Faidella pinta cases. Tel. 971 499 197

Fa 8 mesos que n'Aranzazu Escobar ha obert la botiga Musicar Esport Palma a so n'Oliva. Ven recanvis esportius i música. Tel. 971 905 550

Fa 2 mesos que en Salvador Vidal i na Verónica Medina han obert el Centre de Naturopatia i Herbolietetica al Parc Estada de so n'Oliva. Taixí, Yoga, estiraments. Na verònica és naturòpata i fa quiromassatges, reflexologia, Ventoses, Fancpatia etc.. Els trobareu al 971 761 550

Fa 2 anys que en Miquel Rosselló ha obert el Bar can Rumbo davant la benzinera del carrer Eusebi Estada de Ciutat. És un lloc del Mallorca. Tel. 971 905 267

Poderosa eina de normalització: ràdio comercial en català

Ràdio Flaixbac ja es pot escoltar a través de la xarxa a partir de la pàgina web www.radioflaixbac.net.

D'aquesta manera, l'emissora que ofereix els èxits musicals del moment es pot sentir en qualsevol lloc del món. Les freqüències de FM de Ràdio Flaixbac són 106.1

Barcelona, 96.0 valls andorranes i 88.0 Castelló. [Redacció]

Enllaç directe:

<http://www.radioflaixbac.net/bacdirecte.aspx>

ORGULL CATALÀ

El mes passat sortia amb el meu cotxe de la ciutat de Girona i vaig ser aturat pels Mossos d'Esquadra per dur l'adhesiu CAT a la matrícula. Amb una prepotència inicial que fa bona la Guàrdia Civil, vaig ser convidat a treure l'adhesiu per estalviar-me la multa, deien, reglamentària. Vaig preguntar a l'agent si estava orgullós de portar al seu uniforme l'escut del seu país, o del meu, vés a saber, i com que em va dir que sí, li vaig contestar que jo també em sentia orgullós de mostrar la identitat del meu país al meu vehicle i que no em pensava treure l'adhesiu. Que si havia de complir amb el seu deure, que em multés, que jo no trauria de cap manera el CAT de la matrícula. No estava disposat a obeir una llei feta a Madrid. L'adhesiu segueix a la matrícula i la multa al meu poder. És una mostra del meu orgull català que un dia subhastaré en una de les meves Fires del Disc. Paraula de Sí! one.

Jordi Tardà - Sils

VUITENA IDEA DE LA CAL PER FER AVANÇAR EL PAÍS

"Mantenim els productes i les begudes de la nostra terra. Perquè no tan sols el pa amb tomàquet és patrimoni del nostre país, les begudes també han estat un fet característic del nostre poble. La pomada, la ratafia, el cava, l'aigua de València, el muscat... Com altres productes: l'oli, fruits secs, carquinyolis, catànies, sobrassada, embotits... A més de fer-ho servir per a l'autoconsum, donem-ho a conèixer a la gent que coneguem de la resta del món."

Especial dedicat a
CIUTADELLA DE MENORCA i
CIUTAT DE MALLORCA
Si vos ha agradat, telefonau al
971 26 50 05
i el vos enviarem cada
quinze dies.

LA
REVISTA
DELS
EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Amb l'arribada de l'any i de l'euro, Correus que era de l'Estat espanyol s'ha convertit en empresa privada. Això ha estat pesta pels qui feim publicacions periòdiques que enviam per correu ja que abans pagavem 20 pessetes per enviament. Ara en pagam 42, de manera que només ens queden dues solucions: tancar la paradeta, o pujar el preu, de manera que a partir d'ara la subscripció a l'Estel valdrà 35 €, enlloc del 30'05 que valia fins ara. Més tard, si els nostres subscriptors decideixen donar-se de baixa, ja tendrem temps de tancar l'Estel.

* L'enviament de periòdics per correu han tengut unes pujades brutals els darrers 22 anys. Al principi, durant 3 anys, constava 40 cèntims de pesseta, llavors ja en van valer 50 i a poc a poc, arribaren a 20 pessetes. Aquesta vegada, però, això ja se sembla a l'Argentina amb una pujada de més del 100%. I lo pitjor és que no hi ha alternatives ja que correus és un monopoli.

* També hi ha la solució que la gent compri l'Estel als quioscos, però està demostrat que aquestes revistes patriòtiques en català, no tenen públic interessat. Ja fa anys que la distribuïdora les repartia a les 4 illes. A les Pitiüses i a Menorca les vàrem haver de retirar que no se'n venia cap. A Mallorca, actualment se'n venen una dotzena i no les retirem per pur testimoniatge. L'Estel, amb 5.500 exemplars de tiratge, és la primera revista en català a les Illes, però les pujades brutals i els molts d'anys del seu editor que no te hereus, fa que la seva continuïtat sia insegura. Ω

Feixistes, peatges i espoli fiscal

Esprai <esprai2@yahoo.ca>

Fa temps que hi ha nazis al Camp Nou. I no parlem de la Junta directiva –ja ho farem en un altre ocasió, sinó de la grada. La demostració palpable d'aquest fet l'hem pogut veure en diverses ocasions, però la darrera va ser en el partit contra l'Osasuna. Segons la gent de www.racocatala.com, el bon ambient entre seguidors bascos i catalans va ser trencat per un grupuscle del sector dels Boixos Nois, segons sembla, els anomenats Casals. Aquesta xusma va cremar una bandera de les que reclama la repatriació dels presos i preses polítics bascos i acte seguit va fer ostentació de simbologia feixista.

Fins quan els veritables culés, que han defensat històricament les llibertats catalanes, permetran que aquesta gent continuï embrutant la imatge del Barça, de Barcelona i dels catalans?

I parlant de feixistes, diu el ministre espanyol de Foment, Francisco Álvarez Cascos, que el govern d'Espanya no desviarà ni un sol euro per rescatar els peatges dels Països Catalans. A més a més, el president del PPC (Pesta Porcina Clàssica), Alberto Fernández Díaz, ha assegurat que si s'alliberen alguns peatges, els diners s'hauran de restar de les inversions en infraestructures que rebem els catalans i les catalanes.

Aiii! Albertito, Albertito... Ens podries dir de quines inversions i de quines infraestructures ens parles??!!

Amb l'Esprai d'avui aprofundirem en l'espoli fiscal que patim els Països Catalans per part de l'Estat espanyol i coneixerem diverses propostes per saltar-se els peatges a les autopistes. Ω

“SER CORNUTS I PAGAR EL BEURE” O L'ESPOLI FISCAL ESPANYOL

Un usuari/ària de l'Esprai ens ha fet arribar el següent article. L'article només parla del Principat. Des de l'Esprai, però, volem recordar-vos que la totalitat dels Països Catalans rebem aquest tracte discriminatori.

“Recentment, un estudi encarregat per les caixes d'estalvi espanyoles ha tornat ha posar de manifest l'espoli fiscal que patim els catalans per part de l'estat espanyol.

Existeix una equació econòmica bàsica que estableix que la suma dels diners que “surten” d'una economia és necessàriament igual a la dels diners que hi “entren”.

En altres paraules: la suma dels estalvis (S), dels impostos (T) i de les importacions (M) que “treuen” diners del circuit econòmic és inevitablement igual al conjunt dels diners que s'hi “incorporen” a través de la inversió privada (I), la despesa pública (G) i les exportacions (X). És a dir: $S + T + M = I + G + X$.

A Catalunya, la diferència entre els impostos (T) que paguem i els diners que reben de l'estat (G) és 1,3 bilions d'antigues pessetes. Per tant, no cal saber gaire matemàtica per calcular que la suma dels nostres estalvis i de les nostres importacions (S+M) és inferior al conjunt de les nostres inversions i exportacions (I+X) en 1,3 bilions de pessetes. I, per tant, ens veiem en la necessitat d'invertir i d'exportar molt per sobre de la nostra capacitat d'estalvi i de la nostra disponibilitat per importar.

Per poder invertir quan no tens estalvis, cal endeutar-te. I, per tant, no és estrany que la majoria dels catalans estiguin atrapats per crèdits personals i hipotecaris per la resta de les seves vides. Per poder exportar quan tens pocs diners per comprar importacions imprescindibles (com combustibles o productes d'alta tecnologia), cal treballar molt i amb sous reals força més baixos que els nostres veïns europeus. I, així, tampoc és gens estrany que molts catalans hagin de treballar moltes i moltes hores per poder arribar a final de mes.

En altres paraules en lloc de treballar per viure, ens veiem obligats a viure per treballar; i, tot i així, estem condemnats a viure endeutats. Una paradoxa matemàtica? En absolut. En bona mesura, és la trista conseqüència de l'es-

poli fiscal que patim per part de l'estat espanyol. Fins quan seguirem acceptant “ser cornuts i pagar el beure”?”

FÓRMULES I PROPOSTES PER A NO PAGAR ELS PEATGES.

Un usuari/ària de l'Esprai ens ha fet arribar aquesta proposta:

Hi ha diverses fórmules per practicar la insubmissió als peatges. Aquí n'apuntarem quatre:

Abans de res us volem informar que aquestes pràctiques van contra les lleis espanyoles. Vosaltres sabreu si podeu o si deveu emprar-les.

a- Pèrdua de la pròpia targeta de crèdit i posterior ús.

Aquesta pràctica és la més neta de totes. Declares la pèrdua de la teva targeta de crèdit o de dèbit a la teva entitat bancària. El banc la dona de baixa, però en els peatges continuarà funcionant uns pocs dies, fins que els actualitzin. Només haureu de passar normalment amb la vostra targeta per la caseta

d'“Automàtic”. El peatge us obrirà la barrera, però no us ho carregaran al compte perquè la vostra tarja està declarada com a perduda. En l'hipotètic cas que els bancs o caixes us ho intentin cobrar, el malentès quedarà resolt amb una simple visita a la vostra oficina i la comprovació de que havíeu donat de baixa la tarja abans que “algú” en fes us per a passar peatges.

Evidentment la vostra indignació serà total perquè, “com és possible que l'estiguin fent servir si jo la vaig donar de baixa??!!” I quedareu alliberats de qualsevol responsabilitat.

Recomanem aquesta pràctica per a quan hagueu de fer un viatge llarg amb molts peatges en pocs dies. L'estalvi és considerable.

b- Tapar-se la matrícula i passar per la caseta de “Manual”.

Aquesta és encara més senzilla que l'anterior. Es tracta de bairar del cotxe, mentre està a la cua del peatge, amb algun adhe-siu del rotllo o unes tires de paper que van repartir ERC i que deien “Catalunya lliure de peatges”. Enganxes aquests elements a la matrícula del darrera del teu cotxe i, sempre saludant el treballador

del peatge, passarem sense pagar i sense donar-los l'oportunitat de que prenguin nota de la nostra matrícula.

Un cop us hagueu allunyat del peatge, pareu a la primera sortida o àrea de descans que trobeu i torneu la visió a la vostra matrícula posterior, si no voleu rebre una multa majúscula.

c- Enganxar-se al cotxe del davant i passar per la caseta d'“Automàtic”.

Aquesta encara porta menys preparació que l'opció b.

Es tracta de triar un peatge on hi hagi un cotxe realitzant el pagament. Esperar que acabi de pagar i enganxar-se al seu cul per passar la barrera conjuntament com si fos un sol vehicle. Mentre la cel·lula fotoelèctrica del peatge detecti moviment, no farà abaixar la barrera i, per tant, podrem passar tranquil·lament.

És possible que salti una sirena d'alarma per avisar els vigilants del peatge. Aquests intentaran prendre-us la matrícula. Per evitar-ho us recomanem que identifiqueu la situació dels vigilants i useu el cotxe del davant com a pantalla per protegir-vos la matrícula. Una altra bona tàctica, si és de nit, és apagar els llums del cotxe i tornar-los a encendre un cop ja no sigui possible que us desxifrin la matrícula.

d- Saltar-se la barrera a l'estil Hollywood.

Aquesta és la més arriscada i més salvatge, però també la més divertida. Es tracta de tirar i tirar sense parar per la caseta d'“Automàtic”. No espereu que la barrera s'obri. Feu-la volar. Un cop fet això, premeu l'accelerador i no pareu fins el vostre destí.

Recomanem aquesta pràctica per a altes hores de la matinada. Serà menys arriscada. Ω

HI HA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE, ES PENSE I S'ESCRIGA EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE ES PENSE I S'ESCRIGA

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la.
Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

El circ de l'ecotassa o Francesc Antic de Mallorca

Pere Felip i Buades

Circ o teatre de la comèdia, en això s'ha convertit el tan rebregat tema de l'impost ecològic o ecotassa. D'aquesta manera, els elements protagonistes d'aquest circ són, per una part, el Govern Balear amb la Conselleria de Turisme al front, i, per altra part, la Federació Hotelera amb el seu president Pere Canyelles al seu comandament. Aquests dos fronts, antagonistes, estan protagonitzant aquests dies, "la comèdia de l'any"... i la de l'any passat i la de l'any que ve... perquè d'això es tracta. D'una comèdia. La comèdia de l'any. La comèdia del turisme, a les Illes Balears i Pitiüses.

En recents declaracions als mitjans de comunicació, amb motiu de FITUR (Fira Internacional del Turisme celebrada a Madrid), n'Escarrer manifestà, públicament, que l'explotació comercial dels hotelers, en les Illes balears, actualment, no és productiva, i que sí que eren productius els negocis hotelers que la família posseeix al Carib i en altres latituds. Ho deia per, "plorant", intentar convèncer als bàmbols illencs a veure si es compadien dels seus "pobrets" hotelers (que neden dins l'or, or extret, durant anys de la "lucrativa" explotació del "corrupte" negoci turístic illenc), de que si es feia paga un euro a cada turista que s'allotgès als seus hotels, la família pocs menys que hauria de tancar les seves plantes hoteleres i envellar-li a fer negoci al Carib, on, per cert, des de sempre, han estat pagant una o varies ecotasses per poder allotjar turistes en els seus hotels.

Per cert, la participació del Govern balear en la Fira Internacional de Turisme li suposà l'haver de pagar una substancial factura, que pagà en pro de la promoció hotelera en aquells que, a continuació, mosseguen la mà dels qui li donen menjar, i de qualque cosa més que menjar.

FITUR és una de les moltes fires de promoció internacional del turisme a les que acudeix el Govern balear amb el propòsit de promocionar el "corrupte" negoci hotelier illenc. En totes i cada una de les assistències, la factura que pagam tots els contribuents illencs és tremendament desmesurada. Estam parlant d'un pressupost de mils de milions de pessetes, destinat, íntegrament, a pagar una promoció i propaganda que repercut directament en

els hotelers, lliures d'aquesta càrrega, puguin comptabilitzar-la com a guany net, lo que els facilita constantment a optar per, o be tenir garantits els seus guanys o be oferir preus competitius a la baixa, al no haver-se de responsabilitzar d'unes despeses milionàries, que pagant totes els illencs via impostos.

Per això, per assegurar els guanys dels hotelers, se crearen la Conselleria de Turisme, l'IBARUR, el Foment de Turisme, etc. Tots aquests organismes viuen be, gràcies als impostos recaptats entre els illencs.

Ara, en aquests temps, ens ha sortit un "Robin Hood" modern, aquí, a Mallorca. Se diu Antich. Ell sol, s'enfronta als poderosos, al clan dels hotelers, per a exigir-los el pagament d'un cànon per turista allotjat, que serveixi per, en teoria, pagar una petita part de les despeses que ells (els turistes) ocasionen en les seves estades a les illes.

Ara, en aquests temps, aquí, a Mallorca, la Federació Hotelera (que, com indica el seu nom està formada per la suma de molts d'hotels) se proposa combatre al nostre heroi i declarar-lo quasi fora de la llei, amb la inestimable ajuda dels seus guardians del PPI de la seva capacitat de comprar voluntats i ajudes de certs mitjans de comunicació per tal d'aconseguir el seu objectiu que, com a mínim, passa per derrotar-lo a les properes eleccions si abans no aconsegueixen "executar-lo"... O sia, neutralitzar-lo o fer-lo dels "seus", com feren abans amb tants de governants, que se feren dels "seus" convençuts per les mengívols prebendes que els oferiren.

Ara, en aquest temps, aquí en Mallorca, assistim a la comèdia on veiem que mentre la Federació Hotelera declara la guerra i amenaça en dur el Govern balear amb n'Antich i n'Alomar als tribunals, aquests segueixen alimentant la fera, (el carabiós). Segueixen pagant les seves promocions, les seves propagandes, els seus esponjaments, l'embelliment del litoral, de les platjas, de l'entron urbà, la seguretat, la neteja... I ho fan ens els nostres diners...

Mentrestant, els hotelers se neguen a cobrar un euro (un puto euro), als turistes que s'allotgin en els seus hotels. Quina comèdia! O és un circ? Ω

"EIVISSA", UNA MARCA POTENT

A principis del segle passat, els finesos decidiren posar en marxa un procés de normalització per a la llengua pròpia —el finès—, coherent amb el fet que Finlàndia estava assolint unes cotes d'autonomia cada vegada més àmplies (que culminarien, l'any 1917, en la independència del país). Malgrat aquesta promoció del finès, no es marginà la minoria suecòfona i hom va tenir un tracte tan exquisit envers aquesta minoria que el suec encara avui té l'estatus de llengua oficial a Finlàndia. Allò que no pensaven de cap manera, emperò, els finesos (potser ni tan sols els més optimistes i agosarats) era que el nom de la seua capital arribàs a ser conegut arreu del món amb la denominació finesa. Era bastant obvi que el nom de la ciutat que es coneixia arreu era Helsingfors, que així l'anomenaven els Atles i els llibres de text d'arreu del món i que, per tant, difícilment s'arribaria a consolidar aquell estranyíssim terme suomi: Hèlsinki.

Actualment, sorprèn, passats tres quarts de segle, la naturalitat amb què arreu del món la capital de Finlàndia es coneix amb el nom propi en finès. Tothom parla de Hèlsinki, independentment de la seua ideologia i del seu punt de vista sobre la qüestió nacional, amb una naturalitat absolutament extraordinària. Encara més, hem de destacar que, sorprenentment, el nom internacional dels segles passats —Helsingfors— resulta avui pràcticament desconegut per tothom (també independentment de la seua ideologia i de tot aquest tipus de condicionants). El canvi ha estat absolutament radical. Allà cap als anys vint del segle XX, l'únic terme que s'hauria conegut, en aquesta part del món, de manera generalitzada, hauria estat el nom de la ciutat en suec (Helsingfors); avui dia, en canvi, el terme que coneix tothom és en llengua finesa (Hèlsinki).

Si això ha passat en un cas que per mi resulta del tot emblemàtic, per què no ha d'ocórrer exactament el mateix amb el terme "Eivissa"? Algun membre de l'equip de govern del Consell va declarar, fa cosa d'un any, que "Ibiza" era una marca molt potent. Potser tenia raó: però deixava de banda el fet fonamental que es tracta també d'una marca del passat. "Ibiza" ha estat la marca del desenvolupisme de l'època franquista, del naixement del turisme a la nostra illa, de la balearització, del turisme barat i de la destrossa del litoral. La marca "Ibiza" pot ser tan potent com es vulgui, però ja forma part de la Història. La marca amb projecció de futur —talment com ocorria a Finlàndia a principis del segle passat— és Eivissa. "Eivissa", idè, és, ara mateix, una marca molt més potent que no la de la denominació de l'illa en espanyol. I és una marca molt més potent perquè permet besllumar alternatives, permet visualitzar novetats en molts aspectes.

En primer lloc, la marca "Eivissa" correspon a una illa auto-centrada, que vol administrar els propis recursos i que vol ser ama i senyora del seu futur. És la marca per vendre una societat que s'estima a si mateixa, que està mínimament cohesionada i que té un projecte propi de futur. I amb el canvi de "marca" també s'hi podria adjuntar un canvi de model de desenvolupament turístic... i fins i tot un canvi de model econòmic i social. Els detonants dels canvis són de moltes classes diferents, i els simbòlics no són precisament dels més menystenibles. És una mera qüestió d'intel·ligència el fet de saber-ho veure i, sobretot, de saber-ho aprofitar. Resulta, per tant, un complet encert que les nostres autoritats insulars hagin decidit vendre internacionalment la marca "Eivissa" per promoure l'illa als mercats turístics internacionals. El canvi demostra projecte propi, força, autonomia i, sobretot, capacitat d'obrir un nou futur. És un canvi ple d'optimisme i de possibilitats.

Potser si Hèlsinki hagués estat una ciutat turística, els empresaris del sector haurien augurat que no es podia vendre res més que Helsingfors; però els que, en anar a Anglaterra, a França o a Alemanya, escrivim "Eivissa" als papers que hem d'omplir, ja sabem que, inexorablement, aquesta és la denominació en què, en el futur, es coneixerà la nostra illa arreu del món. I, per descomptat, que la denominació en català potser conviurà amb "Ibiza" (en espanyol). Com Hèlsinki conviu amb "Helsingfors" (en suec). El que passa és que, arreu del món, ningú no ho sap. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

President d'Esquerra Republicana-Illes Balears i Pitiüses

El GOB proposa reduir dràsticament el nombre de cotxes de lloguer que operen a Mallorca

Mallorca i les illes Balears en general s'han convertit en el paradís dels cotxes de lloguer. Actualment la xifra de cotxes de lloguer és elevadíssima, habitualment se parla de 55.000 vehicles tot i que alguns fan arribar la xifra a 70.000.

A nivell comparatiu amb altres comunitats autònomes de l'estat, les Illes Balears té l'índex més elevat de tot Espanya, tant si se mira per nombre d'habitants, per superfície, per km de carretera, etc..

Aquest elevat nombre de cotxes genera problemes i conflictes, tals com: saturació de les carreteres (els vehicles de lloguer circulen molt, sobretot en l'estiu), accidentalitat elevada (les estadístiques així ho demostren), entre d'altres coses pel desconeixement de les carreteres per part dels turistes, problemes greus d'aparcament, increment de les emissions de gasos contaminants, colapse de Palma, etc.

Reduir el nombre de cotxes de lloguer sembla una mesura necessària i imprescindible, i fins i tot així ho reclamen una part dels empresaris del sector.

És per això que GOB proposa una reducció dràstica del nombre de cotxes de lloguer i insta les distintes administracions a dur un control estricte sobre aquest tema, el nombre de cotxes, els aparcaments i les empreses que operen a les nostres illes. Ω

Amb nosaltres no s'hi pot jugar!:

L'ICTNET i l'Oncle Oleguer

ICTNET DISCRIMINA EL CATALÀ

El portal sobre tecnologia ICTNET, que depèn de l'ICT (Institut Català de Tecnologia) i que està participat per diverses corporacions professionals catalanes, OBLIGA a incloure una traducció a l'espanyol de qualsevol intervenció feta en les seves llistes de distribució (comunitats virtuals) en un idioma diferent. Per tant, si hom vol comunicar-se només en català amb professionals del país a través d'una comunitat virtual de l'ICTNET no ho pot fer, ja que segons les normes el missatge no serà difós a la llista.

Demaneu la retirada d'aquesta normativa injusta i, segurament, il·legal. Envieu e-mails demanant la seva retirada a ictnet@ictnet.es

Missatge suggerit

"Títol: Apartheid anticatalà:

Senyors:

Hem pogut observar com en les comunitats virtuals de l'ICTNET es discrimina el català tot obligant a la traducció dels missatges en aquesta llengua a l'espanyol, sota l'amenaça de no publicar-los. Ens haurem de penjar també l'etiqueta d'"E" i la "N" al front? Seran aviat obligatòries les sevillanes i ser dels Ultra Sur?

Haurem de cantar també el "Cara al Sol"? Què més?

Potser penjar-nos unes castanyoles al nas?

Demaneu la immediata retirada d'aquesta norma que atempta contra el principi d'igualtat i discrimina la llengua pròpia del lloc on té la seu ICTNET. Ja n'hi ha prou d'autoodi i d'estupidesa contra el propi país i els propis interessos.

Atentament,

En tal.

P.D.: I de part d'en Pere Calders, post-mortem:

LA SOCIETAT CONSUMIDA, d'en Pere Calders.

Vam saber que ens havíem de posar l'a-

nella al nas pels volts de l'investida inicial de la primavera. El rumor corria de feia temps, però amb discrepàncies: els uns deien que seria obligatori i els altres que seria facultatiu, amb avantatges de desgravació fiscal per als obedients. Al final, va resultar un entremig, ja que els legisladors ho deixaven a criteri dels ciutadans, tot advertint-los lleialment que als qui no es possessin l'anella els seria difícil d'obtenir el passaport, no cobrarien punts i les vacances d'estiu i de Setmana Santa els serien fixades com a recuperables. El to del Butlletí era sec, sense aviadures, per bé que amb un estimable toc humanitari, ja que deia (ben clar) que les delegacions d'hisenda cobrarien el cost estricte de l'anella i no pas la feina de col·locar-la, de manera que la perforació del nas i l'anestèsia sortien de franc. En la pràctica, va resultar que per tenir dret a l'esterilització prèvia calia adquirir una pòlissa a benefici dels orfes de la marina.

L'oncle Oleguer, que era una mostela i sempre anava al davant o empenyia per ésser dels primers, va tenir l'anella quan tot just començava a parlar-se'n. Era accionista d'una fàbrica d'emballatges que obtingué el contracte per a enviar les anelles a tot el país, i es va espavilar per quedar-se un dels models que havien enviat del centre per tal de calcular la forma i la cubicació de les caixes. Era una anella-pilot d'acer inoxidable, amb una sentència llatina que, a cuitacorrents, es podria traduir així: «Segons el vent, les veles.» L'oncle Oleguer ens va explicar que hi hauria liberalitat en qüestió de tria de materials, o sigui que els benestants i les dones -dit amb aquesta barreja i a ull nu- podrien optar (a més del material bàsic) entre la plata, l'or i el platí, sempre, naturalment, a condició de pagar la diferència. Això, per un insondable misteri, va agradar.

L'oncle s'entestà a emprovar l'anella a la seva filla petita, la cosina Margarida, i va provocar-li una hemorràgia degut a una manipulació graonera de la pinta, que calia tancar a poc a poc i amb compte a causa de les particularitats del tendrum nasal. La criatura es va espantar i cridava com una esperitada, i amb raó, perquè posteriorment es va saber que l'operació era dolorosa fins

i tot amb l'anestèsia oficial. A l'hora de la veritat, qui podia pagava una dosi extra, i feia bé, ja que cadascú s'estima les seves coses.

Resumint, el dia vint-i-set d'abril va sortir la disposició formal i tres setmanes després s'iniciaren les cues a les comissaries i a les delegacions corresponents. I aparegué pels carrers la figura familiar dels ciutadans amb l'anella al nas, pulcres, generalment ben vestits, amb un nivell de vida expressat per la bona qualitat de la roba i la noblesa metàl·lica del petit cercol encastat en plena cara, gairebé sempre d'aliatges fins. Algunes senyores, fascinades per un anunci que es prodigà a les revistes de modes, s'arriscaren a exhibir un model d'anella amb diamants, de molt vestir i de preu elevat. Els posaven unes multes considerables, però no tant com les que aplicaven als elements progressistes que, a manera de protesta, duïen unes anelles de plàstic antireglamentàries, subversives, inspirades en l'art pobre.

Arribaren notícies que a les regions de sobrietat obligada, la gent només s'apuntava a l'acer inoxidable, i encara, perquè es produí un moviment quasi popular demanant un material més barat, com ara la llauana o l'alumini. Aquí no. Amb prou feines si es veia altra cosa que metalls nobles que evidenciaven la nostra passió per la prosperitat. Perquè som així: treballadors (ja se sap), però a l'hora de posar-nos els

Guarniments no mireu prim. Si un dia ens fos prescrita una gàbia per persona, es veurien moltes gàbies d'or, o almenys xapades, amb abeurador-banyera, trapezis i accessoris de molta qualitat per a adornar o divertir.

Tot això són divagacions i el que cal és tornar a les anelles. L'oncle Oleguer no s'estava de dir que anàvem bé, que només calia sortir al carrer i mirar per adonar-se que ens incorporàvem amb molta personalitat a la civilització occidental d'última hora. Però si se l'observava amb atenció, no se'l veia convençut. Tenia un rosec, li sortia a flor de pell l'esperit emprendedor contrariat i formulava sordes protestes perquè ja es coneixien dades sobre el volum de negoci que representava el contracte de fabricació de

les anelles. Uns guanys fabulosos! I era absurd que aquesta prebenda hagués anat a parar lluny de les zones industrials costeres, per a improvisar un nucli manufacturer en indrets sense tradició ni tècnics ni mà d'obra especialitzada. Es començaven a sentir les conseqüències: les anelles sortien amb rebaves, hi havia sèries senceres que ajustaven malament i, a més, arribaven amb retard als centres de distribució i col·locació, originant recàrrecs injustos aplicats als ciutadans que no duïen l'anella perquè no l'havien trobada a temps i no pas perquè no tinguessin ganes de complir.

Per tant, la indignació de l'oncle Oleguer era lícita. Així anaven les coses, per culpa del favoritisme i del frenesí burocràtic, i el meu parent no era home que cedís ni es deixés atropellar, per mica que pogués comptar amb la palanca de vies autoritzades. Començà a bellugar-se, va anar a veure a l'un i a l'altre (institucions i persones), fins que aconseguí el que semblava impossible: que nosaltres mateixos ens fabriquéssim les anelles. I que consti que l'oncle Oleguer no es va deixar dur per cap interès personal - no tenia cap connexió amb la metal·lúrgia, sinó pel seu amor als orígens. Cal dir que va trobar eco i solidaritat, ja que aquestes coses no s'aconsegueixen mai sense que tot hom ajudi poc o molt. És el que deia l'oncle:

-A mi no m'hi anava ni m'hi venia res, perquè la meua participació en els embalatges em rendeix igual tant si es fan les peces aquí com a fora. Però no m'agrada que ens trepitgin.

I amb un estremiment que li feia tremolar l'anella, afegia:

-Amb nosaltres no s'hi pot jugar!"

VOLEM UN PAÍS CLAR: I, PER AIXÒ, CAL TENIR LES IDEES CLARES. "Cal patir allò que els altres ignoren, quan estimes com els altres no en saben. No hi ha recompensa per a certs patiments, i és menester de sofrir-los sens esperar-ne la recompensa" (M. Maeterlinck, 1862-1949, escriptor flamenc). "Un heretge és algú qui guaita amb els ulls propis" (Gottfried Ephraim Lessing). Ω

Mayor Oreja, capítost de les empreses privades espanyoles de seguretat

MAYOR OREJA TÉ LES TRES QUARTES PARTS D'EMPRESSES DE SEGURETAT PRIVADA DE L'ESTAT ESPANYOL, I PER AIXÒ EL P.P. NO VOL NEGOCIAR LA PAU AL PAÍS BASC I DEIXA CRÉIXER IMPUNEMENT LA DELINQUÈNCIA PERTOT ARREU.

Arzalluz relaciona els interessos d'Oreja amb la negativa a ampliar la plantilla d'ertzaines'

Bilbao. -- El president del PNB, Xabier Arzalluz, ha criticat la negativa del Govern central a autoritzar l'ampliació de la plantilla de l'Ertzaintza i ha manifestat que la família de Jaime Mayor Oreja, líder del PP basc, "té amplis interessos en companyies d'escortes".

Arzalluz ha fet aquestes declaracions arran de la polèmica desencadenada per la negativa del Govern central a finançar l'ampliació de la plantilla de l'Ertzaintza en 200 agents, alhora que es mantenen serveis d'escortes privats.

En aquesta línia, el dirigent nacionalista ha manifestat: "No vull pensar que Rajoy estigui enunciant un principi de privatització de la policia, de recórrer a companyies privades, en què, per cert, la família de Mayor Oreja té amplis interessos." -- Agències Ω

CiU burgesa, ERC menestrala i l'(extrema) esquerra "independentista"

"R." <colomtaube@hotmail.com>

CiU, ERC i esquerra "independentista".

CiU, que es troba entre l'espasa d'una burgesia políticament feble (sense Estat-gran Banca pròpia, o sia, que ha de dependre de les decisions polítiques de Madrid i de les econòmiques del gran capital financer espanyol, sempre en xantatge) i la paret d'una Església en condicions sols moderadament millors respecte a Roma-Madrid (i dins una societat de les més secularitzades i desvitalitzades d'Europa, o sia: una Església catalanista però socialment feble). I, al capdavant, els partits polítics del poder sols són majordoms de la Gran Banca, que és la que dóna o no diners per a tot: per als mèdia, per a la política, per als projectes faraònics, per als industrials, etc...

Avui per avui la burgesia catalana no pot apostar per una aventura independentista -malgrat que objectivament, econòmicament, l'interessa, i bé que ho deu saber- perquè es troba sota xantatge del poder polític (Madrid/Oligarquia del Capital Bancari): en bona part deuen veure que sí els interessa, però saben que són presoners i hostatges. El resultat d'aquest "quiero i no puedo" que sempre és CiU (bé, en realitat voldrien... però no volen).

Plantejar l'independentisme, a banda de coloracions, és ara i ací, revolucionari, perquè trenca les regles de joc del postfranquisme.

És allò que dèiem els marxistes dels anys 70 "les reivindicacions revolucionàries de la democràcia burgesa": formalment es tracta de reivindicacions plenament demoburgeses però en la pràctica diplomàtica i geostràtegica (realpolitik) són totalment revolucionàries, més trancadores -en la realitat: perquè són realment possibles, socialment i històricament viables- que qualsevol utopia futurista de l'anarquisme o del marxisme. I desestabilitzarien tota la paradeta oligàrquica i naziespanyola. Marx o Lenin, de viure ara i ací ho copsarien, però la nostra apardalada esquerra (colonitzada políticament per les esquerres espanyoles) no arriba a tant.

Per això el pànic de l'Oligarquia mierdalenyia va sempre, bàsicament, contra l'independentisme. I l'independentisme que li pot fer més mal és el més realista: el d'ample espectre, el d'imatge i màrqueting "de centre" (per això hi ha contínues campanyes des dels "intelectuales demócratas" -els Fernandosabaters, filòsofs de lloguer- pagats pel PP i des de l'esquerra infantil o jacobina contra l'independentisme de centre titllant-lo sistemàticament de feixista, fins i tot contra un històric amb el suport de la burgesia basca com és el PNB).

Però el que em sembla molt greu és que els marxistes "espanyols" de fa 25 anys eren més revolucionaris i progressistes en el tema nacional que la dita esquerra independentista "catalana" actual, perquè ells

solien ja considerar les reivindicacions nacionals com a revolucionàries per se en tant que desequilibraven el sistema capitalista, el joc de poders i el franquisme; mentre que molts dels falsament dits actualment "independentistes (?) d'esquerra" semblen ells mateixos molt reticents a una independència de Catalunya (amb Estat, per suposat, com totes les independències que hi han hagut) si no és amb un socialisme incorporat. Els fa vergonya reivindicar la independència davant llurs amos jacobins de l'esquerra espanyola. Volen la independència d'Euskadi, Irlanda, Palestina, etc. -encara que no hi diguin res de socialisme-, però per a la pròpia llibertat, a més de totes les complicacions d'un procés independentista hi volen afegir les complicacions -i dubtoses realitats- de les revolucions, amb la qual cosa el que fan és demanar la lluna i fer impossible una cosa possible: la nostra independència. No és això injust i esbiaixat, a part de fregar el masoquisme i la ceguesa?

Ara bé, si parles una mica amb ells t'adonaràs que, en realitat, sense creure del tot en la revolució, hi creuen prou més que no pas en la independència. Ells volen tenir els cortinatges de la casa (Catalunya) sense tenir-ne els fonaments (sobirania). Vet ací la lògica de l'actual extrema esquerra "catalana", més acomplexada que l'Oncle Tom...

Als PP.CC. amb prou feines hi ha un independentisme d'ample espectre traduït en par-

tits polítics. Possiblement sí que hi ha prou independentisme d'ample espectre en la societat, però no té traducció en cap partit polític (perquè el poder el torpedina sistemàticament: li trenca els partits presos); CiU és autonomista, mentre que ERC és d'esquerra i dubtosament independentista (en la pràctica). Essent d'esquerra, un partit dubtosament podrà mai abastar el poder, en condicions normals. El poder és sempre per al partit que dóna més perfil centrat (centrista) sociològicament. Llei elemental del marketing electoral.

El problema de fons és la gran secularització de la societat catalana, que l'impedeix el tremp que sí té el nacionalisme basc, fortament cristià i dirigit per una burgesia que sempre ha mirat devers Anglaterra i que compta amb una base social cristiana forta i una Església petita però forta, amb molts màrtirs nacionalistes (uns 1000 capellans nacionalistes afusellats per Franco).

CiU no pot fer de PNB perquè no pot, ni ERC tampoc, perquè no en sabia. CiU no pot i ERC no en sap. I UNC o CNC, els grups que em són més propers, no en saben prou tampoc (encara, almenys), per la mateixa raó: la secularització social. Aquesta és la dura realitat. I dir la veritat és sempre revolucionari i qui bé et vol et farà plorar. Dir coses així alcen polseguera -cosa que no pretenc-, però, bé, si serveix per debatre aquests problemes que consider de fons, estaria bé. Ω

La Barcelona de l'Orient

El gran literat Miquel Costa i Llobera descriu El Caire, la capital d'Egipte, com la Barcelona de l'Orient. Durant el seu viatge a la ciutat dels faraons hi va copsar la ma experta de la planificació anglesa. Els carrers i les places apropaven, en intenció i aspecte, el que s'esdevenia a la ciutat de Barcelona.

Miquel Costa i Llobera, el qual ens va deixar una obra escrita de gran valor, en tots els sentits; a Visions de Palestina (1907), aboca detalls de molta actualitat, en el que esdevindria una de les zones més calentes del planeta, amb el conflicte de Pròxim Orient.

La visita oficial del President del Principat de Catalunya ha tornat a posar d'actualitat els nexes de convivència i tolerància que Costa i Llobera descriu amb prolífica inspiració literària. Per ell, i en part també per el President Pujol, la realitat mediterrània també és una identitat pròpia i clara, que sols una constant pressió externa, de caràcter nordoccidental o nordamericana, ha alterat.

Per Costa i Llobera tot el seu viatge va constituir un mallorquinatge, usant una paraula seva. Es a dir, que tot i anar a Terra Santa, i fins i tot, endinsar-se en territori de

mahometans, era com si no s'hagués allunyat de la seva Mallorca de sempre. Tals eren de profunds els nexes de la mediterraneïtat. La descripció del seu viatge, sense cap engruna d'escàndol, explica aquesta vivència.

Entenc que des d'aquesta perspectiva, els vincles entre Mubàrak i Pujol, poden anar més enllà del record del monument a Port Said dedicat històricament a Ferdinand Lesseps, l'enginyer tècnic d'obres públiques del canal de Suez. I tot i que entre la visita de Costa i Llobera (1907) i l'actualitat ha plogut molt, convé treure'n, una vegada més, la vigència d'aquella admiració erudita: la capital d'Egipte, la Barcelona de l'Orient.

De primer, interessa ressaltar la concòrdia religiosa que transmet l'escriptor mallorquí. L'admiració envers el que s'hi cou a les mesquites i en especial a la d'Omar (Jerusalem) i a la Mehemet-Alí (El Caire). Concòrdia que es tradueix en coneixement de tot el que signifiquen per ells semblants centres de pregària.

I, en segon lloc, una confiança en les qualitats personals dels qui troba i mira. Visions

de Palestina, constitueix, en l'acarnissament de la situació actual, el record pobre però feliç d'hebreus dignes vivint a Palestina, avui en gran part Israel.

Concòrdia i confiança, tot sigui dit, són dues pautes, que dirigeixen l'acció política de Pujol. Acció política amb resultats o objectius que podran ésser molt discutibles, però que, en tot cas, constitueixen un aval digne de consideració.

Però tornant-hi, caldria qüestionar-se la vigència de l'afirmació de Costa i Llobera. Barcelona, ja no és la ciutat en creixement harmònic que ell devia conèixer. Barcelona, tot i l'esbandida amb ocasió dels Jocs Olímpics de 1992, no és el que era. Molt menys, si com sembla, l'hegemònic PP de Piqué i Virulés, neguen la Carta Municipal o llei especial de Barcelona, com instrument per la seva recuperació de les malvestats de tota mena que va patir durant l'opressió franquista (ocupació dels patis d'illa de l'Eixample, creixement en suburbis, manca d'equipaments, ...).

La Barcelona de l'Orient és un important focus industrial, una ciutat de grans

dimensions que deixa enrera la Barcelona dels Països Catalans. Només pels serveis ferroviaris, amb milions de passatges diaris, i l'activitat comercial de tota mena que s'hi desenvolupa, en fan una ciutat de més de sis milions d'habitants. Tants o més que la població del Principat de Catalunya.

El Caire, amb quatre aeroports i vuit universitats, només per la seva ciutat, ens estira la seva ma, per a que la tornem a mirar amb els ulls que la va veure Miquel Costa i Llobera: com un centre de progrés sense cap mena de dubte. Sigui pel que significa el Nil, sigui per la seva posició, sigui pels anglesos, sigui pels egipcis.

Costa Llobera se'n va fer creus que del Delta del Nil en sortissin tantes anyades d'hortalisses. Avui, el seu model d'organització, i trencant el tòpic fútil de les piràmides i de Tutankamon, suposa un referent també pels catalans.

Egipte és una nació amiga de la catalana. Som mediterranis. Ω

Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)

Restaurant Sa Curva

Menús 950 ptes.

Diumenges buffet a 2500 ptes.

Hípica de Son Pardo. Tel. 971 201 017

CINQUENA DE LES 20 IDEES DE LA CAL PER FER AVANÇAR EL PAÍS

Cerca adhesius que exigeixin l'etiquetatge i la retolació en català, et serà molt fàcil enganxar-los (anuncis del carrer, aparadors, etiquetes de roba, rètols de preus... als grans magatzems, supermercats, gasolineres, etc.). Ho pots fer dissimuladament o sense vergonya i donant la cara. Ω

CIUTAT DE MALLORCA

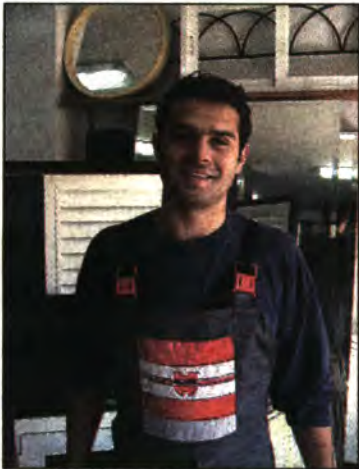
Fa 4 mesos que en Tomàs i n'Anna han obert el Carnisseria Tomàs i Anna a so n'Oliva. Tel. 971 290 020

Fa 8 mesos que na Margarida Matalmales i la seva filla Ester Marí regenten el Restaurant cas Ferrer a so n'Oliva. Despatxen menús a 6 . Tel. 971 205 176

F mig any que na Marilen Ximenis ha obert la Botiga C X a la barriada de la Plaça dels Toros de Ciutat. Ven ferramentes d'Alumini. Abans tenia la botiga I Polígon de son Castelló. Tel. 971 900 243

Fa 22 anys que la família Ripoll va obert la Cristalleria Son Bruï a la barriada de la Plaça de Toros de Ciutat. Tel. 971 203 107

N'Emília Pasqual és la madona de Mudances Rojals del carrer de l'Arxiduc Lluís Salvador de Ciutat. Fan mudances a tot el món. El padrí del seu home, Josep Rojals va obrir aquesta empresa ara fa 100 anys al carrer de la Argenteria de Ciutat. A la foto se pot veure el carro en que feia les mudances. Tel. 971 206 613

Fa 7 anys que en Francesc Simó, a qui veiem amb el seu fill Miquel va obrir l'Agència d'Assegurances AXA Sinó-Llabres I carrer de l'Arxiduc de Ciutat. Tel. 971 760 296

Cronologia de la Història de tot Catalunya

L'apogeu genocida-inquisitorial de l'Espanya Negra: Anys 1524-1525

Per Ricard Colom.

Colomtaube@hotmail.com

De com els espanyols censuren, escapcen i reescriven la Història: els mentiders com a fills del dimoni.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat «catalanote» i «viejo catalán» per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Austries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis (més de 100 milions de morts en dos segles). D'això en digueren la «leyenda negra inventada por los luteranos».

«Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios», però en realitat «picaros, soplones, inquisidores y caciques». Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin.

«Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat,
també estim aquells esclaus,
perquè cegament van besar
els morros de bèsties ferotges,
en calma i beneïda inconsciència,
sense sentir el verí dels escurçons
i cavant, sense saber-ho,
llurs tombes amb llurs pròpies ungles».

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

Estiu-1524: Principi de la revolta camperola alemanya: aixecaments a Waldshut i Shühlingen. Al principi és sols un moviment social sense programa ni coordinació.

1524: «Col·loqui de les dames valencianes», mena de comèdia de Joan Fernández d'Herèdia: les aristòcrates valencianes hi parlen català entre elles, i castellà amb la virreina i les criades castellanes (comença la diglòssia): «**Oh què cosa tan bestial és lo castellà grosser!**», s'hi exclama un personatge. La noblesa valenciana sent hostilitat anticastellana, fins i tot els castellanitzats, i més encara el poble.

En comparar l'impost del morabatí a Mallorca respecte al 1517 hi ha una disminució de 3.837, autèntica catàstrofe demogràfica causada per la repressió contra els agermanats (més de 200 persones havien estat executades sols a Ciutat).

Els franciscans *observants* de la província extremenya inicien la predicació a Mèxic, amb respecte envers la cultura indígena.

El florentí Verrazzano explora des del Maine a l'actual Nova York, al servei de França.

Dieta imperial de Nüremberg: compromís dels prínceps amb els lleigats papals.

Congrés de Ratisbona: Naixen assemblees confessionals contra la Reforma.

1524-1525: «De libero arbitrio» d'Erasme, front a Luter.

Creació del «**Real y Supremo Consejo de Indias**», que inclourà els afers religiosos: cèsaropapisme d'una església oficial amb dèries més colonitzadores que no pas missioneres. Especifica censura de

ERASME DE ROTTERDAM

EMBOTTTS OBRADOR, S.L.

Productes Artesans

VINS ARMERO I ADROVER

Ernest Mestre, 53

Tel. 971 587 021

07200 Felanitx

llibres sobre fe i fets políticohistòrics.

Ciutats de l'Imperi i cavallers van adherint-se a la revolta pagesa, de grat o per força.

1524-1527: Revolta camperola al sud d'Alemanya, animada pel carismàtic dissident religiós Thomas Müntzer. Són durament reprimits per l'acció conjunta de la noblesa catòlica i luterana. També els més pacífics anabaptistes (=sense bateig) acaben patint un brutal extermini.

1524-1545: Lenta recuperació demogràfica a Mallorca de 7903 a 8974 focs, però lleugera davallada a les altres illes: Menorca de 1219 a 1140, Eivissa de 804 a 726.

1524-1580: Vida de Luiz de Camoêns, escriptor portuguès autor d'«Os Lusíadas».

1524-1594: Vida de P.L. de Palestrina, renovador de la polifonia sacra i profana.

Començ: 1525: La revolta pagesa s'escampa per Turíngia i l'Alta Àustria.

4-4-1525: Cèdula reial: «los moros baptizados en aquella forma -és a dir, a la força- eran y debían ser reputados por christianos...». O sia, la filosofia hispanopapista de sempre.

5-1525: Decretada la reconversió de moriscos batejats: molts fugen del Ducat de Gandia vers la serra de Bèrnia.

Luter condemna durament la revolta pagesa al seu escrit «Contra les turbes de camperols assassins i saquejadors», on crida els prínceps a exterminar-los.

15-5-1525: Batalla de Frankenhausen: El landgrave Felip de Hesse (Exèrcit de la Lliga Suaba) extermina els pagesos rebel·lats i executa llur cap i fundador dels anabaptistes, T. Müntzer, a les portes de Mühlhausen.

d.5-1525: Duríssima repressió: Mort de més de 100.000 pagesos alemanys.

1525: Pragmàtica reial: tots els moriscos, comminats a batejar-se sots pena de desterrament. Volen eliminar les lleis nocatòliques a fi de consolidar i unificar el màxim possible i a tots els nivells l'Imperi.

Fundació de la Universitat de Compostel·la.

L'Emperador continua la seva campanya al Milanesat (1522-26). Tropes hispanoalemanyes vencen França a Pavia i el rei François I hi cau presoner i dut a Castella. Com a condició per a ser alliberat ha de signar un desfavorable tractat de pau. Però sols ésser alliberat refusa el tractat i fa aliança contra l'Imperi amb Florència, Venècia i el Vaticà, entre d'altres.

El Papa proclama Jubileu i l'aprofita per embellir Roma.

El Gran Mestre Albert von Hohenzollern (1513-63) transforma l'Estat teocràtic de l'Orde Teutònic en el Ducat laic de Prússia (Oriental). Albert de Brandenburg, gran mestre de l'Orde Teutònic, es declara pro-luterà.

KATHERINA VON BORA

Els roma o gitans són foragitats d'Holanda.

9-10-1525: Per evitar la fugida en massa de moriscs a les muntanyes, els prohibeixen de moure's del lloc, sota pena d'esclavatge.

25-10-1525: Mestre Ferrà anuncia a la seu de València que els moriscos sols podran convertir-se o exiliar-se.

16-11-1525: Crida manant a tots els musulmans de dur una mitja lluna de roba blava al barret i d'anar sense armes.

23-11-1525: Per diferents llogarets de la Vallidigna (la Safor) és publicada la crida del prior del monestir, Fra Gaspar Bellver, on recorda als moriscs -batejats- llurs obligacions com a cristians nous.

12-1525: Luter publica «De servo arbitrio» («De l'esclavatge de la voluntat»), resposta de fondària psicològica als atacs academicistes del llibre d'Erasme. Trencament progressiu entre erasmistes i luterans.

1525-1526: Els bateigs peremptoris de moriscos es multipliquen, però sense cap campanya de conversió real, car els moros hi són naturalment hostils, i a més hi ha estat prohibida expressament la predicació en àrab. Fra Antonio de Guevara, famós escriptor castellà, es vanta en una lletra d'haver baptizado en el reino de Valencia veinte y siete mil casas de moros».

El clergat valencià s'inhibeix d'aquesta megalòmana campanya integrista, i així importen clergues de Castella.

Revolta musulmana: La Serra d'Espadà torna a esdevenir esquerpa fortalesa morisca: «Más moros que nunca». en diuen les cròniques. El centre de la revolta és a Eslida (Plana Baixa). També es revoltent vers la serra de Bèrnia.

d.1525: La forta immigració de clergues militarescos castellans reforça l'actitud castellanitzant de la jerarquia eclesiàstica a València. Aprofiten el col·lapse de les Germanies i la situació fronterera per iniciar la colonització cultural a través de poderoses armes cesaropapistes (Inquisició, repressió morisca, clergat castellà).

1525-1539: Fadrique de Portugal, bisbe de Sigüenza i arquebisbe de Saragossa, exerceix de lloctinent del Principat.

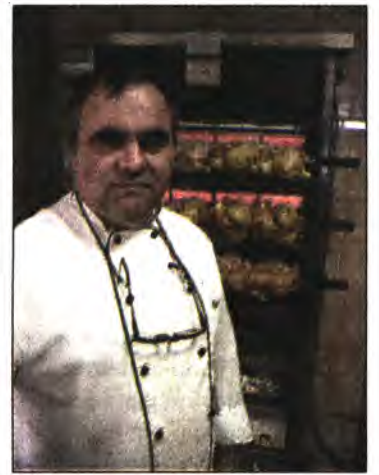
1525-1558: Joan Salaia, rector reaccionari de l'Estudi General de València.

ta l'ordre establert. A voltes, com el cas que ens ocupa, porten a terme la seva dèria *entrebancadora* obstructiva sota l'aparença d'una ambigüitat calculada i, fins i tot, en qualque avinentesa, condescendent amb els processos d'entusiasme *identitari* autòcton, de manera que, hàbilment, poden restar al marge, en aparença, de vel·leitats exògenes interferidores. Així, doncs, de la mateixa faïçó que la calitja matinal enterboleix la transparència de l'aire a trenc d'alba, així també el prototipus humà suava esmentat, poc escrupulós i força espavilat, amaga les seves veritables intencions i juga a fons la carta del possibilisme immediat més rendible.

Ací i allà, pertot arreu, *ell (ells)*, ajuden a fomentar els conflictes i els ressentiments entre els indígenes i s'afanyen a desprestigiar els qui intenten, amb energia i dignitat, desmarcar-se dels límits arbitraris -i de les fronteres arbitràries- imposat pels *patriotes espanyols* amb la força de les armes i de la seva demografia.

Però tanmateix, en Miquel Payeras -per cert, ja és ben hora que es normalitzi el cognom- pertany a una cultura minoritzada i a un país ocupat, llevat que continuï pel camí que duu en les seves col·laboracions al *Diari Balears* i n'abduqui manifestament, tot arribant a la conclusió que, al cap i a la fi, no hi ha cap causa, per justa que sigui, que pagui la pena de ser considerada -i menys encara si ha de suposar un obstacle emocional insuperable, aleshores serà inevitable que el subconscient espanyolista el traeixi, li acabi de traspasar l'epidermis i li arribi, potser, al moll de l'os.

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 7 anys que en Miquel Sureda regenta la botiga de Menjars preparats Bufet a la Plaça d'Alexandre Fleming de Ciutat. Tel. 971 752 871

Fa 5 anys que na Júlia Palacios va obrir la Perruqueria Xim & Júlia al carrer de Pablo Iglesias de Ciutat. Tel. 971 204 997

F 4 anys que en Ciriaco Castillo regenta el Bar Valladolid a la barriada de l'Auba (amanecer) de Ciutat. Pa amb olis i begudes. Tel. 971 294 503

En Miquel Payeras exercint de botifler

Andreu Salom i Mir

A les colònies interiors amb anys suficients de repressió, colonització multidimensional i alienació subsegüent dels nadius, no és gaire difícil trobar-hi personatges -públics o no- que s'emmirallen fàcilment en les formes, maneres, judicis de valor i criteris que solen circular, d'habitud, per la metròpoli. El sentiment d'interiorització de les positures i dels plantejament interns que mantenen aquests subjectes esdevé una variable que depèn del grau o la intensitat de submissió de la colònia en qüestió respecte de tot el que representa l'ens central dominador.

És prou sabut que la mena d'individus de què parlem solen prosperar freqüentment en el món de la política o en els mitjans de comunicació, per tal com són els llocs més adients perquè aquesta espècie de submarins humans puguin desenvolupar convenientment la tasca de neutralització d'aquells elements o consciències que puguin resultar incòmodes -parcialment o totalment- a tot el que represen-

Electrodomèstics
BETA & GAMMA
TIEN 21

Ferràn Bibiloni
"escolte'm i aniràs bé"

Fco Fiol, Joan, 10 a prop de S'Escorçador Tel 971750278

SANTIAGO BOGARRA, C.B.
MATERIALS BELLES ARTS
MARCS, LLENÇOS, PINTURA

C/ Miquel Calafell, 48 • Son Sardina
Tel. 971 438 438 • Fax 971 438 102

Nave 2 Polígono Industrial Son LLaut
Tel. 971 621 619 - 971 621 618
07120 Palma de Mallorca 07320 Santa Maria • Mallorca

E-mail bogarra@guif.com

RESTAURANT

La Balanguera

Joan Maura, 6
Tel. 871 94 08 56
Cantonada Vinyassa
Devora El
"Corte Ingles"

Contra el carreró sense sortida autonomista, reprenguem la lluita per la independència i la unitat de Catalunya

Jordi Caldentey

Davant la desmobilització i el desencís infinit que pateix la immensa majoria de militants del moviment nacionalista català, no dubt que ara cobra més sentit que mai retornar a la lluita pacífica i alhora contundent per la unificació i la independència de Catalunya (de Salses a Guardamar, de Fraga a l'Alguer). Aquest altíssim ideal, que tanta de força anava cobrant a les darreries de la dictadura espanyolista d'en Franco, no l'havíem d'haver abandonat jamai per provar de fer camí a través de les eines que ens oferia l'Espanya de la "transició", és a dir, les autonomies divididores de la nostra nació natural i, alhora, subordinadores a la nostra metròpoli espanyola. Ja ho podíem veure, que això de "las autonomías" no podia ser res més que un castell de cartes que ens oferien construir els nostres amos espanyols per mirar si així ens entretindríem i ens aturàvem de construir els fonaments de la reconstrucció de la nostra Pàtria. Ben mirat, no ens ha d'estranyar gens ni mica que l'autonomisme ens dugui al desencís, a la desmobilització, al pessimisme i al "no hi ha res a fer". Si precisament els espanyols ens la muntaren per això, a l'"autonomia": per donar-nos un carreró sense sor-

tida on ens entestàssim a córrer per, finalment, pegar de cap a la paret i fotre'ns un bony com el puny. Més pardals assolellats som estats nosaltres per ésser-nos entretinguts vint-i-cinc anys —un quart de segle!— a jugar amb la jugueta espanyola de l'autonomia. Ens calgueren cent anys per arribar a la conclusió que la divisió provincial espanyola ens feia un maler de no dir. Quants ens en caldran per arribar a la conclusió que l'autonomisme no ens mena enlloc més que a la nostra dissolució com a nació en tres "regiones" de la nació espanyola, en un "département" francès, i en una ciutat italiana de la costa occidental sarda? Quants ens en caldran? Cent més? Quin ideal més bell que la lluita pacífica i activa per la unitat i la independència de Catalunya pot haver-hi per als compatriotes nostres desencisats d'avui però que no consenten deixar-se arrossegar per la moda d'ara del consumisme porc més miserable i de la submissió a l'actual dictadura mediàtica espanyolista? Contra l'avorriment autonomista, deixem-nos, reorganitzem-nos, establiguem contacte tots els catalans que resistim, siguem de la Catalunya Central, de les Illes Balears, del benvolgut i malmenat País Valencià, de la Catalunya del Nord,

de la Franja de Ponent, de l'Alguer, d'Andorra, del Carxe, i refacem la xarxa nacional que ha de posar els fonaments perquè els nostres compatriotes que encara no són nats, les futures generacions de catalans, puguin veure damunt la bandera d'Europa un estel més: l'estel que representi la Catalunya una i lliure que sens dubte construirem si tenim fe i volem. No ens ha de fer por que l'objectiu sigui utòpic. Les nacions, i Catalunya no n'és cap excepció, tenen una transcendència en l'espai i en el temps que va molt més allà deçà els límits polítics administratius que puguin tenir en un moment determinat de llur Història. Venc a dir: que, així com la Hispanitat no s'acaba amb l'estat espanyol sinó que transcendeix fins a tota la comunitat de països hispanoparlants, i així com la germanitat no s'acaba pas —ni a prop fer-hi!— amb els límits fronterers de la República Federal d'Alemanya, sinó que s'estén des de Lorena i Alsàcia a l'oest, avui sota ocupació francesa, fins a Königsberg, a la Prússia Oriental, avui dia sota ocupació polonesa i russa, i des de Slesvig Holstein, a la mar del Nord, fins als cantons suïssos germanoparlants, tota Àustria i fins al Tirol del Sud, avui sota ocupació italiana, així igualment no es

limita la catalanitat als esquifits i trists límits de la Catalunya autònoma quatríprovincial espanyola d'avui, sinó que van des de Salses fins a Guardamar i des de Fraga fins a Maó i l'Alguer. Tot això si ens referim a la dimensió territorial de la nostra Pàtria. Però la nostra Pàtria no només té una dimensió territorial, sinó que en té una altra de temporal. Vull dir que, així com no som només compatriotes dels catalans que ara viuen, sinó que ho som també dels qui ja no són d'aquest món: som compatriotes del rei En Jaume, d'En Ramon Llull, de N'Ausiàs March, d'En Muntaner, d'En Francesc Macià, de Mossèn Alcover, d'En Lluís Companys, doncs igualment som compatriotes dels catalans que encara han de néixer. Per tot açò que acab d'exposar, no ens ha de fer gens de por que no vegem en vida acomplert el gran somni de la unitat i la independència de Catalunya. Si no el veim nosaltres, el veuran els nostres fills. O si no els nostres néts. O si no els nostres renéts. Fixau-vos en Irlanda: fa vuit-cents anys que lluiten per llevar-se de damunt el jou dels anglesos. I encara no el s'han llevat de tot: resta l'Ulster pendent d'alliberar. Però no per això defalleixen en llur ideal d'independència i unitat d'Irlanda. Si

volem lluitar per quelcom que ho pagui, no ens hem de limitar par a fer un partidutxo que ocupi cadires en les institucions que els espanyols, els francesos i els italians ens consenten que tinguem. No. Hem de lluitar per la construcció d'un ideal pancatalanista transgeneracional, d'altres mires, que faci dir als espanyols i als francesos que som uns il·luminats. Bon senyal, quan ens ho diran! Hem de partir de la construcció d'un Misticisme nacional català. Gairebé d'una religió. Només així podrem resistir sense desmoralització els contratemps de cada moment. Així ben segur que ens faran riure les petites misèries quotidianes a què ens mena l'autonomisme i l'espanyolisme d'avui en dia. Si com a generació ens autoconcebem com una baula més de la gran cadena nacional catalana, que va començar fa mil anys quan ens independitzàrem el temps del Comte En Guifré el Pilós, que va passar per la gran expansió territorial cap al sud que va dur a terme el rei En Jaume, i que ha d'arribar fins a la descolonització i la proclamació de Catalunya com a Estat lliure europeu, ho pagarà qualsevol sacrifici que ens toqui patir. Així sens dubte que traurem forces d'allà on no n'hi ha per continuar nedant contra corrent. Ω

Les crítiques a "la Caixa"

La polèmica a l'entorn de les autopistes de peatge s'ha endinsat fins al punt d'identificar-ne els seus propietaris.

ACESA, la principal concessionària d'aquestes vies al Principat de Catalunya està sota el control financer de "la Caixa". D'aquesta manera, el que semblava una inversió en empreses sòlides s'ha convertit en motiu de preocupació donades les seves ressonàncies impopulars (claxonades, declaracions,...).

Si fins aquí tot es prou conegut, la sorpresa que s'està succeint és contrària al que hom podia suposar. Mentre la impopularitat de "la Caixa" creix arreu dels Països Catalans, a fora s'està estenen el seu prestigi. Tot plegat, fins al punt que els dipòsits totals dels clients dels Països Catalans, s'han igualat amb els que tenen els de fora.

Curiosament, la seva estratègia d'expansió comercial, tot i les cometes de la catalanitat ("la Caixa"), està triomfant arreu de l'estat espanyol.

Des d'aquest context cal entendre la trivialització que en fan els directius de "la Caixa" a les crítiques difuses i populars que es llencen contra semblant institució financera. La força dels fets és inqüestionable. Una densa xarxa d'oficines, un servei eficient, facilitats tècniques de tota mena, personal qualificat,... són motius més que sobrants que en justifiquen la seva plena

competitivitat; i oblidar-se d'un determinat mal ambient o atmosfera adversa.

Els orígens de "la Caixa", com entitat dedicada a la beneficiència i a la millora social, han quedat en bona part oblidats. Els Centres de la Fundació "la Caixa", tot i actuar amb un important pressupost, i dedicar-se a programes certament rellevants com el de l'Alzheimer o el de la Gent Gran, són poc coneguts, i queden totalment desvinculats de la seva xarxa d'oficines comercials i, encara menys del poderós sistema de caixers automàtics.

Per posar un exemple, la Fundació "la Caixa", sense comptar amb les sumptuoses seus de la ciutat de Barcelona, sols té dependències a Granollers i Vic, en forma de centres culturals, dins l'àrea de les comarques properes a la ciutat comtal.

Si bé queda, residualment i sobre tot entre la gent d'edat, el record de "la Caixa" com una institució financera sense afany de lucre, la realitat comercial s'està imposant en sentit contrari. D'aquesta manera, les propostes de caràcter social van quedant cada dia més abandonades. És un símptoma que només el centre que té la Fundació "la Caixa" a Tarragona s'autoanomeni "centre social i cultural". Tots els demés, també els de les Illes són simples centres "culturals", cada dia més treballant en el sentit de les galeries d'art i dels mar-

xants literaris, que no pas com autèntiques propostes corresponsables amb el redreçament formatiu català.

Una bona excepció és, cal dir-ho, l'Escola Universitària d'Infermeria Santa Madrona, el manteniment de la qual, encara que hagi pogut estar gràcies a la liquidació de bona part del servei de biblioteques, entre elles la visitada Biblioteca de "la Caixa" de Sarrià, bé s'ho val. En aquest cas, "la Caixa" està actuant contra tota lògica. No obstant, una tradició molt difícil d'extirpar vol que es mantingui l'escola del carrer Escorial de Barcelona.

D'escoles d'infermeria n'hi han moltes, a les universitats públiques i privades dels Països Catalans, i doncs, per què n'ha de tenir una "la Caixa"?

El treball d'infermeria, una de les dedicacions més vocacionals i nobles a les que una persona es pot dedicar, s'encarna en els orígens d'aquesta institució de crèdit: servir al seu país i la seva gent. I a ésser possible servir als més necessitats. I segurament per això, resulta encara útil mantenir oberta l'escola d'infermeria de "la Caixa".

Desconec quin són els plans de futur per l'escola Santa Madrona. Però no em sorprendria que tingués la mateixa fi que el de les biblioteques. La constant reducció de mitjans econòmics, fins a fer una

tasca estrictament testimonial.. Tal és la mentalitat que s'ha instaurat en els àmbits directius de totpoderosa caixa d'estalvis.

Sectors radicalitzats de la societat catalana s'han exclamat contra la gestió dels influents directius de "la Caixa", i han pres la seva xarxa de caixers automàtics com a cap de turc de les seves ires. Altres, més moderats, com l'estudiós del sistema d'estalvi català, Francesc Cabana, s'han exclamat en declaracions públiques. En ambdós casos, de fons hi ha una doble preocupació. D'una banda la fidelitat de la institució als seus orígens catalans des del moment (potser ja ara mateix) en que la majoria dels seus dipòsits ja no en siguin de catalans, i de l'altre, el greuge comparatiu entre les facilitats de "la Caixa" comercial i les dificultats de "la Caixa" social, es a dir, la manca de proporcionalitat entre el volum de negoci que realitza i la seva obra social damunt dels Països Catalans.

Preocupacions no ens falten. Però si els que tenen els nostres diners no sabem que en volen fer, la preocupació té una molt justificada explicació. Quina és l'estratègia de "la Caixa"? Ens interessa. Ω

Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)
Director adjunt de Campus Jove

Policies, secretes i fantasmes

Barcelona.- "Corren temps per a la mística... En els últims temps, des d'aquesta humil assemblea, la d'in-submis@s de Barcelona, hem constatat, vist, participat i seguit una curiosa afició que nosaltres,

els autodenominats moviments socials, practiquem habitualment: la recerca del secreta infiltrat a..... Per això, arribat el nostre moment de veure com la neurosi que produeix constatar, veure, participar i seguir, és major que tot el que es produeix com a grup, hem decidit llançar aquestes lletres a nosaltres, que creiem ser vosaltres. No patiu, això no ho escriu cap zapatista. Fins aquí, han arribat les perifrasi (perdoneu les confiances). A nosaltres no ens agraden els secretes, però tampoc ens agrada perseguir individus que creiem que puguin ser-ho, perquè la desconfiança que genera aquest procés cap a lo

desconegut fa que la capacitat per crear guettos sigui infinita, i això a assemblees que presumeixen d'aspirar a exportar el seu model de funcionament com a clau del canvi social, és desquiciant. Nosaltres

intentem funcionar guiats per la publicitat de les nostres assemblees i accions, a cara descoberta, i això implica assumir els riscos que comporta... No parlem tampoc d'enviar invitacions a la Jefatura, ni

invitar als maderos a que vinguin a les assemblees. Si el fet de perseguir secretes no passés de ser una simple forma de passar el temps, no hi hauria major inconvenient. Coses més estranyes es veuen en aquests «ambientillos». El problema s'incrementa quan de les simples sospites es passa a la següent fase: el murmuri, el xafardeig i una certa aureola «d'assumepte només per a iniciats». Bé, parlant en plata, es converteix en un d'a-

quests temes dels que no convé parlar-ne públicament i així convertir-se, de pas, en més interessants qui els coneixen. Això si, ningú s'ha preocupat de confirmar el rumor, prendre's la molèstia d'investigar, parlar cara a cara amb el col·lectiu al que pertany el sospitós, intentar solucionar el probable error. I, com a conseqüència, l'individu en qüestió, per efecte de la propagació del rumor, passa a ser una espècie d'«apestat», essent observat amb desdeny per la resta del personal, apartat en les seves relacions personals, criticat impunement a les seves espatlles i definitivament ningunejat.

En uns temps en que l'enemic no es veu (lleis d'estrangeria, polítiques macroeconòmiques,...) i on la repressió policial augmenta, en un ambient d'impasse, desencant i desànim palpable, doncs bé, només ens calia desconfiança, recel i els secretismes per fastigejar quelcom tan important com la coordinació i el suport mutu entre els diferents col·lectius que creiem que volem canviar la societat." Assemblea d'Insubmis@s de Barcelona 12/2/02 Ω

SOBRE EL TERRORISME (COM LA MÉS LLETJA DE LES MALES ARTS) I SOBRE EL PATRIOTISME (QUE TAMPOC ÉS, PRECISAMENT, LA MÉS BELLA DE LES ARTS)

Després dels atemptats de l'11 de setembre, i l'inici de l'actual Guerra contra el Terrorisme Internacional, sembla que el rearmament del fervor patriòtic s'ha convertit en objectiu prioritari. El Patriotisme se (re)presenta, ara, com la manera més eficaç de superar la por provinent de l'amenaça terrorista. I al calor d'aquesta foguera, el Partido Popular està redescobrint les virtuts del Patriotisme (en versió Constitucional) per a llançar-lo com a nou valor "popular".

Arribats a aquest punt, convé recordar que habitem un món simbòlic on la construcció d'allò que anomenem "realitat" ha quedat en mans, quasi exclusivament, dels *media*¹ -i que és precisament d'aquesta mediatització d'allò "real" d'on prové la tremenda eficàcia simbòlica de la violència terrorista. Per altra part, encara que res més lluny de la meua intenció que defensar cap tipus de violència -excepte aquella que pogués emanar d'allò extemporani d'alguna de les meues afirmacions-, caldria tenir en compte que existeixen molts diferents tipus d'agressions que podrien qualificar-se de terroristes. Des del terror religiós de tall fonamentalista (com el que segueixen practicant els nous governants d'Afganistan), a l'extorsió econòmica de les multinacionals, passant pel terrorisme d'Estat, per les agressions de gènere i per la manipulació informativa (perquè si els vídeos de Bin Laden són qualificats d'arma terrorista, com hem de considerar, aleshores, la desinformació oficial que ens està arribant sobre el desenvolupament de la campanya "Lli-

bertat duradera"? No obstant això, com apuntava recentment Noam Chomsky, tan sols als crims perpetrats per "els dèbils contra els forts" se'ls aplica, finalment, la violència simbòlica que comporta aquest terme. Fet i fet, a les morts ordenades per tots aquells que estan al poder se les considera heroics actes patriòtics, que se'ns presenten sota l'aparença de justificades accions de prevenció o de just i merescut càstig -i quan resulten injustificables se les anomena lamentables danys col·laterals.

Naturalment, aquest error taxonòmic no pot ser accidental, sinó que té l'origen, i fins i tot alguna cosa de sentit, en la complicitat d'interessos existent entre els que detenen el poder polític -en molts casos simples titelles d'aquells altres que dominen en l'assumepte econòmic- i els actuals mitjans de formació de masses (i estic pensant ara a la responsabilitat que ambdós "estaments" comparteixen pel que fa a la creació i el control de l'opinió pública a partir de l'opinió publicada).

Respecte al patriotisme, convé recordar que no hi ha cap exemple d'acció terrorista que no es trobe fonamentada en algun que altre Patriotisme. Fins i tot quan el magma patriòtic pel qual se lluita poguera no tenir consistència material, de segur que si que la tindrà en l'àmbit religiós, espiritual o ideològic. En aquest sentit, és possible considerar que el Patriotisme no és sols "l'altre", sinó també "el mateix", del terrorisme; i que és el primer el qual organitza i dona consistència simbòlica a tota barbàrie exercida en nom d'alguna

suposada raó de fins -ja que la violència gratuïta no és cap altra cosa que vandalisme, i la comesa en benefici propi no deixa de constituir altra manera, més o menys legal, segons quin context, de seguir fent negocis bruts-. No hi ha, per tant, possibilitat de terrorisme si no existeix una Pàtria a la qual defensar o, almenys, alguna idea transcendentment tergiversada per la qual lluitar.

Sembla de lògica, doncs, almenys si estem d'acord amb tot el que hem exposat, raonar que la millor manera de prevenir el terrorisme no és, precisament, eixe justicier rearmament patriòtic que reclamen els cabdils d'aquesta Guerra Santa en la que anem internacionalment embarcats. I que, amb tota seguretat, tampoc ho serà l'oportunista redescobriments del Patriotisme (per molt constitucional que ho vulguen adjectivar) que el Partido en el Poder (PP) ens està proposant com a solució estatal per als "nostres" actuals problemes; més bé, tot el contrari: si hi ha alguna fórmula per acabar amb les agressions de l'Altre, considere que aquesta caldria que passara per la deconstrucció de la situació que provoca l'enfrentament i, per a aconseguir-ho, caldria proposar-se, com a primer objectiu, acabar amb tot vestigi d'aquest perillós -i perillós- concepte. I caldria fer-ho, a més a més, acabant no sols amb el patriotisme dels Altres, segons freqüentment s'intenta portar a la pràctica, sinó anul·lant la simple existència de la(es) Pàtria(es).

És possible, fins i tot, que l'actual situació de "crisis" internacional siga el millor

moment per a deixar per sempre més les Pàtries i el Patriotisme. I, de passada, per començar a preocupar-se, de debó, pel lamentable estat de la(es) cultura(es) que ens constitueixen -tant pel que fa a les que són dominant en aquest moment, com per aquelles altres que es troben en perill d'extinció-, buscant d'altres alternatives de cohesió social i de conservació de les diferències que no estiguen basades ja en bel·licosos termes patriarcal (perquè sols d'aquesta manera, podran esdevenir veritablement útils per a fer front als desafiaments plantejats per l'actual Globalització).

Seria desitjable, doncs, pense ara, la construcció d'algun tipus de col·lectivitat, encara que fóra sols que a nivell teòric, que no estiga fonamentada en cap tipus de "Nosaltres" predefinit, donat que aquest terme sempre requereix la presència d'algun "Ells" (necessàriament exclòs) al qual, més tard o més prompte, li caldrà presentar-se(ns) com a l'enemic a batre. Per tant, és possible, encara avui, pensar contra "Nosaltres" mateixa i somniar amb móns diferents que permeten escapar de l'actual conformisme -i embajament-generalitzat? Cal deixar de considerar la pròpia cultura com a un patrimoni a fi de començar a explorar les seues infinites possibilitats de matrimoni? I, en cas que fos tot açò impossible, que fem ací encara parlant de la cultura, de l'art o, fins i tot, de la poesia?

DOMINGO MESTRE PÉREZ
United artists from the Museum

¹ Prenent en compte açò, vaig sol·licitar directament a la Secretaria d'Estudis i Programes del Partido Popular que m'aclariren quin era el concepte de "patriotisme constitucional" que els quadres del Partido estaven desenvolupant. De la seua retòrica contestació, repleta de vaguetats i tòpics políticament correctes, triem el que més s'assembla a una resposta: "dir Espanya, segons aquesta definició [sic], és dir llibertat i democràcia". Ω

Repressió a l'antiglobalització. L'Europol controlarà oficialment Internet

Madrid.- "L'augment de competències de l'Europol és una obsessió de l'executiu espanyol, i en el present semestre, i amb l'excusa de l'anomenada lluita antiterrorista, es procedirà al seu llançament definitiu com la principal unitat policial en el control de la dissidència. Així dins de les múltiples reunions, conferències, seminaris, xarxes, jornades, consells i cimera a celebrar en el semestre de la presidència espanyola de l'Unió Europea, entre els dies 21 i 24 de gener del 2002, i organitzades pel Ministeri de l'Interior espanyol, s'ha celebrat a Madrid la «Conferència Europea sobre l'ús de noves tecnologies associades a l'activitat criminal», especialment al tràfic il·licit de drogues, que va comptar amb la participació de representants de tots els estats membres de l'U.E., de la Comissió Europea, de països candidats de l'U.E., de E.U.A., de la pròpia Europol, així com de «responsables operatius d'agències policials que tenen competència a l'administració i gestió de mitjans tècnics especials per la investigació i feines d'intel·ligència», sent el propòsit declarat de la presidència espanyola profunditzar en aquests anomenats mitjans tècnics especials de control a través de les noves tecnologies. La conferència va realitzar un recorregut per les diferents estratègies policials en el control a través de les noves tecnologies, en les que s'inclouen exposicions sobre tècniques d'interceptació policial de les noves comunicacions, a les que intenten donar cert suport legal. Al document de conclusions de la conferència cal destacar, per una banda, la subscripció d'acords de col·laboració de les autoritats nacionals i els operadors i agents del sector de les comunicacions, (el que no és nou, tenint en compte que les grans firmes que controlen el sector sempre han estat a disposició de les autoritats policials), i, per altre, una proposta de control sobre els usuaris de targetes telefòniques de pagament anticipat. Però la proposta estrella de la conferència va ser de la delegació espanyola: l'establiment d'un Centre d'Alerta i Investigació Tecnològica a escala de la

UE, que seria situat a La Haia (Holanda), a la mateixa seu de l'Europol, qualificada ja com «Figura Preventiva Contra el Cibercrimen», proposta que fou acollida amb gran interès per tots els assistents (de forma especial pels representants d'Estats Units, pioners del control telemàtic amb el seu protagonisme a la Xarxa Echelon), que van proposar un desenvolupament de la mateixa amb la idea de elevar-lo a les instàncies decisòries corresponents de l'UE.

En el citat Centre d'Alerta i Investigació, controlat per Europol, no seria més que oficialitzar el control que l'Europa policial fa dels ciutadans a través de les noves tecnologies, especialment internet i la telefonia mòbil, intentant donar una cobertura legal al que a totes llums vulnera diferents drets fonamentals. Aquesta conferència policial es la primera d'un abundant calendari en el que el Ministeri de l'Interior espanyol s'ha volcat completament, si bé, no deixa de ser curiós que hagi aprofitat la dedicada al tràfic de drogues per llançar la proposta d'un centre policial de control de les comunicacions que evidentment, traspassaria l'àmbit del control dels delictes contra la salut pública. Si aquesta proposta ha sortit d'una simple conferència, que no succeirà a la Reunió de Ministres de Justícia i Interior, que es celebrarà entre el dies 13 i 15 de febrer del 2002 a Santiago de Compostela, tenint en compte que entre els punts més importants del seu ordre del dia es troba «Europol. Present i perspectives de Futur», així com a la Reunió Ministerial UE.-Eua que es celebrarà a Madrid el 10 d'abril del 2002, o a les Jornades sobre «La Seguretat Europea després de l'11 de Setembre», previstes a Madrid pels dies 29 i 30 de maig, tenint en compte que la citada data, a més d'uns atemptats, està unida a una legislació restrictiva o limitadora de drets fonamentals, tant als Eua com en diferents països de l'UE, incloent el control policial de les telecomunicacions.»

Endika Zulueta, advocat penalista 5/2/2002

Una sentència del TSJ de València declara il·legal una depuradora situada a 400 m d'un nucli urbà

La Plataforma considera il·legal l'inici de les obres de la
Macrodepuradora de Sant Jordi

La Plataforma en Defensa des Prat considera que l'inici de les obres per la construcció de la macrodepuradora d'aigües residuals a escassos 500 metres dels nuclis de població de Sant Jordi i S'Aranjassa vulnera la normativa que estableix una distància mínima de 2000 metres per aquest tipus d'instal·lacions.

En aquest sentit s'ha pronunciat la secció primera de la Sala de lo Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia del País Valencià, en sentència de 15 de gener, declarant il·legal el projecte i l'execució de la depuradora de San Fulgencio a Alacant, que ha estat inaugurada pel ministre de Medi Ambient Jaume Matas. La sentència constata que la depuradora es troba a menys

de 400 metres del nucli urbà, davant el dos quilometres que exigeix la llei, circumstància que en principi obliga a la seva demolició.

La zona del Prat de Sant Jordi on han començat les obres no ofereixen cap indicació d'allò que s'està duent a terme amb els diners públics, reforçant així l'obscurantisme que ha envoltat aquest projecte des de el seu inici i el total menyspreu a l'opinió dels afectats que repetidament han mostrat la seva oposició. Cal recordar que emparant-se en un forat legal el Ministeri de Medi Ambient va evitar l'elaboració d'un estudi d'impacte ambiental.

La Plataforma demana al Ministeri de Medi Ambient l'aturada de les obres i no descarta en cas contrari el reinici de mobilitzacions veïnals. Ω

Delenda est Barcino?

A mitjans del mes de gener passat, durant les excavacions que es realitzaven al xamfrà del carrer Sant Honorat amb la plaça Sant Jaume, van aparèixer unes restes d'època romana de "gran interès arqueològic i patrimonial de la ciutat" segons les va definir Antoni Nicolau, director del Museu d'Història de Barcelona. Aquest descobriment arqueològic, juntament amb el sorprenent jaciment del Born, és el més important que s'ha trobat a casa nostra des de fa molts anys.

Però el que normalment seria un motiu de joia i orgull per a qualsevol altre ciutat civilitzada, a casa nostra esdevé -incomprendible- l'inici d'un drama que, la majoria de vegades, acaba en agressió fatal cap al patrimoni artístic del país.

I una vegada més -ara que l'espectació que va seguir els primers dies de la troballa ja ha remès- tot fa pensar que vestigis històrics de relleu, quedaran arrassades per una actuació urbanística inoportuna.

L'entrada al fòrum romà de Barcino ha tingut la mala sort d'estar situat sota un edifici on la Generalitat pretén construir oficines administratives i un pàrking d'ús particular destinat als membres de l'executiu català.

L'excavació la realitza una empresa privada, especialitzada en arqueologia d'urgència, seguint ordres estrictes de Presidència. Ni el Servei d'Arqueologia de la Generalitat ni el Servei d'Arqueologia de l'Ajuntament no controlen la prospecció, que està supervisada directament pel Director General de Patrimoni.

Tanmateix, el més inquietant, és que ja s'ha dictat sentència abans de que les investigacions conclouin: fonts autoritzades de Presidència de la Generalitat ja han advertit que el previst projecte de construcció d'un pàrking i unes oficines s'aturarà un parell de mesos, però en cap cas es replantejaran modificar-lo.

Malauradament, no és la primera vegada que l'actual govern de la Generalitat ha mostrat alguna manca de sensibilitat cap al patrimoni històric. Destruccions i intervencions matusseres assoten els filons arqueològics de mitja Catalunya.

Però quina cura en pot tenir el nostre govern, si aquest ja no respecta ni la seva pròpia seu? Recordem que es van destruir les columnes de la sala de premsa del palau de la Generalitat per "millorar-ne la visibilitat", i també el mes de juliol passat es van llogar algunes sales del palau per a que el Banco Atlántico celebrés una festa privada. Com si l'edifici més emblemàtic de l'autogovern català fos una sala de festes a contractar per hores! I després els convergents diuen que no volen menjadores a Madrid, quan ja han convertit la Generalitat en un menjador de luxe!

El que sap més greu és que les oficines, alterant lleugerament el pla de l'obra, es podrien fer sense destruir les restes romanes. A canvi però, s'hauria de renunciar a la construcció de l'aparcament privat, i garantir la protecció, conservació i visita pública de la zona històrica. D'aquesta manera, la ciutat recuperaria intacte un espai arqueològic de primer nivell, que esdevindria un altre gran reclam turístic dels molts que ja ofereix el Cap i Casal.

El patrimoni arqueològic d'època romana és bàsic per a comprendre el passat i el present de Barcelona. Els ciutadans hem d'exigir de totes les institucions el compromís ferm amb la memòria històrica i patrimonial del nostre país. En aquest món de globalitzacions mediocres, d'aparcaments subterranis n'hi ha per tot arreu però restes arqueològiques d'aquest nivell, només els tenen unes poques urbs privilegiades. Qualsevol barceloní que s'estimi la seva ciutat no ha de permetre que unes quantes plaques per a cotxes oficials, anorreïn més de vint segles d'història.

No respectar el més íntegrament possible aquests jaciments seria un gravíssim error del qual, amb tota certesa, els catalans ens en lamentaríem molt amargament.

Una vegada més, l'antiga Barcino no ha de ser destruïda. Ω

Josep M. Vall i Comaposada
President de la Sectorial de Cultura d'ERC

**Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment
a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005**

veupròpia

**els nous catalanoparlants,
a favor de la llengua catalana**

veupropia@correu.vilaweb.com

Els nous catalanoparlants no tenim existència pública, però som molta gent. Provenim de famílies on no es parla el català i hem adoptat la llengua del país com a llengua habitual. A Catalunya, però, es fa una falsa distinció entre catalanoparlants i castellanoparlants: una distinció que no correspon a la realitat, i en la qual nosaltres no tenim lloc.

La nostra invisibilitat és un problema. Hi ha organitzacions amb interessos dubtosos que s'apropien de la nostra veu i parlen en nom nostre, sense consultar-nos. Pretenen "defensar" els nostres drets com a castellanoparlants i "protegir-nos" d'una suposada "dictadura lingüística". Molts i moltes de nosaltres estem farts de demagògia a costa nostra, i creiem que ja és hora de fer sentir la nostra veu en públic.

També ens preocupa que disminueixi l'ús públic del català, la llengua que hem adoptat i en la qual hem invertit temps i energies; la llengua que, des de fa segles, ha servit perquè les persones arribades de fora esdevinguessin catalans i catalanes. Ens preocupa que molts conciutadans, com nosaltres d'origen no-català, no acabin de fer el procés que hem seguit nosaltres: l'adopció del català com a llengua habitual. Aquest procés no és fàcil: moltes persones es veuen bloquejades per sentiments d'inseguretat i vergonya quan comencen a parlar català habitualment, i la majoria dels catalanoparlants no hi ajuden, perquè es passen al castellà quan detecten un accent no català. Cal transmetre la nostra experiència d'haver adoptat el català, i ajudar les persones que s'enfronten amb els "petits grans problemes" de començar a parlar la llengua.

Finalment, molts i moltes de nosaltres considerem que la societat catalana no s'implica prou en la promoció i la defensa de la nostra llengua comuna, el català. I malauradament, la política lingüística que es fa a Catalunya i el moviment en defensa de la llengua no acaben de connectar amb els nous catalanoparlants, presents i futurs, perquè se centren massa en la idea de "recuperar" el català. Però nosaltres no hem de recuperar cap llengua, perquè no n'hem perdut ni n'hem renunciat a cap; al contrari, nosaltres hem guanyat una llengua. No tenim nostàlgia del passat, sinó que mirem cap al futur. No volem la supervivència sinó el benestar del català, la nostra llengua comuna. I creiem que ha arribat el moment de parlar a favor del català des del nostre punt de vista, el dels nous catalanoparlants.

Per tots aquests motius, un grup de nous catalanoparlants, homes i dones, joves i grans, ens hem constituït en grup promotor de VEU PRÒPIA, una associació de nous catalanoparlants a favor de la llengua catalana.

VEU PRÒPIA, associació de nous catalanoparlants, es planteja tres objectius prioritaris:

Ser una plataforma d'expressió dels nous catalanoparlants, és a dir, d'aquelles persones que no tenen el català com a llengua materna però que l'han adoptat com a llengua habitual.

Donar suport a les persones que estan adoptant el català o s'ho estan plantejant, i proporcionar-los un àmbit social d'ús de la llengua.

Fer campanya a favor de la llengua i la cultura catalanes, sobretot entre la població castellanoparlant, des del punt de vista dels nous catalanoparlants.

Ens dirigim a totes les persones que, sense tenir el català com a llengua materna, l'han adoptat com a llengua habitual. Aquesta és l'única condició per ser membre de VEU PRÒPIA, independentment de l'edat, les creences religioses o les opinions polítiques. Els nostres valors compartits són aquests: Confiam en el futur del català, i creiem que la catalanització és una garantia fonamental de la cohesió social al nostre país. Per això volem treballar pel benestar de la nostra llengua comuna, el català.

Aspirem a la plena ciutadania de tots els catalans i catalanes, i a un futur de democràcia i igualtat social per a Catalunya. Aquest és un projecte de futur en comú en el qual tots els catalans i catalanes, sense distinció d'origen, tenen el dret democràtic i el deure cívic de participar.

Rebutgem activament la catalanofòbia, i ens declarem en contra del sexisme, l'homofòbia, el racisme i la xenofòbia en totes les seves manifestacions.

Reconeixem i volem promoure el paper crucial de les dones en el procés de reestabliment de la nostra llengua comuna; volem posar el català al servei d'un projecte d'igualtat entre homes i dones.

VEU PRÒPIA està en procés de constitució, i et convidem a participar-hi. El nostre projecte és una organització composta de grups de fins a 15 membres que duen a terme les seves activitats en l'àmbit local. El seu funcionament és democràtic, i ens proposem que als òrgans de govern hi hagi una representació equitativa d'homes i dones.

VEU PRÒPIA és independent de les administracions públiques i dels partits polítics; és neutral en el joc polític partidari, amb el benentès que discrepa de qualsevol posició política o institucional que vulgui imposar límits al progrés social de la llengua catalana, o en perjudiqui el prestigi o la unitat. VEU PRÒPIA vol mantenir una relació especial amb els sindicats i altres moviments socials.

VEU PRÒPIA és també independent des del punt de vista econòmic. Ens finançarem mitjançant les quotes dels i les membres i donatius d'individus, empreses i organitzacions privades. No sol·licitem ni acceptem subvencions públiques ni donatius que imposin condicions prèvies. Les finances de VEU PRÒPIA són transparents i tothom podrà tenir-hi accés per comprovar-ho.

Col·labora en la creació de veu pròpia: Hi ha moltes maneres de fer-ho...

Assistint a les nostres reunions; parlant amb gent per difondre el projecte; contribuint-hi econòmicament; col·laborant en tasques administratives; anant a fer xerrades per presentar l'associació; creant un grup local a la teva ciutat o barri; posant-nos en contacte amb persones que ens puguin ajudar; donant idees; escrivint articles per a la premsa; ajudant a organitzar actes; aportant-hi els teus coneixements professionals. Per a més informació, escriu-nos a veupropia@correu.vilaweb.com Ω

Sudan i Indonèsia
Cristians al món
E-cristians 04/02/2002

Denuncien que la política antiterrorista dels Estats Units pot donar suport a perseguidors de cristians

Diversos analistes consideren que el president dels Estats Units, George W. Bush, pot estar donant suport a les persecucions de cristians, particularment les de països de majoria musulmana, dins la seva agressiva coalició mundial reforçada després dels atemptats de l'11 de setembre. I és que des de fa cinc anys, existeixen diverses organitzacions, tant nord-americanes com d'altres indrets, que protegeixen els drets humans dels cristians i altres minories religioses que pateixen una sagnant persecució.

Per exemple, la fundadora del Moviment per la Llibertat dels Drets Religiosos i directora del Centre per la Llibertat Religiosa a Washington, Nina Shea, ha expressat la seva preocupació "pels canvis sobtats en la política nord-americana cap al Sudan, un país de majoria musulmana on dos milions de persones han estat assassinades". El mateix mes de setembre passat, els Estats Units van permetre que el Consell de Seguretat de les Nacions Unides aixequés les sancions contra aquesta nació africana, inclosa en una llista d'estats que donen suport al terrorisme. L'administració Bush va considerar convenient aplaudir la

Cooperació de Sudan en la guerra contra els autors dels atemptats contra Nova York i Washington. És cert que algunes sancions econòmiques continuen vigents, però també és veritat que un projecte de llei que augmentaria la pressió contra el Sudan sobre els drets humans es troba aturada al Congrés.

D'altra banda, quan el president acabat d'arribar estava analitzant i desenvolupant la seva política estrangera ara fa un any, els conservadors del Partit Republicà van signar una carta on l'avisaven sobre les conseqüències del seu error per no haver donat prou importància a la necessitat d'acabar amb les persecucions religioses. "L'enviament d'aquesta carta va ser un senyal clar en el sentit que Bush estava atrapat en un conflicte polític molt delicat", va manifestar Michael Horowitz, de l'institut Hudson.

Tant Horowitz com Shea treballen a favor dels drets humans d'altres minories cristianes a països com ara Pakistan, Xina o Vietnam. Actualment estan presentant un missatge per introduir el tema a l'agenda de l'Administració Bush després dels atemptats de l'11 de setembre.

Flama d'esperança per als cristians a Indonèsia amb el procés de pau de les Moluques

La ciutat de Malino, a l'illa moluca de Cèlebes, acollirà del 10 al 12 de febrer unes negociacions de pau entre representants de les faccions cristiana i musulmana d'Ambon, la capital d'aquestes illes de l'est d'Indonèsia. L'arxipèlag va quedar immers al gener del 1999 en un conflicte civil entre grups cristians i musulmans que ha provocat ja entre 15.000 i 20.000 morts, així com mig milió de desplaçats. Per exemple, al desembre del 2001, ja es van produir unes primeres converses, amb la presència de líders religiosos i civils, per posar punt final als conflictes de l'àrea de Palu.

Els mediadors del govern indonesi, encapçalats pel seu ministre Jusuf Kalla, van anunciar ja l'obertura oficial de negociacions després d'haver-se reunit per separat amb prop de 30 representants de les faccions en guerra. El ministre, de fet, s'ha mostrat alguna vegada optimista sobre la solució al conflicte: "Les converses preliminars han donat bons resultats perquè les dues parts han expressat la seva disponibilitat a resoldre la situació i una voluntat d'assolir la pau a les Moluques. Tots estan d'acord que el conflicte no s'ha de considerar una guerra entre religions". Entre els negociadors, també hi seran Saleh Latuconsina, governador de les Moluques, i H.Z.B. Palafguna, governador de les Cèlebes sud.

El bisbe catòlic d'Amboina, Petrus Canisius Mandagi, també participarà en les converses. "Juntament amb els nostres germans protestants, anirem a Malino per negociar la pau amb els musulmans. És bo que les trobades es concentrin sobre els problemes socials (la seguretat interna i el retorn dels desplaçats) abans de discutir sobre el conflicte religiós", assegura el prelat. En aquesta línia, monsenyor Mandagi creu que la mediació té possibilitats d'èxit "perquè sembla que el govern vol resoldre seriosament el conflicte de les Moluques". El mateix bisbe va guiar la delegació cristiana també durant les negociacions preliminars del desembre. Ω

ALIMENTA BALEAR

En Kiko Tudurí i na Kuka Solarnier són dos executius de la Matança Piris a Aló (Menorca). Una empresa propietat d'en Santiago Salvat que fabrica carn i xua, camot, butifarró blanc i negre, sobrasada.. Els trobareu al 971 371 352

Na Pietat López és la gerent del Consell Regulador del Formatge de Maó. Aquesta denominació d'origen data de l'any 1985. Tel. 971 362 295

Fa 25 anys que la família Socies va obrir la Comercial Socies a la ciutat d'Inca. Ara en fa 6 que es traslladaren al Polígon Industrial d'Inca. Tel. 971 503 099

En Miquel Sbert, pastisser de Felanitx, és el president de la associació de Forners i Pastisser de les Illes Balears i Pitiüses, associació de la qual és gerent en Josep Magraner. Són 300 forners i pastissers elaboradors de les 4 illes. En total hi ha uns 400 forners a la nostra comunitat autònoma. Tenen la seu al carrer Josep Darder de Ciutat de Mallorca. Tel. 971 276 145

Des de la seva fundació ara fa 10 anys en Joan Joan i Moll, -el primer per l'esquerra- és el president executiu de la Associació Fruita Bona a Mercapalma. Són 60 associats directes i 250 indirectes (aquests darrers socis de cooperatives). El seu objectiu és fer rendible la fructicultura mallorquina. Al seu costat hi ha el vintater Pere Coll i la associada Magdalena Alcover. Tel. 971 264 126

Fa 15 anys que na Patricia Cortés és la gerent de la Cooperativa de Productors Balears d'Ametlles i Garroves, a la carretera de Binissalem a Inca. Ara acaben de treure la beguda Isotònica d'ametlla i taronja amb una fórmula elaborada per la UIB. Una beguda que donarà molt a parlar durant la primavera que ve especialment entre els esportistes. Tel. 971 886 588

ELS PREJUDICIS TANQUEN PORTES

LA INDIFERÈNCIA CONTAMINA

SOMRIU: ÉS SALUDABLE.

Vint-i-escaig maneres de ser simpàtic

Aprendre els noms de les persones que fan feina amb nosaltres o dels que trobem a l'ascensor i llavors anomenar-los pel seu nom.

Estudiar els tasts i delers d'altri i mirar de complaure.

Pensar, per principi, bé de tothom.

Somriu amb facilitat i naturalitat.

Tenir la santa mania de fer el bé, fins i tot als que teòricament no semblen merèixer-ho.

Multiplicar l'escomesa, fins i tot als poc coneguts.

Visitar malalts, sobretot si són crònics.

Ficar-se en alguna ONG sense vincles governamentals ni propaganda a la premsa oficialista.

Escriure's amb presoners o amb gent que ho necessiti.

Deixar llibres, C.D., discs o cintes encara que se'n perdin alguns. Tu mira de tornar-los sempre.

Fes favors, els has de concedir abans que acabin de demanar-te'ls.

Oblida ofenses. I somriu especialment als ofensors tot dient-los «Jo també t'estimo».

Suporta els pesats, si els escoltes és possible que t'adonis de coses interessants o importants. No els facis cara de pomes agres.

Tracta amb antipàtics. Conversa amb els «sords», sense posar-te nerviós, parla'ls fins i tot de l'oratge davant de tercers, pot ser molt graciós.

Contesta totes les cartes.

Entretin els nins petits, són una gran font d'energia. No pensis que en fer-ho perds el temps.

Estima els ancians, els devem a muntó i són la veu de l'experiència. Respecta les canes.

No els enganyis com si fossin nins petits. Subratlla tot allò positiu que els vegis.

Recorda les dates de natalici o aniversari de coneguts i amics.

Fes regals petits, quan vas de viatge segur que trobaràs coses originals i barates, compra'n a l'engròs i regala'n, especialment als més necessitats. Demuestra l'estima sense crear l'obligació d'ésser compensats amb un altre regal.

Arriba puntualment a les cites.

Conta a la gent les coses bones que la gent n'ha dit d'ells i tot allò que els pugui ésser útil.

Dóna bones notícies, sies autèntic, no contis mentides.

No desdiguís sistemàticament els teus interlocutors.

Exposa les teves raons en les discussions, però sense tractar d'esclafar ni insistir-hi fora mida.

Comanda i parla amb to suau. La suavitat no treu l'energia. No cridis mai.

Esmena de manera que es noti que et sap greu de fer-ho, i sols quan val la pena.

AJUDA EVANGÈLICA DELS PAÏSOS CATALANS.

ABRAÇADES.

Acabes de rebre una abraçada.

És cert !! Aquesta vegada no pots escapar !!

Aquest és el començament d'una Guerra d'Abraçades a Gran Escala !!

Per això, abraça a tot el que coneguis !!!

Abraça als teus amics, als teus enemics, A TOTS !!

L'abraçada és la meva forma preferida de demostrar afecte.

Pot significar tant, i tantes coses al mateix temps.

Pot ser signe d'amor, amistat, refugi, o qualsevol altra cosa.

Per això, allà va !!!

Tot el que puc dir-te és que farà que el dia d'algú sia mes feliç.

És a dir, tots necessitem una abraçada de tant en tant.

Per això envia aquest text a qualsevol que el necessiti, a qui te'l va enviar, A MI!!

Déu sap que tots necessitem una abraçada a vegades !!

El desordre del pensament porta a la pèrdua de la gràcia de Déu, que ocasiona l'ingrés en el regne de l'odi.

Els esclaus amants de totes les mentides, per no veure's esclaus, no volen reconèixer la veritat que realitza Déu en Jesús i la

pràctica de Jesús pels apòstols per rentar-los els peus. No és mes que una demostració que l'home és lliure i de que la voluntat de

Deu és que l'home visqui lliure fora del regne de l'odi i visqui en el regne del Cel. Ω

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol IX

Cecili Buele i Ramis. Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

EL PRESIDENT DEL PARLAMENT I LA PRESIDENTA DEL CONSELL DE MALLORCA

Es veia que al peu d'una d'aquelles fitxes confidencials que havien estat elaborades en relació amb el personal que treballava al Parlament, la que corresponia al Departament de Documentació, hi figurava una anotació que deia «*El departament no funciona. S'hauria d'unificar amb Biblioteca*» (*DIARIO DE MALLORCA*, 21/06/01).

A partir d'aquella constatació, la reconeguda professional del periodisme, **Marisa Goñi**, s'havia afanyat a fer veure davant l'opinió pública que allò que figurava a la fitxa coincidia precisament amb allò que s'havia introduït realment al Parlament, quan s'havia procedit a fer-ne la reforma de l'organigrama funcional, el mes de febrer anterior.

Per això mateix, establia diverses comparacions entre el contingut d'aquelles fitxes confidencials amb allò que figurava als Butlletins Oficials del Parlament de les Illes Balears núms. 79 i 85 de l'any 2001, com a conseqüència de la reforma duita a terme a l'organigrama del Parlament.

També s'afanyava a fer veure a l'opinió pública que no es tractava d'un cas únic i aïllat. Que n'hi havia, de diversos. I n'explicava i exposava alguns.

Abans de la reforma de l'organigrama escomesa el primer trimestre d'aquell any, el Departament de Premsa i el Departament de Protocol del Parlament havien estat dos negociats independents. Amb la reforma escomesa, s'havia decidit d'unificar-los en un macrodepartament denominat Àrea de Comunicació i Relacions Externes, dependent directament del Gabinet de Presidència.

Aquell canvi havia comportat que un d'aquells treballadors que en aquelles fitxes confidencials apareixia pèssimament valorat, havia de romandre a les ordres del Cap de Servei d'aquella nova àrea. Això li havia de resultar, lògicament, molt mal de pair.

La periodista en continuava citant d'altres, de casos, en els quals també es podia establir una relació molt directa entre la confecció d'aquelles fitxes confidencials i la reforma de l'organigrama funcional de la Cambra parlamentària.

Uns quinze dies abans que el *DIARIO DE MALLORCA* hagués fet pública l'existència d'aquelles fitxes confidencials sobre el personal de la Cambra parlamentària, un funcionari públic de carrera s'havia adreçat a la Mesa del Par-

lament, amb un escrit signat dia 25 de maig de 2001. Hi sol·licitava que es reconsiderés aquell organigrama funcional que havia estat aprovat dia 31 de gener de 2001, i que s'havia publicat al Butlletí Oficial dia 23 de març de 2001.

L'esmentat funcionari s'hi sentia perjudicat i demanava que es reconsiderés la categoria laboral del seu lloc de treball, perquè entenia que s'hi havien vulnerat els principis d'igualtat, en haver adjudicat xefatures de servei a funcionaris que havien obtingut puntuacions molt inferiors al concurs general de mèrits.

Pocs dies després, el 28 de maig de 2001, **Joaquín Jaume Mas**, Cap de la Secció de Protocol, havia sol·licitat l'empar del Grup Parlamentari Socialista, davant del seu recurs interposat contra la Mesa del Parlament de les Illes Balears.

La publicació d'aquelles fitxes, per la reconeguda professional del periodisme, **Marisa Goñi**, molts pocs dies després de la presentació d'aquell recurs, havia tret a la llum pública el fet que el funcionari **Sabater**, autor de les fitxes, havia accedit a la plaça funcional de Cap d'Informàtica, sense haver hagut d'acreditar cap casta de titulació en l'esmentada matèria.

La periodista del *DIARIO DE MALLORCA* el veia com un cas molt excepcional, l'únic cas de funcionari públic al qual, per exercir-se com a Cap de Servei al Parlament, no se li havia exigut cap casta de llicenciatura (nivell A). Li havia resultat del tot suficient una titulació de Grau mitjà (nivell B).

Per això, publicava i denunciava que «*la reforma de l'organigrama del Parlament que havia estat escomesa durant la present legislatura havia coincidit amb indicacions i comentaris recollits a les fitxes amb informació privada del personal i escrites a mà pel Cap del Servei d'Informàtica, Gaspar Sabater*» (*DIARIO DE MALLORCA*, 21/06/01, 'El organigrama del Parlament se ha adaptat a indicacions de las fichas. Documentación y Biblioteca se unificaron en una sola área, como recomendó Sabater').

I encara més. L'ocupació excepcional d'aquell lloc de feina públic mereixia una menció especial, que fins i tot figurava al Butlletí Oficial del Parlament de les Illes Balears (16 març 2001): «*Quan cessi la persona que ocuparà la plaça després de la realització del concurs de mèrits (- Sabater -), es transformarà en una Xefatura de Servei del grup A i nivell 28, amb el requisit de ser llicenciat en qualsevol especialitat d'Informàtica*».

Amb això, **Sabater**, que havia estat ocupant aquella plaça interina sense ser-ne el titular, havia guan-

yat el concurs de mèrits celebrat l'anterior mes d'abril, i havia passat a obtenir-la en propietat, sense comptar amb els requisits necessaris, que només començarien a ser exigits a qui el succeís, però no a ell mateix.

Amb la publicació d'aquella notícia, s'iniciava una nova etapa en la crònica d'aquell assumpte relacionat amb aquelles fitxes confidencials.

Gairebé tots els mitjans de comunicació es feien ressò de les manifestacions que havia efectuat **Maria Antònia Munar**, la presidenta d'UM i del Consell de Mallorca, sobre l'opinió que mereixia a la gent d'UM l'assumpte d'aquelles fitxes confidencials sobre el personal del Parlament.

El periodista **J.M.** reproduïa aquesta informació: «*La presidenta d'UM, Maria Antònia Munar assegurà que la direcció del partit confia plenament en Maximilià Morales, del mateix partit, després d'haver esclatat l'escàndol de les fitxes al Parlament. 'Morales té el suport total d'UM', assegurà Munar, qui no va voler opinar sobre la polèmica generada per l'aparició de fitxes sobre els funcionaris de la Cambra. 'Ja tenc prou problemes al Consell, per ficar-me en temes del Parlament' (ÚLTIMA HORA, 21/06/01, 'Munar assegura que UM respalda a Morales per el caso de las fichas')*».

Una altra versió distinta era exposada per **V.E.J.V.C./F.A.** que afirmaven que «*Munar evitava defensar Morales perquè cada institució ha de parlar per si mateixa i, per tant, el qui ha de donar resposta és el president del Parlament*» (*DIARIO DE MALLORCA*, 22/06/01, 'Munar se desmarca de Morales y elude defenderle en el caso de las fichas del personal del Parlament'). «*La presidenta del Consell i d'UM, Maria Antònia Munar, es desmarcà ahir del president del Parlament i dirigent del seu partit, Maximilià Morales, en el cas de les fitxes del personal de la Cambra en eludir defensar-lo al·legant que és un assumpte relatiu a una institució distinta del Consell. L'únic suport que li va prestar Munar va ser un rònc «per descomptat», quan se li va demanar si l'Executiva d'UM donava suport a Morales*».

Contrastant amb l'anterior, un altre mitjà informatiu recollia: «*La presidenta d'UM va oferir ahir un suport explícit al també dirigent del seu partit, i president del Parlament, Maximilià Morales, en relació amb la polèmica per les fitxes del Parlament: 'Per descomptat que sí, per descomptat que té tot el suport de l'Executiva', assegurà la presidenta d'UM*» (*EL MUNDO*, 22/06/01, 'Apoyo claro a Mora-

les').

Així mateix, el periodista **T.G.** manifestava: «*La presidenta d'UM, Maria Antònia Munar, va reiterar ahir el suport del seu partit al president del Parlament, Maximilià Morales, per aquest cas. De fet, esmentà que si no existís aquesta confiança ja ho hauria manifestat públicament. De tota manera, evità pronunciar-se sobre el cas, tot esmentant que 'cada institució ha de parlar per si mateixa. És absurd que la presidenta del Consell entri a valorar el que passa a una altra institució com el Parlament*» (*DIARIO DE BALEARS*, 22/06/01, 'El PP diu que no vol treure profit polític del cas de les fitxes íntimes').

Paral·lelament a aquelles afirmacions manifestades des de les més altes instàncies del partit Unió Mallorquina, apareixien publicades també les opinions de dirigents del Partit Popular.

El periodista **T.G.** reproduïa unes declaracions del portaveu, **Joan Flaquer**, qui afirmava que no es demanaria cap dimissió, però que reclamaria el mateix amb el cas Mapau. Deia que no s'intentaria treure cap profit polític del cas de les fitxes íntimes del personal del Parlament, almanco fins que no es traiguessin responsabilitats clares (*DIARIO DE BALEARS*, 22/06/01, 'El PP diu que no vol treure profit del cas de les fitxes íntimes').

Des de columnes periodístiques, com la «*De perfil*», se'n feien molts comentaris. S'hi gosava afirmar que «*sobre qui ha encarregat l'elaboració dels dossiers hi ha pocs dubtes morals: cap funcionari no es dedica ni s'atreveix a emetre judicis de valor sobre la resta del personal, si no ha rebut cap indicació expressa de qui pot i comanda*» (*EL MUNDO*, 26/06/01, 'Maximiliano Morales En el ojo del huracán... ¿del Pacto?').

El diputat del PSM-Entesa Nacionalista **Cecili Buele** feia públic al quinzenari *L'ESTEL* un escrit que, sota el títol *MOLT MÉS RESPECTE A LA INTIMITAT INDIVIDUAL*, feia al·lusió directa i explícita a l'assumpte d'aquelles fitxes confidencials sobre el personal que treballava al Parlament:

«*Els mitjans de comunicació locals s'han fet ressò d'una notícia que va aparèixer dissabte, dia 9 de juny, a les planes del DIARIO DE MALLORCA. S'hi feia referència a un fet molt lamentable, des del respecte democràtic que es mereix qualsevol persona que treballa, sia allà on sia.*

La singularitat del fet rau, sobretot, en què es tracta de treballadores i treballadors que fan feina a la cambra parlamentària. Es tracta de la seu de la democràcia per excel·lència, encarregada

de vetllar pel més estricte respecte cap a la ciutadania d'aquest país nostre, les Illes Balears i Pitiüses.

Pel que s'ha fet públic, són unes fitxes fetes a mà, amb anotacions particularitzades sobre treballadores i treballadors del Parlament de les Illes Balears, on gairebé tot hom surt molt malparat. Sobretot, pel fet que hi apareixen dades molt confidencials:

Segons allò que s'ha publicat, constitueixen tot un dossier informatiu molt personal, contenen informació de caràcter molt privat, recullen la investigació d'hàbits personals. Fets que podrien constituir un delict de vulneració del dret a la intimitat personal de les treballadores i els treballadors del Parlament.

Se'ns diu que se n'hi detalla l'adscripció política, se n'assenyalen les tendències sexuals, se'n remarquen aspectes relacionats amb malalties individuals, se'n reflecteixen les idees i creences religioses, se'n constata la ideologia política, se'n relata la proximitat individual a algun partit polític, se'n valora i qualifica la competència i la fiabilitat de la plantilla, se'n relacionen vincles familiars, se'n refereixen adscripcions sindicals, etc..

Des del grup parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista lamentam i rebutjam tots aquests fets. Els valoram com a molt greus: els més ofensius que s'hagin produït mai en aquests devuit anys de vida parlamentària contra el personal que treballa a la cambra.

Creim que hi ha qualcú que ha fet elaborar aquestes fitxes que contenen dades confidencials del personal que treballa al Parlament. Hi ha qualcú que les ha elaborades. Hi ha qualcú que s'ha mostrat molt interessat a fer-les públiques. I, a hores d'ara, no se sap de ningú que en sàpiga res, a aquest respecte.

Per això mateix, valoram molt positivament que les reaccions hagin estat tan immediates i unànimes. Que des de la Presidència del Parlament s'hagi ordenat una investigació interna. Que la Junta de Personal hagi rebutjat enèrgicament aquestes pràctiques irrespectuoses. Que la Mesa del Parlament, convocada amb caràcter urgent, hagi acordat portar el cas a la Fiscalia, perquè se n'aclareixin les responsabilitats. I que la mateixa Junta de Portaveus, en representació de tots els grups parlamentaris, també hi hagi volgut intervenir directament.

*Manifestam el nostre desig que l'ambient de creixent malestar que s'està escampant per la cambra parlamentària, juntament amb la difusió de rumors i sospites que s'adrecen cap a l'autor o autors d'aquestes notes - que no hem arribat a poder veure encara - siguin totalment capgirats, més prest que tard, amb l'aclariment dels fets i amb la depuració de responsabilitats. Hi oferim la nostra col·laboració ben decidida». (*L'ESTEL*, 01/07/01). (CONTINUARÀ)*

A l'entorn del cinema musical clàssic

El cinema musical, entès com a tal aquell en què el ritme musical, amb escenes de cant i ball corresponents, és essencial per al desenvolupament de l'acció, ha estat un dels gèneres per excel·lència de l'època clàssica de Hollywood. Ben entès, el musical va néixer amb el cinema sonor (itzat), l'aparició del qual respongué a una urgència o necessitat tecnològica econòmica d'una de les grans majors de la indústria, la **Warner Bros.**, que per tal d'evitar una fallida imminent, s'arriscà a realitzar, al 1927, el primer musical de la història del cinema, **El cantant de jazz**, d'Allan Crosland, amb Al Jolson de protagonista. (La pel·lícula, però, que representà popularment el naixement del musical com a gènere va ser **La desfilada de l'amor** (1929), d'Ernest Lubitsch, amb la parella Maurice Chevalier i Jeanette MacDonald). El film de Crosland constituí un èxit clamorós i féu que el cel·luloide, a més de parlar, començàs a produir musicals en cadena. D'antuvi no se millorà en sentit artístic, però sí, indubtablement, en sentit comercial.

El naixent cinema musical se nodrí bàsicament de noms prestigiosos de Broadway, procedents del teatre musical o amb veu suficient fotogràfica —circumstància evocada en la memorable **Cantant sota la pluja**. Broadway i Hollywood iniciaven, així, ineluctablement, un gènere, o supergènere, específicament americà i estrictament vinculat a la política de les grans productores (MGM, Paramount, Columbia, Warner, Foc, RKO) i a l'*star system*.

La millor època del musical foren les dècades del trenta i quaranta, i començà a declinar en els cinquanta, per bé que aquests anys presenten obres mestres del gènere tan indiscutibles com la ja esmentada **Cantant sota la pluja** i **Sempre fa bon temps**, d'Stanley Donen i Gene Kelly, o **Un americà a París** i **Melodies de Broadway 1955**, de Vicente Minelli. Els canvis econòmics i socials produïts per la segona Guerra Mundial, la limitada capacitat d'absorció dels mercats estrangers —entengui's europeus, sobretot— i la variació en els gustos cinematogràfics, juntament amb la reestructuració en la mateixa concepció del musical i de la reducció necessària de les despeses de producció, marcaren el progressiu declivi del cinema musical, que debades s'intenta frenar amb alguns *hits* de Broadway, com **West Side Story** (1961), de Robert Wise i Jerome Robbins, o **My Fair Lady** (1964), de George Cukor.

L'època daurada del musical va lligada, per tant, al moment històric de la Gran Depressió del anys trenta. En aquells anys la penúria econòmica, aquest tipus de cine responia a un sèrum d'evasió, d'optimisme i d'alegria de viure, quelcom que coincidia amb la política rooseveltiana del *New Deal* i als propis desitjos del gran públic d'aleshores. La dècada estigué dominada per dues productores i, sobretot, per dos noms fonamentals per al gènere: **Busby Berkeley**, a la Warner i **Fred Astaire**, a la RKO. El primer, coreògraf i director, autor dels números musicals més delirants en la història del cinema, fou un innovador essencial del musical, en atorgar-li una àmplia dimensió que l'alliberava de la simple reproducció d'atraccions concebudes per l'escenari. La seva obra mestra és, sens dubte, **El carrer 42** (1933), film considerat fonamental en el gènere musical i la millor escenografia de Berkeley. El segon, el gran Astaire, és la figura emblemàtica del musical i la seva decisiva aportació al gènere abasta quatre dècades. Les pel·lícules que interpretà per a la RKO, amb **Gingers Rogers** de parella, constitueixen cims del cinema musical, a banda de per, algunes d'elles, magnífiques comèdies. Cal destacar-ne **L'alegre divorciada** (1934) i **Tot Had** (1935), totes dues dirigides per Mark Sandrich, en què el tàndem Astaire-Rogers funcionava a la perfecció en totes les facetes artístiques i on l'elegància i *savoir fer* del ballarí nord-americà brillava molt particularment.

En la dècada dels quaranta el predomini de la **Metro-Gladwy-Mayer** (MGM), amb la figura del productor Arthur Freed al capdavant, fou aclaparador, car arribà a agrupar sota el seu signe (el del lleó) tots els noms importants en la especialitat, a més d'incorporar-hi nous talents que seran determinants en la continuïtat del gènere. Així, a més dels ja consagrats Astaire i Berkeley, sorgiran **Judy Garland**, **Gene Kelly**, **Stanley Donen**, **Vincente Minnelli** i **Cyd Charisse**, que en els camps de la interpretació, la direcció i la coreografia, o de tots tres alhora (com el polifacètic Kelly), donaren títols d'or al musical.

Els èxits de la Metro començaren amb **El màgic d'Oz** (1939), de Victor Fleming, amb la gran Judy Garland, però fou amb **Un dia a Nova York** (1949), primer film del duet G. Kelly i S. Donen, quan la producció musical de MGM assolí el seu cim. La pel·lícula suposà un aire nou, un trencament amb els criteris tradicionals que havien regit el musical fins aleshores, per tal com era rodada en bona part en exteriors i els números sorgien espontàniament en qualsevol temps i lloc. La col·laboració de Kelly i Donen continuà en els anys següents, fruit de la qual enllestiren dues noves obres mestres: **Cantant sota la pluja** (1952) i **Sempre fa bon temps** (1955). Si aquest darrer és un dels més patètics —en sentit primigeni del mot musicals realitzats mai, l'altre és una de les més lúcides reflexions sobre el propi cinema i sobre el món de l'espectacle. Un film modèlic i admirable en tots els sentits. Per la seva banda, el prestigiós Minnelli realitzà en els primers anys cinquanta els seus dos millors musicals, **Un americà a París** i **Melodies de Broadway 1955**. Si en la primera la música de Gershwin, el ballet, París i els decorats impresionistes, n'erren els protagonistes, la segona és realment una fascinant declaració d'amor a un ofici, a una dedicació: al de l'espectacle teatral musical. El personatge interpretat per Fred Astaire, *alter ego* del mateix artista, intenta demostrar, i ho aconsegueix plenament, que la comèdia musical no és morta i que encara té moltes coses dir. Cal considerar-la per tot, una obra perfecta, feta amb el cor —però també amb el cap— i intensament viscuda, tant per part del realitzador com dels guionistes i intèrprets —amb una esplèndida, com sempre Cyd Charisse.

Melodies de Broadway 1955 constitueix, tanmateix, un fil premonició, una mena de metàfora de la situació del musical. L'hegemonia del qual com a gènere de gèneres s'estava esvanint, al mateix temps que començava a deixar d'esser un cinema específicament "de productora" amb grans mitjans de producció i amb l'existència de personal especialitzat amb contractes fixos. Les disposicions anti-*trust* del Tribunal Suprem dels Estats Units i la competència de la televisió acceleraran aquest procés de negligència del musical, l'acceptació del qual, fora les fronteres americanes, s'havia vist molt reduïda. L'evolució dels productes cinematogràfics del gènere, a finals dels cinquanta i principis dels seixanta, centrada en l'adaptació d'èxits de Broadway, esdevingué el cant del cigne del musical clàssic, malgrat els bons resultats artístics i comercials, de **West Side History** i **My Fair Lady**. L'absència de veritables especialistes en els diversos camps del musical resultà, a més a més, un handicap massa feixuc per a la seva regeneració. El temps del musical clàssic havia passat a la història i la nostàlgia restava, doncs, institucionalitzada. Una "nostàlgia" que, en els anys setanta, fou capaç, no gens menys, de realitzar, de la mà d'algunes velles glòries com Fred Astaire i Gene Kelly, dos films-antologia dels millors moments dels musicals de la metro al llarg de quatre dècades: **That's Entertainment** i **That's Entertainment, Part II**. Fou, sens dubte, un autèntic regal per als aficionats als musicals clàssics... i un adéu esplèndid.

Andreu Salom i Mir

Afganistan: Una guerra en defensa de la civilització?

Mentre que els representants de les grans potències se reuneixen per discutir les modalitats "de la reconstrucció de l'Afganistan", la situació de la població empitjora dramàticament. Només a la ciutat de Xamàn, prop de la frontera amb Paquistàn, 13.000 refugiats han passat la frontera, malgrat que se troba oficialment tancada. Altres 40.000 estan concentrats en camps a prop de la frontera.

Milions d'afgans estan amenaçats per la rusca. Unes 700.000 persones se troben en situació crítica. La gent se mor de fam. 200.000 persones —només al sud-oest del país— sobreviuen en la indigència i amb molt poca alimentació. Sols la meitat d'ells han rebut alguna ajuda. Mai s'ha vist res d'igual en la història.

Mentrestant, a Kabul, el nou govern afgà està mancat de fons per posar en marxa estructures mínimes. Aquesta és la realitat de les solemnes promeses realitzades en la conferència de Bonn de la ONU amb notables afgans. És el resultat de la intervenció USA suposadament en defensa de la civilització.

Des de fa setmanes, els mitjans financers no se posen d'acord. La reconstrucció costarà al manco quinze mil milions de dòlars en deu anys, han declarat a Manila responsables financers. Així doncs, amb l'impuls del Banc Mundial i del programa de les Nacions Unides per el desenvolupament, els mitjans financers juguen ja amb milers de milions.

Els compromisos de Toquio han estat gasius: 1.800 milions de dòlars enguany, i en un futur indeterminat 4.500 milions. Ni una mínima part del que faria falta per adobar només els danys materials causats per les bombes. Un negoci per a molts, en canvi.

És això una reconstrucció? N'hi ha prou amb preguntar als bòsnis, als kosovars, a propòsit de la seva experiència en aquestes "reconstruccions" que fan canviar els negocis i els pressupostos de les ONG's.

El camp de concentració de Guantànamo

El 10 de gener, 20 humans sense nom, amb el rostre cobert, fermats, drogats, foren transportats per un C17 de la Air Force de l'Aeroport de Kandahar a la base USA de Guantànamo (en territori cubà).

Sembla que els han seguit, per ara, 138 més. Allà, està el camp de concentració X-Ray, previst pe a 2.000 presoners més que, segons Sue Anne Pressley, del Washinton Post, sembla el decorat per a un repugnant campament de presoners de pel·lícula de guerra. Però els presumptes membres dels Taliban i de Al Qaida, que la arbitrariedad del govern USA hi tanca, no veuen reconeguts els drets que tindrien els presoners de guerra. Han estat instal·lats en aquesta base per que tampoc puguin beneficiar-se dels drets constitucionals americans.

Després de varies setmanes del seu trasllat, ningú sap qui són, sols van filtrant dades parcials segons interressi a les campanyes de propaganda USA (de 30 nacionalitats, entre elles britànics, francesos, australians, saudies, argelins, belgues, suecs, iemenies i paquistanes).

Els presos d'X-Ray estan sent, segons sembla "interrogats" pels serveis USA i també britànics. S'anuncia que seran jutjats. Els "processos" que van a patir no inclouen res que pugui anomenar-se una defensa. El portaveu de Bush, Ari Fleischer, ha assenyalat que Bush estava menys interessat en les subtils legals que en la necessitat pràctica de far possible que imperi la pau.

Vet aquí, doncs, un ordre mundial per el que els drets de l'home passant a ser "subtils legals". També, alguns defensors dels drets humans, en particular l'organització Humans Raights Watch, que havia expressat els seus temors a la tardor, semblen avui menys preocupats. Estam, doncs, davant camps de concentració i d'extermi amb rostre humà?

Pere Felip i Buades

L L I B R E S

Sa Pobla: Lliurat el Premi de Narrativa
«Alexandre Ballester»Jaume Santandreu obté el II Premi
de Narrativa «Alexandre Ballester»

El II Premi de Narrativa «Alexandre Ballester» s'ha lliurat avui en el marc incomparable del Museu d'Art Contemporani de sa Pobla (Mallorca).

El jurat del premi literari era format pels escriptors de sa Pobla Miquel López Crespí, Alexandre Ballester, Miquel Segura, Rafel Socies, i Pere Bonnín. L'escriptora Rosa Planas, guanyadora de la primera edició, també formava part del jurat del premi «Alexandre Ballester». L'editor Leonard Muntaner s'encarregarà d'editar la novel·la. Hi era present igualment (amb veu però sense vot) el regidor de Cultura de l'Ajuntament pobler Antoni Serra «Xineta». Ramon Molina, el director del Museu d'Art Contemporani actuà de secretari. L'autor guanyador va ser Jaume Santandreu (Manacor, 1938), escriptor, activista social i polític per la seva novel·la *Mortuus Dei*.

Jaume Santandreu s'ha dedicat a la problemàtica de la marginació i ha promogut centres d'atenció a alcohòlics, emigrants, drogoaddictes i vagabunds. Militant de l'Organització Comunista d'Espanya-Bandera Roja (1973-75), del Partit Comunista d'Espanya -PCE- (1975-81) i del PSM (1981-83) participà igualment en la implantació a Mallorca d'ERC.

Com a escriptor a publicat, entre moltes altres obres: *Dos pams d'home*; *Coratge d'un mot*; *Els negres ajuden a fer fosca*; *En nom del Pare*; *Nissaga de sen*; *El cos de l'estimera*; *Camí de coix...* És autor, també de *Camada*, *Mamil·la encara*, *Descalç al carreró de les serps...* Col·labora igualment en diverses publicacions periòdiques com *Última Hora* i *El Mundo*.

Miquel López Crespí, Rosa Planas, Alexandre Ballester, Leonard Muntaner, Pere Bonnín i Miquel Segura destacaren les extraordinàries qualitats literàries de *Mortuus Dei*. Jaume Santandreu rebrà per aquest premi 500.000 pessetes en metàl·lic i igualment veurà editada la seva obra. L'edició de *Mortuus Dei* coincidirà amb el proper *Encontre d'Escriptors Pblers* que es farà el proper mes d'abril coincidint amb el Dia del Llibre. (Servei d'Informació Cultural -Illes). Ω

La cultura a les Illes: Els Premis Literaris de
l'Ateneu Científic, Literari i Artístic de Maó
Menorca: Miquel López Crespí guanya el
Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó

El jurat va destacar el poemari de López Crespí per la seva solidesa, coherència i gran perfecció formal i

va posar l'atenció en la sorprenent combinació de la duresa del contingut amb la bellesa de la forma

L'escriptor de sa Pobla (Mallorca) Miquel López Crespí acaba d'obtenir un dels premis literaris més prestigiosos de les Illes. Es tracta del premi de poesia «Joan Ramis i Ramis» per a obres de creació literària.

El diari *Menorca* (19-I-02) i el jurat del premi de literatura de l'Ateneu Científic, Literari i Artístic de Maó destaquen en primera pàgina (i pàgines interiors) «la solidesa i bellesa de Cercle clos, l'obra del poeta mallorquí». La crònica que informa d'aquest gran acte cultural diu igualment: «L'escriptor mallorquí Miquel López Crespí (sa Pobla, 1946) ha estat enguany el guanyador del Premi de l'Ateneu, que apleix la seva quadragèsima edició. L'obra poètica *Cercle clos* ha estat l'escollida pel jurat com a mereixedora del «Joan Ramis i Ramis» de creació literària, guardó que va ser lliurat ahir pel capvespre a la seu de l'Ateneu de Maó.

«El jurat, format per Maite Salord, Miquel A. Limón, Elisa Pons, Elisa Fernández i Damià Borràs, amb Catalina Seguí com a secretària, va destacar el poemari de López Crespí per la seva solidesa, coherència i gran perfecció formal i va posar l'atenció en la sorprenent combinació de la duresa del contingut amb la bellesa de la forma. [...] L'acte de lliurament va comptar amb la

presència del conseller d'Educació, Cultura i Esports Josep Portella, juntament amb els representants de la Caixa i Sa Nostra, entitats financeres que, juntament amb el Consell de Menorca, han col·laborat en aquest premi».

L'Ateneu de Maó, una de les institucions culturals més importants de Menorca, fidel a la idea de cultivar, fomentar i divulgar els valors culturals de Menorca des de la seva fundació l'any 1905, acordà enguany fer pública la XL convocatòria del Premi Ateneu de Maó per a obres de creació literària.

Miquel López Crespí és novel·lista, autor teatral, poeta, historiador i assagista. Aquest autor començà l'any 1968 les seves col·laboracions (especialment literàries) en la premsa de les Illes: *Diario de Mallorca*,

Última Hora, *Balears*, *Cort...* Membre de l'oposició antifranquista ha deixat constància d'aquesta lluita per la llibertat del nostre poble en nombrosos llibres i articles, especialment en el llibre de memòries

L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970 i en les obres d'assaig *Cultura i antifranquisme* i *No era això: memòria política de la transició*. Ω

(Redacció)

AJUNTAMENT,
BON DIA

Arnau Ramis i Pericàs

Quan el protagonista d'aquest relat comença a treballar, com a funcionari, a un petit ajuntament de Mallorca, es pensa que ja té la vida solucionada. Però realment és llavors quan comencen els seus problemes. Ben aviat, es trobarà amb una difícil realitat: corruptes, enveges, traïcions, mentides, frustracions, discriminacions, injustícies i *mobbing* a la casa consistorial faran que esdevengui una bomba de relotgeria a punt d'esclatar.

Ajuntament, bon dia està narrat àgilment amb les dosis adequades d'humor, d'intriga i de drama. És, en definitiva, una història que farà riure molt el lector al llarg de les seves pàgines, però no per això deixa de ser un drama: el d'uns treballadors que se senten frustrats i que aspiren a una vida millor.

ISBN 84-95232-22-7

Culpable sòc

Al diari AVUI a l'article «Catalunya val la pena» de Josep Lluís Carod Rovira.

Que conste que jo no ho dic, ho fa ell. Necessitem tota una altra gent al capdavant d'aquest país, uns nous sectors dirigents capaços d'encomanar optimisme a la nostra societat, amb orgull de ser catalans, autoestima per les nostres coses i decisió i recursos per prestigiar-les. (Sense cap errata, així és clar, copiant tots en saben).

Senyors, jo, sòc el culpable, de tenir uns polítics com els que tenim, sòc culpable de tenir uns periodistes com els que tenim, sòc culpable de la fèrria censura actual, sòc culpable dels milers, de taxis (LIBRES) sòc culpable del nostre GENOCIDI. Veniu, veniu, al nostre país des de qualsevol part del món, amb papers o sense papers... sols els que parreu castellà sereu benvinguts. Heu d'acabar aviat amb el MALPARIT CATALÀ que ja dura «massa», dintre de poc fins i tot em culparan de que la gent de TERRA LLIBRE porten els pantalons als turmells, això és si encara en porten... voleu que continue?

Encara estic esperant un comentari de...» CRUÏLLA DE DEBAT» Ω

Josep Casalta i Casanovas

Torsimany automàtic
català a l'anglès

A la pàgina:

http://www.sail-labs.es/catala/index_catalanisch.htm trobareu un torsimany automàtic del català a l'anglès. Permet traduir textos (fins a 1024 caràcters), documents en format ASCII, RTF o HTML (fins a 100 kb), i pàgines web senceres. És gratuït.

Una gran notícia. Anem avançant en algunes cosetes, cal ser constants i no defallir mai, perquè fa més una vida sencera treballant foscament que un simple període juvenil de grans slogans o triomfalisme sense fonament.

Supose que d'aquí a ben poc hi haurà l'anglès-català.

Us demane que li doneu la màxima difusió. Gràcies. Ω

Ricard Colom.

TOTS ELS INTEGRISMES A L'ALÇA

colomtaube@hotmail.com

SUBCONTINENT INDI: 2001. TOTS ELS INTEGRISMES A L'ALÇA, ELS HINDUISTES, ELS BUDISTES I ELS MUSULMANS

NEPAL. INTEGRISME HINDÚ CONTRA CRISTIANS.

29-10-00: 4 cristians foren detinguts sota falses acusacions de proselitisme. A principis del 2001, aquests 4 cristians foren empresonats -3 nepalins i un noruec- perquè Nepal no admet llibertat d'evangelització.

La conversió d'un hindú al cristianisme és castigada amb 3 anys de presó, i el seu bateig amb 6.

El jutge ordenà l'alliberament dels 4 acusats l'11-2-01, per incomparecència dels testimonis de l'acusació, per al 15-2.

Un pastor de Katmandú qui ha demanat l'anonimat diu: «El fet que algú hagi pogut inventar mentides contra cristians en l'excitació del moment, però que la policia i el govern s'hagin alegrat massa de cedir a les pressions i a les intimidacions dels extremistes, a fi de privar aquests cristians de llur llibertat religiosa durant 3 mesos i mig. És massa fàcil. N'hi ha prou de llançar una acusació i uns cristians passaran mesos empresonats».

La Monarquia nepalesa s'ha esdevingut una democràcia nominal d'ençà uns 10 anys -tan nominal i de façana com sol ser-ho a la majoria dels Estats del Tercer Món i en alguns del primer- i la Constitució del 1990 -tal com la Constitució espanyola, administrada per centralistes rabiüts i vaticanistes en propi benefici-, proclama, cínicament, a tota persona «la llibertat de professar i de practicar sa pròpia religió»: paper banyat.

L'ÍNDIA: INTEGRISME HINDÚ CONTRA MUSULMANS I CRISTIANS.

Un estol de 200 fonamentalistes hinduistes armats amb espases i punyals envairen l'església evangèlica de Chindia, prop de Surat, província del Gujarat el 26-11-98, i ara en volen fer un temple hindú. «Feren malbé les creus adins i a fora i les reemplaçaren per imatges de déus hindus», segons un comunicat de premsa del Consell cristià panindi (AICC). El bisbe Sarganam de l'Església Evangèlica Índia, ha anat a Chindia per dejeuner-hi fins que tornin el local als cristians. Fa quatre anys que aquesta església fou bastida en un terreny donat pels cristians de Chindia.

Segons els extremistes, un dels donadors es plany ara d'haver-ho fet.

La llei índia no és aplicada als béns de les comunitats nohinduistes -tal com els drets constitucionals espanyols no s'apliquen sovint a detinguts independentistes, els quals poden normalment patir tortura, encara que siguin noviolents. Regularment esglésies i convents a l'Índia són saquejats. Els cristians s'hi planyen de la policia índia, la qual hi actua amb «desídia» interessada i calculada, tal com ací sol fer bona part de la policia espanyola envers grups espanyolistes, skins, etc. Es tracta d'una constant general de les policies d'arreu contra grups nacionals, religiosos, lingüístics, etc. minoritaris i en desavantatge dins el propi Estat (A més, Mayor Oreja, exministre d'Interior, és propietari i accionista de les 3/4 part de la policia privada/empreses de guàrdies jurats de l'Estat espanyol. El P.P. fa amb la seguretat pública el mateix que amb la sanitat pública o amb l'ensenyança pública: intentar enfonsar tot el sector públic amb falta de mitjans, descontrol, privatitzacions aberrants, etc.

per beneficiar la privada).

Una de les províncies-nació índies on pitjor atrocitats anticristianes han estat comeses és ací, al Gujarat, la pàtria natal d'en Gandhi, pròxima al Pakistan.

El RSS, partit hindú feixistoide, al Govern (com ací l'inefable P.P.), afua la població civil contra les minories cristiana i musulmana (tal com ací els mèdia del P.P. ho fan contra els grups nacionalistes no centralistes i contra les llengües minoritzades com el català).

Al 2000 aquest partit confessionalista fatxa demanà al Govern indi de foragitar tots els musulmans en un projecte de neteja ètnica.

SRI LANKA: INTEGRISME BUDISTA CONTRA HINDUISTES I CRISTIANS.

Els monjos budistes fonamentalistes atien el poble contra els cristians i, sobretot a zones rurals, cada vegada més cristians reben tanes sense cap raó concreta. Malgrat l'augment de les persecucions, també hi creix l'interès pel cristianisme. Aquest curiós fenomen de persecució amb creixement sol donar-se sobretot amb el cristianisme, però també amb unes altres creences al llarg de la història i arreu el món.

Després d'haver seguit un seminari de «Portes Obertes», el pastor Rasu decidí d'anar a evangelitzar els «Tigres de l'Ealam Tàmil», un grup guerriller de la minoria nacional oprimida a l'illa, els tàmls, de religió hindú.

Ha estat enllestida l'Enciclopèdia bíblica en cingalés, no hi havia quasi cap material cristià en aquesta llengua, la de la nació budista dominant a Sri Lanka.

18-2-01: Un cristià fou ferit greu i uns altres 35 hospitalitzats, després de l'agressió d'un centenar d'extremistes budistes contra el Centre cristià de Sanasum Sevana («Vida Novella») durant el culte dominical, a Nurwarawatte, prop de Hingaragoda, a 220 km. N.E. de la capital, Colombo.

Això cau dins el districte de Polonnaruwa, un bastió budista. És l'atac més greu menat per extremistes budistes contra cristians durant aquests darrers anys en què l'integrisme també s'ha escampat entre el budisme, especialment a Sri Lanka i a Birmània, de la mà de la Dictadura genocida i terrorista que hi governa.

Segons l'Aliança Evangèlica de Sri Lanka, el pastor havia rebut amenaces a principis de febrer del 2001 del moviment extremista «Sinhala Urumaya». Membres d'aquest partit feixistoide -semblant als sectors dretans del PP i grups ultres espanyols-, que considera que Sri Lanka deu ser un Estat purament cingalès (no tàmil, l'altra gran nació de l'illa) i budista, digueren al pastor que devia tancar l'església i fotre el camp, cas contrari seria responsable de les conseqüències que se'n derivarien. Com de costum, tots aquests grups integristes tenen la mateixa idea al cap que Isabel la Catòlica i n'Aznar: la unitat lingüística, religiosa i legal imposada a les bones o a les pitjors.

La situació hi és molt tensa. Fonts locals afirmen que la gentada no deixa que els cristians vinguin a visitar els ferits a l'hospital i que els extremistes amenaçaren els creients de mort i violació si no renunciaven a llur dret al culte.

Els protestants de Sri Lanka són menys

d'un 1% dels 20 milions d'habitants de l'illa, però en ràpid creixement. Des de fa 10 anys cada volta pateixen més agressions. 34 esglésies ja hi han estat atacades i fins i tot destruïdes aquests darrers anys.

El clergue cristià Bernard Costa, de 77 anys, qui treballava contra la prostitució infantil, hi fou assassinat també recentment.

PAKISTAN: INTEGRISME MUSULMÀ CONTRA HINDUISTES I CRISTIANS.

Ghulam Masih ha estat finalment alliberat, després de tres anys de presó (1997-2001) sota falsa acusació. La seva única falta era d'haver denunciat a la policia 3 musulmans que ell coneixia i que havien violat sa filla de 7 anys. La violació de dones cristianes i hindús sovintegen al Pakistan i les víctimes generalment no gosen de denunciar-ho per por a les represàlies, car sota el «dret» islàmic (Xaria) sempre guanyen els processos els musulmans, perquè legalment hi té més credibilitat la paraula d'un home que no pas el d'una dona i la d'un musulmà que la d'un nomusulmà. La Xaria és semblant a les lligues que ací guanya el R. Madrid per decret llei.

El procés als 3 musulmans per violació es troba en procés.

Ajub Masih fa 5 anys que està empresonat, malgrat ser innocent, per falsa acusació de fletstomia contra «el profeta Mafumet». Condemnat a mort, espera el recurs interposat. EL 25-7-01 la Cort Suprema de Multan rebutjà l'apel·lació interposada per n'Ajub, el més conegut dels presos cristians de consciència paquistanesos, i li confirmaven la pena de mort pronunciada en primera instància. Aquesta decisió inesperada dels jutges Khawaja Muhammad Xarif i Naïm Ul-lah Serwani fou rebuda amb entusiasme per activistes musulmans de dreta i d'extrema dreta.

Tanmateix, la Comissió Paquistanesa de l'Església Catòlica per la Justícia i la Pau, que organitza la defensa d'Ajub, continua mantenint l'esperança i pensa que una segona apel·lació «resoldrà finalment el cas en favor d'Ajub Masih. És del tot dissipat que est home hagi ja passat 5 llargs anys empresonat sense cap raó substancial», ressalta el secretari executiu de la Comissió, Peter Jacob. Tanmateix si la Cort Suprema també el condemna, no podrà esperar més que la gràcia presidencial.

La condemna d'Ajub ha abatut fortament la comunitat cristiana al Pakistan, que es veu totalment privada de drets. També aquesta condemna és un encoratjament als fonamentalistes, i els cristians temen que les falses acusacions de fletstomia es multipliquin contra ells.

Ranjab Masih fa 3 anys que rau en presó, també sota falsa acusació.

Les tensions hi augmenten car la detestable «lleï antiblasfèmia» no hi ha estat abolida. L'organització paquistanesa CLAAS de defensa dels drets humans afirma que hi ha prou casos de falses acusacions contra cristians. Malgrat un munt de protestes, la lleï antifletstomia no ha pas estat abolida. Aquesta lleï ha damnat a muntó gent innocent i no sols cristians.

25-1-01: La Cort Suprema de Lahore ha declarat innocents 3 cristians (Hussein Masih, son fill Isaac i Iqbal Sahar Ghouri -amic del

fill), acusats de fletstomia contra l'Alcorà i ha ordenat recerca per falsos testimonis del veí que els havia acusats un parell d'anys arre-re. L'article 265C del Codi penal hi puneix aquest «crim» amb mort. El 25-11-98 llur veí Ahmed els acusà de cremar un Alcorà i d'escriure 2 lletres blasfematòries. En realitat Ahmed estava enrabiït perquè els seus veïns pregaven i cantaven massa fort i els seus infants aprenien càntics i pregàries cristianes a través de la paret comuna. Iqbal fou al moment detingut, però alliberat el 12-98. Hussein entrà en la clandestinitat per no ser arrestat. El 29-12-98, aconsellat pels advocats, es lliurà a la poli, i fou empresonat durant 12 mesos.

1-4-01: Pervaiz Masih, 33 anys, fou detingut per «haver ofès el profeta Mahomet», li pot caure la pena de mort. A la presó hi ha integristes musulmans que poden assassinar-lo.

Actualment són permeses les concentracions evangèliques cristianes massives als estadis, on van no sols cristians sinó també molts musulmans.

Continuen explosions de violència i pogroms contra cristians, si bé no tan grans com la matança de Xantinagar (1997), vila cremada per fonamentalistes i plebs arrossegada per aquests demagogs, el 1997 (tal com les viles catalanes que patiren genocidi i neteja ètnica pels espanyols: Terrassa; Manresa, Vila-real, Xàtiva, Sant Pol, Lleida, Riudarenes, Binèfar, Santa Coloma de Farners, Villahermosa...)

El govern ha animat el programa d'alfabetització cristià «Ibadat», de Portes Obertes. Es tracta d'un treball social netament cristià.

AFGANISTAN: INTEGRISME MUSULMÀ CONTRA CRISTIANS.

Els pocs cristians que hi quedaven abans de la caiguda del monstruós règim taliban estaven quasi tots molt aïllats.

El 8-1-01 el mul·lah Mahomet Omar, cap suprem dels talibans, declarà a les ones de Ràdio Xariat que qualsevol afgà convertit al cristianisme o al judaisme seria executat i que «tot nomusulmà que intentàs convertir musulmans seria igualment mort».

Qualsevol creient nomusulmà hi vivia en total clandestinitat. Dos afgans sospitosos d'haver-se fet cristians es creu que van ser penjats el 98 pels talibans.

Fins i tot el règim islamista d'Iran s'escandalitzava dels abusos dels talibans, majorment paxtuns que oprimeixen les altres ètnies, entre les quals la iraniana majoritària a Kabul.

La mala publicitat que feien els talibans de l'Islam, amb llur aplicació violentament fanàtica (les dones podien ser castigades sols per fer soroll o els podien tallar els dits simplement per pintar-se les ungles, privades de dret a la sanitat, a l'ensenyament o als fills) van obrir els ulls a molts musulmans, interessats progressivament per l'Evangeli. Molts no es feien cristians per manca de contactes i per la situació d'extrema repressió.

3-8-01: La policia religiosa dels talibans arrestà dues joves quan venien de mostrar a una família afgana un film sobre el cristianisme. Dos dies més tard, els talibans entraren dins l'oficina del SNI a Kabul i detingueren tots els empleats, 16 afgans i 6 estrangers, entre els quals Georg Taubmann, el direc-

tor internacional del SNI. Segons el ministre d'Afers estrangers talibán, «els estrangers s'arrisquen fins a 5 anys de presó. Els empleats afgans podrien ser damnats a mort».

9-8-01: El viceministre d'afers estrangers dels talibans, Abdul Rahman Zahid, repetí que tenien sòlides proves que el SNI «treballava per escampar el cristianisme a l'Afganistan». Els talibans acusaren diverses organitzacions estrangeres d'utilitzar l'ajut humanitari com a cobertura per escampar el cristianisme als afgans. L'ONU acusà els talibans d'acaçar treballadors

humanitaris estrangers i afgans. Totes les operacions de SNI a l'Afganistan (sopars populars, repartiment de pa, bastiments...) foren interrompudes el 9-8-01, poques setmanes abans dels atemptats a les Torres Besones de N.Y.

Els talibans detingueren més de 60 nins i adolescents afgans a qui el personal de SNI hauria «ensenyat el cristianisme» i els empresonà per «reeducar-los segons la doctrina de l'Islam». Al terme d'una setmana n'alliberaren una gran part i empresonaren llurs pares i mares per haver estat negligents. EL SNI

afirmava: «L'acusació que hauríem ensenyat el cristianisme als nins és simplement falsa. Ensenyàvem a uns 30-40 nins (no pas 60) activitats manuals simples gràcies a les quals aquests infants del carrer podien guanyar una mica de diners, i això davant de molts musulmans fidels a llur religió que col·laboraven en el projecte».

Tres setmanes després que els talibans detinguessin 8 treballadors humanitaris sota acusació de proselitisme, el règim autoritzà una primera visita de representants del CICR. Les 5 persones que composaven la delega-

ció trobaren els detinguts «molt contents» de rebre la visita. Eren les úniques persones que veien en 3 setmanes d'empresonament, a part dels talibans. Sense parlar de llur estat de salut, els delegats els lliuraren correu de familiars. Dels 8 cristians estrangers, 6 eren dones, alemanyes, nordamericanes i australianes. Tots treballaven per Shelter Now International (SNI), una ONG d'Alemanya. 16 empleats afgans del SNI foren també empresonats separatament dels estrangers. Immediatament després fou l'atemptat de l'11 de setembre a N.Y. Ω

Els «radicals» de sempre

esprai@cataloniamail.com

La policia espanyola no ha trigat gaire a donar-nos la raó. Pocs dies després que l'última espraiada, "Policia espanyola, policia feixista", arribés als vostres correus, quatre membres de les Forces d'Ocupació Espanyoles (FOE) van apallissar brutalment

el trompeta estrella de l'Orquestra de Barcelona.

El seu delictes: ser de raça negra.

És trist, però, que la gent del carrer només s'assabenti d'aquestes notícies quan l'agredit és un personatge famós o es tracta d'un cas evident de violència salvatge, com va ser el cas de l'immigrant de la cua de la Delegació del Govern espanyol de Barcelona.

Quan, en comptes d'un reconegut músic, l'apallissat és una persona "sense papers" o algú sense repercussió social, qui ho denuncia? Qui s'escandalitza?

Els "radicals" de sempre. Ω

Cossetània Edicions

C/ dels Germans de Sant Gabriel, 16, 2n 2a - 43800 Valls - Tel. i fax: 977 60 25 91 - E-mail: cossetania@cossetania.com - http: www.cossetania.com

NOVETATS APAREGUDES EL MES DE GENER

El verí

Autora: Margarida Aritzeta

Nombre de pàgines: 200

Col·lecció: Narrativa, núm. 20

Preu: 12,5 euros

ISBN: 84-95684-43-8

La mort d'una dona en circumstàncies molt estranyes obre les portes d'una antiga casa pairal a la investigació de la policia. I amb les portes, s'obre la capsa dels secrets que les dones d'aquella família havien guardat tossudament al llarg dels anys.

L'art, la passió per la dansa, el desig, la llibertat, no són sinó les trampes que han anat preparant meticulosament l'escenari macabre de la mort. Els habitants de can Major, empresonats entre un món de tradicions i fingiments i una modernitat que posa en qüestió les arrels mateixes de la propietat rural, es debaten entre la sospita, la culpa i el temor per la seva pròpia supervivència. I enceten un joc d'acusacions mútues per resoldre el que des d'un primer moment sembla un crim ben premeditat.

Margarida Aritzeta

Nascuda a Valls, l'any 1953. Va publicar la seva primera obra amb motiu del premi Víctor Català de 1980. L'any 1982 va guanyar el premi Sant Joan de novel·la. D'ençà aleshores ha publicat prop d'una trentena de llibres, entre novel·les, relats i treballs de recerca sobre literatura i crítica literària. És professora de Teoria de la Literatura a la Universitat Rovira i Virgili. Ha publicat abans d'ara tres novel·les negres: El correu de Trípoli (1990), Tie Break (1991) i El cau del llop (1992). Més recentment publica, entre altres, L'herència de Cuba (1997). Amb El verí reprèn el gènere policíac i vincula els seus personatges amb el món de l'art del segle XX.

A cavall de la utopia Alcanar, 1905-1939

Autor: Ramon Puig Puigcerver

Col·lecció: El Tinter, 28

Nombre de pàgines: 440

Preu: 21 euros

ISBN: 84-95684-32-2

El protagonista d'aquest llibre, Esteve Fibla Expósito (Alcanar, 1905), és una d'aquelles persones que es modelaren a si mateixes alhora que modelaven la societat que els condicionava. Milers de dones i homes com ell formaren a les files de les classes populars proletaritzades, però mai no es resignaren a diluir-se entre la massa. Foren anònims per a la història tot i que, paradoxalment, la història no existiria sense ells. Aquest llibre és un humil i emocionat reconeixement al seu pas per la vida i també un intent de treure'ls de l'anonimat fent públics les seues misèries i els seus heroïsmes, però sobretot el fet d'haver-se enfrontat amb tanta generositat als genets de l'Apocalipsi a cavall d'una utopia per la qual sacrificaren família, béns, amistats, amors i la pròpia vida, amb el convenciment que, si no ells, els hereus de la seua generació podrien gaudir d'un món millor i més just. Va valdre la pena? Nosaltres tenim la resposta.

Franquisme i transició democràtica a les terres de parla catalana

Actes del 2n Congrés de la CCEPC

Col·lecció: Publicacions de la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana, 1

Nombre de pàgines: 768

Preu: 21 euros

ISBN: 84-95684-30-6

El congrés organitzat per la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana sota el títol de "Franquisme i transició democràtica a les terres de parla catalana. Cultura i societat" va permetre comprovar que les recerques històriques sobre el franquisme i la transició són cada cop més abundants als països de parla catalana, tant per part de "joves" historiadors, com de "veterans". Unes recerques — en part recollides en aquestes actes — que permetran avançar en el coneixement del règim franquista, de la societat sota el franquisme i de les diverses oposicions lluny de les imatges, típiques i tòpiques, d'un franquisme omnipresent, d'una societat totalment despolititzada o d'una oposició democràtica majoritària.

Jaume Vidal Alcover: humanisme, heterodòxia i geni

Editors: Magí Sunyer i Rosa Comes

Col·lecció: Antines, 1

Nombre de pàgines: 208

Preu: 2.080 ptes.

ISBN: 84-95684-35-7

Aquest llibre, que recull les anàlisis de seva obra i la personalitat de Jaume Vidal i Alcover, exposades en el col·loqui científic que li va dedicar el Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili en el desè aniversari de la seva mort, vol marcar l'inici de la recuperació per a l'actualitat literària de l'autor, entre una àmplia producció literària, de L'hora verda, El Fill Pròdig, Les quatre llunes, Sophie o els mals de la discreció i Manicomi d'estiu.

La cuina de les comarques tarragonines

Autor: Fèlix Llovell i Fortuny

Nombre de pàgines: 240

Preu: 15 euros

ISBN: 84-95684-38-1

Aquest llibre us ofereix un recull dels restaurants més representatius de les comarques tarragonines tant de cuina tradicional com d'allò que s'ha denominat "nova cuina", a més de cuines d'altres indrets. Un total de setanta restaurants de la millor cuina a terres tarragonines que es converteixen en tota una proposta d'itinerari temptador per als paladars més selectes; tot un món de sabors exquisits que van des dels plats amb més tradició fins a aquelles combinacions més atrevides i innovadores. Però com per veure no hi ha res millor que uns bons exemples, trobareu també més de cent receptes per gaudir-ne. Ω

Quan parles espanyol no ho decideixes tu

Per Quim Gibert, licenciat en Psicologia per la UAB

No sempre arribem a tenir consciència de bona part dels missatges que rebem al cap del dia. Hi ha estimulacions emeses sota determinades condicions que no poden ser captades conscientment. Sovint l'estimulació es presenta en un interval de temps massa breu per ser percebut sensorialment o intel·lectual. Aquests processos mentals, però, tenen repercussions en la vida psíquica de la persona i en les reaccions inconscients. Amb el nom de subliminars són conegudes les activitats psíquiques no perceptibles.

En molts casos, els efectes imperceptibles d'aquestes estimulacions s'han convertit en mecanismes psicològics que s'utilitzen per crear atmosferes coercitives. Douglas Rushkoff, professor de cultura virtual de la Universitat de Nova York, assegura que mitjançant els cinc sentits els dissenyadors d'aquests entorns coercitius accedeixen a alguns dels principals controls de la nostra conducta. És així com poden fer-nos sentir atrets o allunyats d'un determinat àmbit o provocar-nos inexplicables sentiments d'ansietat o seguretat, per posar dos exemples. Rushkoff ha estudiat la conformació d'aquestes estructures i ambientacions coercitives en els colors, sons i olors que operen en l'impuls consumista de la clientela dels grans centres comercials nord-americans: «es prepara un escenari, es neutralitzen les defenses del client potencial i es provoquen respostes emocionals».

Per aconseguir, però, que l'entorn esdevingui un medi creador d'influències emocionals cal haver pogut desarmar prèviament al col·lectiu al qual van dirigits els estímuls. És a dir cal haver pogut desorientar-lo o fer-li perdre les senyes d'identitat com a pas previ.

En aquest sentit, el comentarista d'un reportatge de 30 minuts de TV3, emès el 23.01.02, constata que gairebé totes les dones egípcies van amb xador. A hores d'ara, però, ningú les hi obliga. No obstant això, el porten. És veritat que temps enrere no tenien altra opció: havien de dur el xador tant sí com no. Ara que ja no cal, molts interpreten que ho fan per la forta religiositat imperant a l'Egipte contemporani. D'altres reforcen aquesta opinió manifestant que hi ha una pressió ambiental que ho afavoreix, amb la qual cosa a l'Estat egipci ja no li cal imposar-lo. Podem afirmar que la dona de l'Egipte d'avui ha quedat desarmada en el seu lliure pensament religiós? Sigui com sigui, és una evidència que les egípcies han perdut capacitat de decisió per-

sonal: quan duen el xador no el duen perquè ho han decidit elles, sinó perquè tot juga a favor d'anar amb aquesta peça de roba al cap.

No és un símptoma de desarmament emocional, cap a les nostres coses, que els catalanoparlants es passin a l'espanyol a la primera de canvi? A aquestes alçades gairebé tothom entén el català. A més, fa 25 anys que va deixar de ser una llengua prohibida en la majoria dels seus usos. Tot i així, una pressió ambiental, de la qual poques vegades en som conscients, provoca que els catalans no suportem mantenir habitualment una conversa en la nostra llengua amb un castel-

lanoparlant local. Aquesta situació ens supera de tal manera que impedeix que decidim lliurement la llengua que triem quan parlem en espanyol. Sinó que l'opció lingüística ve determinada per l'entorn en què ens movem: una Catalunya on l'espanyol es cada cop més present en l'ús interpersonal davant la indiferència dels catalans. No és un poble descendent i sense timó aquell que renuncia tan fàcilment a parlar la seva llengua en el seu propi territori? Per això als pocs que sempre el parlen els cal fer un doble esforç, sovint estressant, pel simple fet de no deixar d'expressar-se en català amb un castellanoparlant. Us imag-

ineu un alemany que es sentís incòmode per parlar en alemany a Alemanya? Qui pensi que quan parla espanyol ho fa per pròpia voluntat, el convido a utilitzar només el català durant uns dies. Qui accepti el repte, és possible que aleshores tingui por de ser refusat i senti una ansietat anticipada poc abans de fer-lo servir a totes hores. I és precisament aquesta inseguretat, aquesta dependència envers la reacció de l'interlocutor castellanoparlant, pràcticament sempre infundada, la que determina que els catalans vagin ara per ara a remolc lingüísticament de l'espanyol. Qui viu dependent de tenir contents els altres, ben poca cosa pot decidir. Ω

3r Congrés "Un País, Una Bandera"

Programa del 3r Congrés d'Alcaldes Promotors de la Campanya "Un País, Una Bandera"
Balanç econòmic Catalunya - Espanya (i la seva repercussió en els Ajuntaments)
Can Rajoler, Parets del Vallès, dissabte 6 d'abril de 2002

PROGRAMA

9:30.- Recepció i lliurament de credencials.
9:40.- Benvinguda als assistents a càrrec de Joan Seguer, alcalde de Parets del Vallès
9:45.- Conferència exposició del balanç econòmic Catalunya-Espanya a càrrec de Montserrat Colldeforns i Sol, autora del treball "La balança fiscal amb l'administració central"

10:30.- Pausa - cafè
11:15.- Debat dels parlamentaris catalans, responsables de política econòmica. Hi participaran en José Luis López Bulla (IC-V), Josep Huguet (ERC), Antoni Castells (PSC-CpC).

Estructura:

a) Presentació a càrrec del periodista Josep Cuní
b) Exposició dels responsables d'economia del parlament de Catalunya
c) Debat i torns de paraules

13:00.- Torn de preguntes dels alcaldes i regidors
14:00.- Cloenda a càrrec del conseller d'economia de la Generalitat de Catalunya, Sr. Francesc Homs

14:30.- Diríar
Col·lectiu 1714
<http://www.estil.net/pais>
<mailto:col1714@pla.tinet.org>

ALIMENTA BALEAR

Fa 16 anys que na Maria Antònia Obrador i el seu soci Sebastià Cruelles regenten la Matança de Can Manxa a Felanitx. El pare de na Maria, en Jaume Manxa va obrir aquesta matança a principi dels anys quaranta. Tel. 971 580 057

Fa un any que na Nina Loschert de Würstburg ha obert l'empresa Casa Pietra al carrer de Pere Ripoll, 55 de Ciutat. Embotella olis i vinagres. Tel. 971 475 925

Fa 3 anys que la família de can Camps ha obert l'empresa Arròs sa Marjal al carrer de sant Antoni de sa Pobla. Produïxen el seu arròs i comercialitzen el seu i el del seus veïns. Tel. 971 184 180

BUFFET

COMIDAS PREPARADAS

Abierto Domingos y Festivos

Estamos a su servicio en Palma
Pza. Alexander Fleming nº1
Telefono : 971 75 28 71

VIDRES

Cristalleria ARXIDUC

VENDA I COL·LOCACIÓ
DE VIDRE PLA I DECORATIU

VIDRIERES ARTÍSTIQUES

C/ Arxiduc Lluis Salvador, 128 - 130
Tel. 971 293 454 - 871 941 607 • Fax 971 207 046
07004 PALMA • MALLORCA

UNA BELLESA TERRIBLE HA NASCUT (II)

Per Ricard Colom

Els dos homes que havien triat aquest pou mort per a llurs ànsies reformistes eren complementaris quant a caràcter. En Larkin era un destacat orador i periodista que podia aixecar la gent de la seva postració amb una frase brillant. Tenia un veu que podia abastar ben bé tot una prada, i una presència imponent i altívola. La seva faç transfigurada, resplendent en la nit, quan adreçava la seva oratòria a la gentada, s'esdevingué símbol d'esperança per a les masses famolenques i trepitjades que venien a escoltar-lo.

En Connolly no tenia pas el do de l'oratòria com en Larkin ni tampoc l'extraordinària sintonia amb les masses d'aquest, però posseïa una brillant ment analítica que era capaç de connectar la doctrina marxista a la història irlandesa i a les condicions d'aquell temps. En Connolly, l'únic dirigent irlandès qui ha estat capaç de formular una política social seriosa, és recordat com a una figura clau del socialisme internacional. Tal com en Larkin, havia nascut també a fora d'Irlanda, a Edimburg, però era també d'origen irlandès. Després d'arribar a Dublín havia fundat el partit Republicà Socialista Irlandès, el qual adoptà un lema d'en Camille Desmoulins: «Els grans semblen grans perquè estem agenollats». Però aquest partit no havia reeixit, i en Connolly havia marxat a Amèrica, on treballà amb Eugene Debb i els sindicalistes. Connolly havia retornat a Irlanda el 1910 i, just el mateix any, assolí el càrrec de Secretari General de la Unió del Transport (d'en Larkin) a Belfast. Més endavant, el 1914, quan en Larkin se'n anà al nou Continent, en Connolly el va substituir i demostrà la seva competència com a resolt organitzador i periodista popular.

En Larkin fou empresonat a Sing Sing l'any 1916 i es perdé l'esclat de la Revolta d'aquell any. Quan se'n tornà a l'illa el 1923, un cop alliberat de la presó, el conflicte ja era acabat i, durant la seva absència, en Connolly (executat en 1916) havia esdevingut màrtir nacional. Però en 1914 era Larkin qui dominava l'escena en organitzar la primera vaga general del món.

L'any 13, a Dublín, s'havien produït trenta vagues entre gener i mitjan agost. Llavors, en aquell mes, en plena temporada de societat -que cobrava especial relleu amb la Setmana de Mostra equina -, en Larkin muntà una vaga de transports. Era com llançar el guant al seu principal oponent, en William Murphy, un empresari autodidacta qui havia desplegat sistemes de transport a moltes parts del món, inclosa Sudàfrica.

Després que en Larkin hagués etzibat la vaga contra ell, en Murphy acusà el cap obrer d'infiltrar-se dins la secció de repartidors de l'«Irish Independent», un diari nacional del qual en Murphy també era el propietari. La resposta a en Larkin fou la d'acomiar tot treballador del seu periòdic que no abandonàs la Unió del Transport.

Aleshores, en Larkin va persuadir els estibadors de no carregar mercaderies a les firmes que eren distribuïdores del diari d'en Murphy. Era un desplegament de la seva doctrina dels «Béns tancats». El tres de setembre els patrons dublinesos dei-

xaren sense feina vint mil homes en un esforç per doblegar la unió d'en Larkin, i la capital entrava de ple en una vaga que col·lapsaria la ciutat durant sis mesos. Dijous 28 d'agost, en Larkin era arrestat per libel sediciós. Alliberat sota fiança, adreça un míting a deu-mil persones a Beresfort, prop de Liberty Hall, seu de la Unió. «Abans de passar endavant -digué- amb el vostre permís cremaré la proclama del Rei. El poble fa aparèixer reis i el poble pot fer-los desaparèixer».

JIM LARKIN

Havia de parlar al carrer O'Connell el 31 d'agost i en témer que hi hauria de nou ordre de detenció contra ell, s'amagà. Les autoritats feren tot el possible per deturar-lo a fi que no hi comparegués aquell diumenge. La policia vigilava les entrades de tots els edificis prop de l'Hotel Imperial, al carrer O'Connell, des del qual en Larkin havia d'adreçar-se a la multitud.

A la una i mitja d'aquell diumenge un sacerdot d'edat avançada apareixia al balcó de l'Hotel i començava a parlar a la gentada. Era en Larkin disfressat. Prest el reconegueren i hi hagué un rugit de benvinguda abans que no fos agafat i emportat per la policia. Avall al carrer es produïa una càrrega amb porres en la qual un home era mort i 400 ferits. Semblà que la policia havia actuat amb calculada ferocitat sota les instruccions dels seus oficials que, al seu torn, havien rebut les ordres del Castell de Dublín.

Al següent mes la vaga assolí cims d'amaror. Els socialistes de les «Trade Unions» britàniques fletaren vaixells amb menjar per als vaguistes de Dublín. Fou elaborat un pla per a enviar nins pobres a Anglaterra i estalviar-los les espantoses condicions familiars. La jerarquia catòlica, però, s'hi oposà. Protectora devota arrabassaven els nins dels braços dels pares quan aquests els baixaven al moll cap a la nau que se'ls emportava a Anglaterra. «Pobra religió la que no permet unes vacances de quinze dies», clamava Larkin alliberat del presidi i, com sempre, denunciant implacablement la hipocresia esquerra a permetre que donassin menjar i caliu a una xicalla famolenca durant un parell de setmanes.

Tot el temps de la vaga en Larkin brillà al zenit. Parlà a l'Albert Hall de Londres a la mateixa tribuna que Bernard Shaw, per a una audiència de vuit mil persones. «L'infern no em fa pas por -els féu-. Hi he viscut, jo. M'hi han tocat 36 anys de fam i pobresa. No poden pas espantar-me amb l'infern. Millor estar a l'infern amb Dant i Davitt que no pas al cel d'en Carson i d'en Murphy». Un camí a Dublín,

desencadenà més invectives feréstegues contra la patronal, acabades amb la frase: «No crucificaran més el Crist pels carrers de Dublín».

La personalitat d'en Larkin cridà l'atenció de molts que no eren pas coneixedors del mal tràngol dels treballadors dublinesos abans de començar la vaga. Na Constance Markiewicz fou captivada per la seva personalitat i una mica després d'haver-lo conegut, anà a veure'l al menjador de beneficència de la central obrera, on el trobà arromangat i escudellant sopa per als famolencs.

«Asseguda allà tot escoltant en Larkin -en va escriure més tard- em vaig adonar que era en presència de quelcom que ni de casualitat havia trobat abans: més a prop de qualche gran força primigènia que no pas d'un home. Un huracà, una onada de la gran tempesta, l'ímpetu de la vida en primavera i la marcida alenada de la tardor, tot semblava emanar del poder amb què parlava. Pareixia com si la seva personalitat prengués, assimilàs i engegàs cada emoció que corprenia la multitud que l'envoltava, cadascun dels patiments i goigs que haguessin sentit, expressat i santificat. La gran força elemental present en totes les gentades havia penetrat sa natura per sempre més...aquesta força canvià màgicament la vida sencera dels treballadors dublinesos i del futur del socialisme a Irlanda».

A.E. era un altre miñtant. La seva «lletra oberta» als patrons escrita l'octubre del 1913 causà sensació, i fou llegida i rellegida pels treballadors dels habitatges a tot arreu la ciutat. «Els homes als quals heu pres la facultat de ser homes -va escriure al «Manchester Guardian»- us detestaran i sempre estaran covant i ordint com donar un nou mastegot. Els nins seran ensenyats a maleir-vos. L'infant emmotllat a la matriu alenarà, dins el cos privat de menjar, la vitalitat de la malfícia. No són pas ells, sou vosaltres els engegats Samsons, migpartint les columnes de l'ordre social. Estem anunciant la mort de l'autocràcia industrial. Hi hagué autocràcia a la política i fou reemplaçada per la democràcia. Segurament, doncs, el poder democràtic us llevarà el control de la indústria. El vostre destí, aristòcrates de la indústria, serà com el de l'aristocràcia de la terra, si no demostreu que teniu una mica d'humanitat, encara. La Humanitat abomina, per damunt de tot, de les vacunes, però la vostra classe serà tallada com fa el cirurgià quan talla el càncer i l'excrecència aliena al cos. Sou avisats abans que no sia massa tard».

El resultat més important de la vaga havia estat la formació de l'Exèrcit Ciutadà, a Dublín. Després que la policia atacàs la multitud el 31 d'agost, en Larkin havia instat els treballadors a crear una milícia d'autodefensa. Com a referència, féu esment de les activitats al nord de l'illa. «Si és just i legal per als homes de l'Ulster d'armar-se, per què no havia pas de ser-ho per als dublinesos, d'armar-se per autoprotegir-se? N'hem de menester. No don pas consells que no sia disposat a seguir jo mateix. Em coneixeu, i sabeu que, quan dic una cosa, la faré. Armeu-vos i m'armaré. Si Sir Edward Carson és just aconsellant als homes de l'Ulster de formar un govern provisional, trob que dec ser just,

també jo, en aconsellar de formar un govern provisional a Dublín. Però tant si formen un govern provisional com si no, haureu menester d'armes».

El nou exèrcit entra en escena el novembre del 1913. La seva constitució fou realitzada per Sean O'Casey, el qual esdevingué Secretari de l'Exèrcit Ciutadà i en va escriure la història. El comandant-en-cap era el capità Jack White, D.S.O. (Medalla Distingida de Servei), un home d'Antrim, i oficial de l'Exèrcit Britànic que s'havia distingit a la guerra dels Bòers i era fill de Sir George White, defensor de Ladysmith. Malgrat que més endavant en White havia de renunciar al seu càrrec, inculcà fermes principis militars al seu petit Exèrcit que pròximament serien de gran ajut, bo i dissuadint la policia dels seus entusiasmes per atacar els obrers en conflicte -tal com havia passat en un primer moment.

Poc després d'encetar el programa d'ensinistrament, en White rebé un telegrama de Sir Roger Casement. «Comprenc que amanes un moviment per instruir i disciplinar els obrers dublinesos. És una bona i saludable activitat. Desig de donar-hi suport i esper que sia l'inici d'un ample moviment nacional per organitzar instruits i disciplinats Voluntaris Irlandesos que facin de valer l'homenia irlandesa i defensar la causa nacional en tot allò que és just».

SIR ROGER CASEMENT

En White havia conegut en Casement en un aplec nacionalista a Ballymoney i, encara que eren d'Antrim i protestants nacionalistes, no havien congeniat. Ara, el desafiament d'en White al Govern semblava atansar Casement cap a ell. Tots dos havien servit Gran Bretanya amb distinció i eren ara convençuts que oposar-s'hi era coherent amb els principis que havien dut Sa Majestat a condecorar-los amb honors com a soldat i diplomàtic.

La vaga fou el resultat de l'exploació d'irlandesos per irlandesos. Però, a molts separatistes, els semblà sols un altre aspecte del mal govern originat arran la presència britànica a l'illa. Condicions semblants a les de Dublín no podien pas haver-se donat en cap altra ciutat de les Illes Britàniques. La vaga també acostà el poble a la perspectiva independentista. L'Exèrcit Ciutadà i els Voluntaris Irlandesos anirien trobant llurs camins com a progressivament coincidents fins que dos anys més tard estaven disposats a tancar el rotgell i marxar colze a colze fins al centre de la ciutat en oberta revolta.

...(CONTINUARÀ)

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE

1963: La joventut mallorquina antifeixista i la lluita per la llibertat del nostre poble (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

La nostra feina de periodistes clandestins consistia a saber informar breument i amb contundència de les accions del poble mallorquí contra la dictadura.

L'Ajuntament de sa Pobla organitza cada any un Encontre d'Escriptors Poblars al qual hi assistim normalment n'Alexandre Ballester, en Rafel Socies, en Miquel Segura, en Pere Bonnín, jo mateix... Fa un temps, aquest emotiu encontre entre escriptors -que ja comença a ser una arrelada tradició poblara- va estar dedicat als corresponsals de premsa. En el local des Cavallets hi hagueren un debat força interessant referent al paper del corresposnal i al llenguatge periodístic com a gènere literari.

Els corresponsals i escriptors presents respongueren a les preguntes dels estudiants de l'Institut Can Peu Blanc. Jaume Gelabert, Margalida Socias, Jordi Soler, Joan Payeras, Miquel Segura, Miquel López Crespí, Ramon Beltran, Onofre Pons, Enric Segura, Sebastià Alorda, Jaume i Eugeni Triay, Pere Bonnín, Francesc Gost i Alexandre Ballester evocaren les seves vivències en l'exercici de l'activitat periodística.

Evidentment, en temps de la dictadura, mancats de llibertat, sense poder explicar cap dels autèntics problemes del poble, era un vertader exercici d'intel·ligència portar endavant una corresposnalia. Com explicaren Miquel Segura, Pere Bonnín, el mateix Jaume Gelabert, es tractava de fer la crònica d'un poble, la història cultural, esportiva, sentimental, econòmica -i alguna vegada, luctuosa- de la nostra vila tenint cura de no provocar l'animadversió de les «forces vives» (ens referim, és clar, a batle, rector i capità de la guàrdia civil).

Tots aquests records de començaments dels anys seixanta em feren pensar en els meus inicis de corresposnal antifranquista. Ja que, si era complicat provar de fer aquesta tasca en un diari del «Movimiento», molt més laboriós i perillós era ser corresposnal de les emissions de l'oposició. Els meus primers contactes amb Ràdio Espanya Independent, l'emissora de Santiago Carrillo que emetia des de Bucarest, començà un poc després de les famoses vagues d'Astúries, allà pels anys 1962-63. Joves com érem, col·laborant a crear una consciència democràtica i antifeixista entre el nostre poble, ens sentíem herois de pel·lícula, deixebles dels grans corresponsals esquerrans que visitaren l'Estat espanyol en temps de la guerra. La nostra feina de

periodistes clandestins consistia a saber informar breument i amb contundència de les accions del poble mallorquí contra la dictadura. Record ara mateix els articles sobre la vaga d'autobusos de la línia Son Serra-Palma que vaig enviar a l'emissora. Altres materials feien referència a la manca d'habitatges per a les classes populars, a les deficiències en equipaments sanitaris, al mal estat d'escoles i instituts, a l'abús cost de l'ensenyament superior per a fills dels treballadors, al problema de l'atur i de l'emigració forçosa... qualsevol manca política, social o cultural ens era útil per a demostrar, amb els nostres primerencs escrits, la brutor de la dictadura que ens oprimia. Un dels principals problemes que tenia era aconseguir que la policia política (la temuda Brigada Social del règim) no pogués identificar l'autor de la crònica si la carta queia en poder seu. Nosaltres havíem d'enviar els treballs a adreces de París, Roma o Estocolm (normalment les seus del PC d'aquells països) que podien estar controlades. Aleshores fèiem moltes còpies amb paper de calcar. Imaginàvem que, si interceptaven la carta, no podrien identificar mai el model de màquina d'escriure, i molt manco el nom de l'autor de l'article.

Són anys de forta repressió política. No oblidem que el vint d'abril de 1963 havia estat executat, després de sofrir inenarrables tortures, el dirigent del PCE Julián Grimau. En aquell temps (parl de mitjans dels anys seixanta) estàvem sempre en perill. Una detenció, un escorcoll de la Brigada Social o de la Guàrdia Civil... Mai no sabíem si aquella setmana acabaríem als despatxos de la Social en el carrer de la Soledat (prop de Correus) o interrogats pel servei d'informació de la Guàrdia Civil (aleshores jo estava controlat per la caserna de començaments del carrer del General Riera).

Les normes de seguretat, per als qui ens movíem dins l'esquifit antifranquisme illenc, eren extremes. Els antifeixistes érem ben conscients que ningú pot dir el que no sap. Els noms dels companys eren falsos (noms «de guerra», els deïem). Procuràvem no conèixer la casa on vivien (fins i tot la barriada, ens era sovint desconeguda!). Per a fer accions antifranquistes ens trobàvem en indrets determinats que no tenien res a veure amb el nostre barri. Cap company, per molt valent que fos, no podia saber com reaccionaria davant la tortura... Els maltractaments que es donaven a comisaria eren un lloc comú. ¿Qui no

sabia del martiri a què havia estat sotmès Julián Grimau, a Madrid, per part dels agents del sinistre coronel Eymar a la Dirección General de Seguridad? Feia poc, els botxins de la dictadura havien llançat al carrer, des d'una finestra de casa seva, l'estudiant Ruano, que morí al moment. Maria del Mar Bonet cantaria durant anys la famosa cançó Què volen aquesta gent que truquen de matinada en honor seu. Per això els «noms de guerra», el fet d'evitar les agendes, de memoritzar els telèfons, d'inventar alfabetos críptics, anar alerta amb la propaganda, no tenir mai cap revista clandestina a casa (excusa certa per a detenció, tortures i procés)... I, en cas d'escorcoll, procurar implicar veïns amics, explicant que allò és un registre polític. Comprovar, amb l'ajuda del veïnat, que cap policia no ha deixat munts de revistes esquerranes per a aconseguir així la prova certa per a un processament. En aquell temps, els advocats amics ens feien arribar diversos fulls d'«instruccions» de cara a una possible detenció. Record que aquells documents parlaven de demanar la certificació del jutge d'instrucció, en cas que la Social o la Guàrdia Civil vengués a escorcollar d'improvís. Aquelles voluntarioses recomanacions ens recordaven que havíem de mirar si el document que ens mostrava la policia anava signat pel jutge. Igualment era necessari que precisés el motiu del registre, el nom i l'adreça del possible acusat. Is' havia de comprovar la identitat dels policies...

Les detencions tenien lloc mentre pintàvem consignes en pro de la llibertat pels carrers, en barriades extraradials (o al centre de Palma), a altes hores de la nit. Vist amb la perspectiva que donen els anys, tot allò era molt teòric. En la pràctica, en temps del franquisme no existia cap tipus de legalitat. El poder sempre tenia jutges feixistes per a signar el que fos necessari (com en temps de la guerra, a Mallorca, signaven que els afusellats havien mort d'un atac de cor quan el que portaven, de debò, eren cinc bales al cos).

Sovint, les detencions tenien lloc mentre pintàvem consignes en pro de la llibertat pels carrers, en barriades extraradials (o al centre de Palma), a altes hores de la nit. Era complicat, quan t'agafaven amb el pot de pintura, dir que, a les tres de la matinada, t'entretenies a mirar les estrelles! Se sabia de militants revolucionaris, teòricament molt valents, molt fatxendes, que en el moment de la veritat «cantaven» com el més meravellós dels rossinyols, mentre que d'altres, que pareixien tímids, poca cosa, final-

ment, posats en el tràngol d'enfrontar-se amb la policia, esdevien autèntics herois capaços de morir sense dir una paraula.

L'any 1962 ja en feia dos que residíem a Ciutat. Amb nosaltres també s'havien instal·lat els padrins (tant de part del pare com de la mare). Aleshores, el rector de sa Vileta organitzava sovint viatges a Llorda i Fàtima o a Roma per a anar a veure el Papa (aquelles avorrides audiències en les quals el Suprem Pontífex dels Creients, des d'una enorme distància, et beneïa en llatí).

L'eclésiàstic del qual parlàvem era Joan Sueca Miralles (Sóller, 1903-Palma, 1968). Amb el temps, parlant amb Joan Miralles, el cap del Departament de Català de la nostra universitat, he descobert que l'ecònom Joan Sueca era familiar seu. Fou igualment ecònom del Port de Sóller (jo el vaig conèixer quan tenia cura dels feligresos de sa Vileta). Creà la institució religiosa «El Bon Pastor», a cà ses Bieles (Ciutat).

El record a la rectoria de sa Vileta. Amb el pare i l'oncle anàvem per l'església per a fer restauracions de quadres antics, de velles talles que no sabíem d'on les treia. Joan Sueca fou un col·leccionista d'objectes i estris i bibliòfil de primera. Encara record com si fos ara mateix les discussions que manteníem en el seu despatx o en el jardí de la rectoria amb el meu oncle José López sobre la importància del darrer llibre adquirit en estranys indrets que ningú més que ells dos coneixien. També vaig conèixer la seva germana Indàlecia Sueca Miralles (Palma, 1888-Esporles, 1969), que havia ingressat l'any 1909 a la congregació de germanes de la caritat. Per la barriada deien que, només amb les seves mans posades damunt el front d'un malalt, el curava. Aleshores jo només tenia quinze anys i, com podeu suposar, lector aferrissat de Blasco Ibáñez i Victor Hugo, me'n reia dels pretesos miracles de la germana de l'ecònom de sa Vileta.

La meua padrina, Martina Caldes Torrens («Ximbona»), poblara de rel, escriptora, autora d'un curiós llibre de poesia mallorquina místicoreligiosa, però més beata que un convent de monges, un dia s'hi apuntà, en aquella feresta expedició de rosaris i escapularis. Es vivia en aquell temps el regnat terrible del més ranci nacionalcatolicisme. Sortírem amb un vell quadrimotor de l'aeroport de Son Sant Joan (que, com és de suposar, acabat de posar en servei, no tenia res a veure amb l'actual monstre de les comunicacions aèries internacionals i, més que res, semblava un atrotinat magatzem). Cap a l'any 1960, a

causa de l'embranchida turística i del col·lapse absolut de l'antic aeroport de Son Bonet, a la carretera d'Inca, s'hagueren d'habilitar un hangar i diversos barracons prefabricats que serviren per a descongestionar una mica l'allau de turistes que, com a manà caigut del cel, aturarien en sec la històrica emigració mallorquina vers França i les Amèriques. Recordem que en aquests inicis anys seixanta, mentre que a Astúries i altres indrets de l'Estat s'esdevenen les importants vagues dels seixanta, aquí, en plena febre de començaments del «boom», passam d'un milió de passatgers per l'aeroport de Son Sant Joan a cinc milions el 1971. Les Illes, Mallorca concretament, rompien així les cadenes econòmiques que fermaven la nostra terra a l'Estat Mitjà.

El meu inicial decantament per l'antifeixisme que representa el moviment comunista oficial ve donat també per tota una sèrie de circumstàncies que marquen la formació d'un adolescent mallorquí de finals dels cinquanta i començaments dels seixanta. La victòria de la revolució cubana amb el final de la dominació yanqui damunt Cuba; la lluita d'alliberament nacional d'Algèria; la derrota francesa a Dien Bien Phu al Vietnam i l'inici de l'enfrontament directe del poble del Vietnam amb els EUA són fets essencials que em van decantar cap a l'esquerra. Els èxits espacials dels soviètics (Iuri Gagarin dona la volta a la Terra en seixanta minuts el vint-i-u d'abril del 1961) fan seductora una ideologia -el socialisme burocràtic- del qual -malgrat les discussions familiars- un al·lot de quinze anys sap encara molt poc. Serà més endavant, amb successius viatges a l'estranger, amb la compra de llibres prohibits i amb els primers contactes amb les organitzacions revolucionàries que han sorgit després de rompre amb l'estalinisme del PCE, que el trencaclosques del marxisme revolucionari es va bastint i fent evident. Però en aquell temps descobríem, de cop, com un esclat vital davant els ulls, com un volcà que s'encengués davall els nostres peus, la realitat, el món que ens havia tocat en sort. Són els anys dels Beatles, de Mary Quant i la minifalda, del suïcidi de Marilyn Monroe, de la inauguració del Concili Vaticà II, del fracàs del desembarcament de la CIA a Cuba en un intent d'acabar amb les nacionalitzacions de propietats nord-americanes decretades per la Revolució Cubana... El 22 de novembre, asseguts a casa, mentre sopàvem, la televisió ens mostrava l'assassinat del President J. F. Kennedy...

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA
VIII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

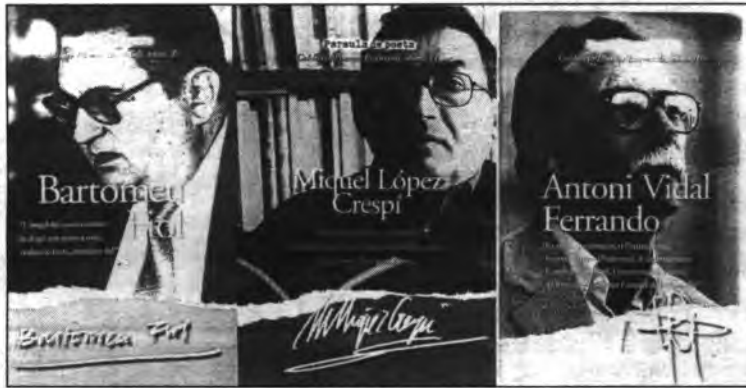
E P !!!

PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR

La poesia de les Illes: "Paraula de poeta" (Col·lecció Poemes Essencials)

Editats poemaris de M. Villangómez, Miquel López Crespí, Sebastià Alzamora, Margarita Ballester i Pere Gomila

La Direcció General de Cultura (Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes) continua amb la seva campanya «Viu la cultura», continuador de la campanya «La cultura a les escoles». En l'apartat «L'odissea de llegir: programes de promoció de la lectura als centres educatius» s'ha escrit: «Tos coincidim que la lectura -en totes les cares que hom vulgui d'aquest políedre: gèneres, escriptors, èpoques, corrents...- és una habilitat imprescindible per a la formació humana, intel·lectual i social de la persona. I també, excepte excepcions, tots coincidim que si una persona llegeix és perquè en la seva etapa de formació ha adquirit l'hàbit lector. Probablement aquí rau el re de la qüestió...». Per ajudar a fomentar aquest hàbit de la lectura la Direcció

General de Cultura ha engegat diversos programes formatius amb edició de llibres i lliurament de material divers a escoles i instituts. Aquests programes són «Paraula de poeta», «Lectura a l'aula», «Itineraris de lectura», «El llaut de vela negra: del llibre a la pel·lícula», «Maletes literàries», «Exposicions literàries»...

En la col·lecció «Paraula de poeta» (Col·lecció de Poemes Essencials) la Direcció General de Cultura de la qual és Director general Pere Muñoz (i en l'apartat de promoció del llibre, Ramon Diaz) s'acaban d'editar els llibres dels escriptors Marià Villangómez, Miquel López Crespí, Sebastià Alzamora, Margarita Ballester i

Pere Gomila. Abans ja s'havien editat els de Miquel Cardell, Bartomeu Fiol, Joan F. López Casasnovas, Josep Marí, Manel Marí, Biel Mesquida, Antoni Nadal, Ponç Ponç, Jean Serra i Antoni Vidal Ferrando.

«Paraula de poeta» i la Col·lecció «Poemes Essencials» forma part del programa de promoció de la lectura de poesia als centres educatius i s'adreça especialment a 2n cicle d'ESO i batxillerat. En cada número de la col·lecció podem trobar un text de presentació del poeta, de la seva obra i del poemari, i una selecció de poemes feta pels mateixos autors. Igualment, per a promocionar la lectura de la poesia i d'acord amb les seves possibilitats, els autors faran visites als centres educatius on s'han llegit els seus poemes.

La Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes, mitjançant la Direcció General de Cultura, té el compromís, i la voluntat, de continuar engegant aquests programes. Com diu el Director General Pere Muñoz: «Enguany introduïm nous elements que esperem que millorin el programa 'Viu la cultura', d'entre els quals vull destacar el fet que es faci un programa específic, per illes, segons els interessos, les prioritats i els moviments culturals de cada una de les illes Balears. En col·laboració amb els consells insulars, ajuntaments i entitats privades, només esperem que escolars i educadors puguin gaudir d'aquesta eina per fer més propera la realitat cultural que ens envolta».

(Redacció)

Universitat de Lleida

Universitat de Lleida: la transició a debat. Cicle de conferències dels historiadors i assagistes Josep Fontana, Miquel López Crespí, Antonièta Jarné, Martí Marín, Josep Guia, Lluís Maria Xirinacs, Manel Lladonosa, i Xavier Vinader

«Alternativa Estel» pretén amb la realització d'aquest seminari («La transició als Països Catalans») apropar a l'estudiant de la Universitat de Lleida a una realitat passada i encara present com és el procés de reforma política que va portar de la dictadura franquista a l'actual monarquia parlamentària. Per fer-ho es realitzarà una anàlisi i un repàs històric dels fets i del conjunt d'organitzacions, partits i moviments socials que protagonitzaren el citat període.

El present seminari ha estat reconegut per part del Vicerectorat d'ordenació acadèmica de la Universitat de Lleida amb 2 crèdits de lliure elecció (20 hores).

Amb aquest seminari es pretén dotar l'estudiantat dels coneixements bàsics per a interpretar el passat i que resulti un mètode

eficax per entendre el present i, a través dels quals, els estudiants puguin apropar-se i conèixer el pensament polític d'aquells homes i aquelles dones que al llarg de la nostra història han defensat els postulats de la llibertat nacional i la justícia social per al nostre poble.

El seminari s'organitzarà en deu sessions, les quals intentaran seguir un ordre cronològic tot analitzant diferents aspectes de la societat. Es començarà amb una visió del tardo-franquisme a tall d'introducció per tal de situar als alumnes del seminari.

Seguiran un conjunt de xerrades que ens explicaran les actuacions de les diferents classes socials que participaren en aquell període i els seus instruments d'intervenció com poden ser el nou associacionisme popular,

sindical i polític. Acte seguit s'analitzarà el procés de reforma engegat des de les estructures del poder franquista (eleccions, lleis orgàniques, constitució...).

Es tractarà també el tema de les nacionalitats per acabar analitzant el resultat de tot aquell procés.

Estructuració temàtica i ponents:

1. Situació anterior: sessió introductòria. Ponent: Antonièta Jarné, professora de la UdL.
2. El nou associacionisme popular i sindical. Ponent: Martí Marín, professor d'història contemporània de la UAB.
3. Partits i organitzacions de l'esquerra reformista i de l'esquerra revolucionària. Ponent:

Miquel López Crespí, escriptor i assagista.

4. L'Estat i la qüestió nacional. Ponent: per determinar.

5. Cultura popular i de protesta. Ponent: Manel Lladonosa, catedràtic d'història de la UdL.

6. El continuisme polític franquista i la instauració de la monarquia parlamentària. Ponent: Josep Fontana. Catedràtic d'Història de la UPF.

7. L'oposició armada al procés de transició. Ponent: Xavier Vinader. Periodista.

8. L'aparició i consolidació de l'independentisme català. Ponent: Josep Guia, ex-vicerector i catedràtic de la Universitat de València.

9. Consolidació de la reforma. Ponent: Lluís Maria Xirinacs, polític català i escriptor. Ω

Redacció

Per la multiculturalitat mundial, salvem el català!

esprai@cataloniainmail.com

Fa temps que els membres de l'Espr@i, ens anem trobant amb experiències similars a la nostra. Vénen de tots els llocs del món, tenen voluntat d'incidir en diferents lluites i busquen arribar a diferents públics objectius. Són experiències d'informació amb plantejaments polítics semblants, realment d'esquerres i, per tant, amb sensibilitat manifesta vers l'autodeterminació dels pobles i la lluita per la multiculturalitat.

litat.

Però la lluita per la multiculturalitat, no ho oblidem, comença per defensar la pròpia cultura, en aquest cas la catalana, si està amenaçada. I creieu-nos, ho està.

Molt sovint, però, amb la intenció d'arribar a més gent i difondre la idea d'una reivindicació determinada, hi ha col·lectius que obliden aquesta lluita. Estem parlant d'aquelles associacions que, moguts pel desig d'arribar a més persones, abandonen la llengua pròpia i passen a usar les

anomenades llengües dominants: l'anglès, el francès, l'espanyol, l'alemany...

Aquests grups canvien el marc referencial propi, de Països Catalans a Estat espanyol i, al canviar el marc referencial, canvia també la llengua, de català a castellà. Són col·lectius que no tenen diners i que nopoden fer dobles tirades pels seus butlletins. És a dir, sacrifiquen una de les lluites, la de la multiculturalitat, la de la defensa de la llengua pròpia, per donar volada a altres lluites.

Òbviament, és una opció que no ens agrada, però com que cadascú té les seves prioritats, buscarem solucions. La primera que se'ns acut, després d'haver-los alertat del problema que provoca la seva actitud, és trobar un grapat de gent que s'hi dediqui per amor a l'art i faci les traduccions de tots els textos que generin aquestes associacions. Si algú té alguna altra solució, serà benvinguda. Sinó, els voluntaris/es traductors/es ja podeu començar a posarvos en contacte amb nosaltres. Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcon... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

SERVEIS PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisoscatalans.org// tres.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, noces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

PERSONALS

Som na Tànja i na Verònica, dues al·lotes molt sensuals. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tànja

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommiu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escribiu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels

drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escribiu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servi.com.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenniansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escribiu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

Atots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

RECORDA

Quan hagi llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

Les Illes, que heu canviat

Per Climent Garau i Salvà

Fa dos-cents anys no hi havia,
Per aquí divertiments,
S'ensenyava a ses gents,
A cantar l'Ave Maria.
Això era lletania,
Que molts de temps va s'usar,
A monja i a capella,
Reverència sels faria.

Quan una festa es faria,
Per cridat l'atenció,
Sa llogava un glosador,
Que sa festa entretenia.
Sant Antoni hi havia,
Per beneir el bestiar,
Molta gent anava allà,
Si cavall o mul tenia.

Ball mallorquí se feria,
Amb rebosillo i faldons
A ses mànigues dels gipons,
Botons d'or no hi mancava,
Cordonsillo se duria,
Per fer s'atenció cridar,
En això se destacà,
El qui riquesa tenia.

Sa gent pobra anava allà,
Per veure sa grossa festa,
No podia donar exemple,
No res podia ensenyar.
Agulla negra van emprar,
Perquè a bon preu anava,
El seu manto així fermava,
Així se va endiumenjar.

En aquell tems sa gent pobra,
Molts de temps això s'usà,
El porc ells varen matar,
No era cap cosa nova.
Allà es ball se va moure,
Glosadors i sonadors
Passaven final formós,
Sa figa seca era bona.

El glosador aquell temps,
Era molt apreciat,
va ser molt sol·licitat,
per tota casta de gent.
No és que fossin molt corrents,
Perquè molts pocs n'hi havia,
Ningú lletra no sabia,
Només els de molts doblers.

A ciutat de Lluçmajor,
Hi havia molta gent,
En sortí un de present,
En el do de sa cançó,
Li deien Toni Lleó,
Son llinatge era Garau,
Si el cas be observau,
Ja venc de son avior.

Meva vida vaig passar,
Fent feina de podador,
Vaig posar molta passió,
Garrut ametller criar,
Ses castes assenyalar,

Amb ses que més produïen,
Gran avantatge durien
Per molts de duros guanyar.

Les Illes, tot un jardí,
De tota fruita hi havia,
De res se descuidaria
Per poder-se mantenir.
Se podia anar a collir,
Taronges, melicotons,
Síndries grosses i melons,
Peres bones, per gaudir.

Un bon olor respirava,
El poblador d'aquell temps,
Els satisfien els vents,
Que per les illes flairava.
La frescor l'acompanyava,
De la brisa de la mar,
Els illencs van disfrutar,
El bon temps l'encativava.

Fent feina a la rica terra,
Amb aquell guaret planxat,
De blat i ordi sembrat,
Com so de fina guiterra.
Se anava ferra qui ferra,
Per bona anyada collir,
I així tot l'any menjar-hi,
A la dreta i a l'esquerra.

Mallorca es modernitzà,
Canvià se fesomia,
Un turisme mos venia,
Al jovent va conquestà,
Allà tot d'una va anar,
I tota feina va fer
De cuiner i de cambrer
Son esperit despertà.

Els seus pares se quedaren,
Tots sols a possessió
De parell i pastor,
De tot treball se cuidaven,
Amb els seus fills, molt pensaven,
Que los havien deixats,
De anys bastant carregats,
Ses passes ben curtes daven.

Amb molt pena aguantaven,
A dins sa possessió,
La edat era el factor,
Que més los perjudicaven,
A retirar-se pensaven,
Per no poder aguantar,
Vendre tot el bestiar,
A qui tan molt estimaven

Cap en és poble partiren,
Ses portes varen tancar,
De tot arbre se deixà,
Penjades ametlles i figues.
Un temps foren les delícies,
Ara és un gros desert,
Allà hi ha gros desconcert,
De mates i cadermes. Ω

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Asistencia Sanitaria
Europea CB

MARIA ALBERDINA

CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES

Carrer dels Trencadors, 1-bis

Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

L'ESTAT DEL BENESTAR NO ARRIBA A MOLTA GENT GRAN. EL NEOLIBERALISME IMPLICA DOLOR I MALALTIA PER LA MAJORIA DELS MAJORS DE 65 ANYS

*El dolor i la pèrdua d'autonomia són els problemes que més afecten el benestar de la gent gran
Les malalties marquen l'últim quart de vida dels catalans*

Creix l'esperança de vida, però també els anys amb mala salut

Redacció.- Catalunya ocupa una de les primeres posicions dins del rànquing europeu pel que fa a l'esperança de vida dels seus habitants en néixer, però, per contra, es troba a la cua de la llista quan es mesura l'esperança de vida saludable, un indicador que reflecteix el temps que vivim amb qualitat i autonomia.

L'augment de l'esperança de vida als països occidentals ha comportat que les malalties cròniques i les discapacitats siguin més freqüents. Així, mentre es consolida la perspectiva d'una vida més llarga, també augmenta el temps en què estarà marcada pels problemes de salut.

Un estudi elaborat per tècnics del departament de Sanitat i publicat al Butlletí Epidemiològic de

Catalunya del novembre de l'any passat recull les dades que mostren l'evolució de l'esperança de vida (EV) i de l'esperança de vida saludable (EVS) en el període 1986-1997 i que confirmen aquesta tendència. Així, si l'any 1987 l'EV en néixer dels homes era de 74,21 anys, el 1997 es situava en 75,88 anys. En el cas de les dones, l'augment va ser més elevat, ja que en deu anys va passar de 80,6 anys a 82,56. En canvi, en els últims anys, l'EVS manté una tendència més aviat estable i, fins i tot, es redueix en l'últim període estudiat.

L'any 1987, l'EVS dels homes arribava als 55,8 anys. Els indicadors de 1993 i 1995 mostren un salt força significatiu, amb indicadors de vida amb salut de 58,29 i 58,88 anys respectivament. Però les dades de 1997 es situen per sota de les de 1993, amb una EVS de 58,27 anys.

Pel que fa a les dones, la tendència torna a repetir-se de forma molt més marcada. Les dades parteixen d'una EVS de 53,46 anys l'any 1987. Com en el cas dels homes, els anys següents són molt positius, ja que l'any 1993 es situa en 58,43 anys i el 1995 en 58,49. Però l'EVS torna a caure l'any 1997 fins als 56,69 anys.

«Els últims anys hem aconseguit prolongar la vida, però encara no hem estat capaços de controlar els problemes de salut que van restant l'autonomia física, psicològica o cognitiva», explica el cap de Geriatria de l'Hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti) de Badalona, Salvador Altimir. Al llarg del segle XX es va aconseguir que les persones visquessin més temps amb un diagnòstic de malaltia que abans hauria implicat la mort. «Per tant, és cert que s'ha incrementat l'esperança de vida,

però una vida amb malalties», afirma Altimir.

Amb tot, segons apunta el doctor, els experts internacionals comencen a veure indicis d'un canvi de tendència a mig termini. Es creu que en el futur algunes malalties cròniques, com la diabetis, que ara causen molts problemes associats tindran menys impacte en la salut i, d'altra banda, les patologies que causaran incapacitat apareixeran més tard i causaran la mort més ràpid.

És prou conegut que l'esperança de vida de les dones supera en uns quants anys la dels homes. Per contra, les dades mostren que les dones comencen a tenir problemes de salut crònics molt abans que els homes. «És cert que si comparem homes i dones grans de la mateixa edat, trobem més dones malaltes», raona Altimir, i afegeix que «potser els

homes que arriben a grans estan més sans, perquè es produeix una mena de selecció natural».

El que és clar, segons el doctor, és que homes i dones no estan demanant viure més anys, sinó viure'ls amb autonomia i qualitat de vida. «El dolor preocupa sobretot a les etapes finals de la vida, però el que espanta més és perdre la capacitat de prendre decisions, de relacionar-se... de fer la vida que voldrien fer».

Segons el doctor Altimir, Catalunya i Espanya pateixen un retard important pel que fa a la implantació de recursos socio-sanitaris i psicossocials. «L'esperança de vida saludable es guanya amb prevenció, amb un bon control de les malalties cròniques i anant més enllà dels fàrmacs, per exemple, adequant habitatges i carrers per evitar caigudes i accidents». Ω

Una interpretació quotidiana del patiment humà

Fa uns dies, madona Marta plantejà, si no record malament, el tema del patiment. Jo crec que aquest tema és totalment central per entendre correctament la mateixa vida i, per suposat, tota la resta, política inclosa.

Ahora, em fa l'efecte que el tema del patiment sol ser molt poc entès pels no creients, que constitueixen la major part de l'actual i dèbil independentisme català, diguèssim, en actiu. Hi ha, en la meua opinió, immaduresa vital.

No es tracta pas de cercar patiments però tampoc de considerar-los totalment eixorcs i inútils i anar sempre, com el pollastre darrere les mosques, cercant plaers insubstancials en comptes d'acceptar compromissos i càrregues pel bé de la dignitat humana. No es tracta d'estimar-se el sofriment, si vols, però sí d'entendre una mica que pot tenir certa utilitat si en sabem traure lliçons, que té una certa funció de regulació vital. Almenys certa classe de dolor.

Per això trobo que un debat sobre el patiment és ben necessari als independentistes. És un debat que pot aixecar polsegura.

Vet ací un text curtet que jo mateix he usat a l'hospital on treball amb els pacients. Cal dir que aquest text és cristià, tanmateix una acceptació en positiu del patiment no sempre ni necessàriament ha de ser cris-

tià. No es tracta pas de masoquisme sinó de força vital per resistir, de tremp. El tremp pot servir també, evidentment, i tant, per lluitar per la llibertat. De fet, per ex., el desencadenant del procés independentista grec fou en gran part el de grecs que s'havien fet musulmans i que després, repenedits, volien tornar al cristianisme. L'"apostasía" era castigada per les autoritats turques amb turment i mort, tal com diu la Xària, i aquestes persones anaven als monestirs a ensinistrar-se per al que els esperava. Això generà un enorme sentiment reconcentrat, espiritual, pur i noviolent que dugué finalment a l'aixecament independentista grec, amb el suport d'Anglaterra, a principis del s.XIX.

EL SOFRIMENT HUMÀ

"Veieu-me aquí, Senyor, als vostres peus, despallat de tot bé, malalt i pobre, del meu no-res perdut dins de l'abisme. Cuc de la terra vil, per un moment he vingut a la cendra a arrossegar-me.

(...)
Feu de mi allò que vulgueu, sóc fulla seca de les que el vent s'emporta, o gota d'aigua de les que el sol sobre l'herba eixuga...

Sóc un no-res, però un no-res que és vostre"

(Cinto Verdagué, poeta català del s. XIX)

El sofriment és un misteri que difícil-

ment podem comprendre amb la nostra raó humana. Si fa no fa ens atrapa a tots.

Jesús accepta el sofriment humà i, més encara, s'hi identifica, no l'explica, però tampoc no el defuig.

Si Jesús hagués explicat el sofriment humà, l'Evangeli hauria arribat a ser una mera filosofia. Una filosofia tracta d'explicar-ho tot i després ho deixa tot com estava.

Jesús no va aportar a la humanitat una filosofia, sinó un fet real: La seva Persona i la seva gran Obra d'ALLIBERAMENT amb el sofriment i la mort més malvista per la gent d'aquella època, la mort d'un crucifixat.

En la mort de Crist es produeix una gran injustícia (conxorxa entre l'ocupació imperialista dels romans amb l'oligarquia saducea i el fonamentalisme fariseu), però Jesús, amb la seva Resurrecció victoriosa, la va transformar en remei de guariment de la repetitiva injustícia humana de l'home.

A la vida tot són paradoxes i, vet ací que l'Hora més fosca de la Història (la mort de Crist) s'esdevé per a l'home que s'acull a la seva Gràcia, la de més llum.

"Per tu Crist es va fer temporal, a fi que tu siguis etern" "Guaita Crist; és amarat de gràcia. Ell et vol arrubllir d'allò que li sobreix. Et diu açò: Cerca els meus béns, i deixa córrer allò que creus merèixer".

"Ell vingué i escampà el seu perfum, el

món va quedar omplert de flaire" "Però el Crist és llum, inextingible i etern com el Pare, sempre roent, sempre brillant de glòria"

(Agustí de Bona, Numídia, s. IV-V)

Déu és l'únic capaç de transformar el patiment i les crisis de la vida en qualque cosa gran i bella. El sofriment no ha de ser la tralla que et deprimesca o et destruesca, sinó el mitjà per fer-te més fort, més madur i més sensible al dolor d'altri.

"Si l'home mor, ¿tornarà a viure?" (Job 14:14)

"Jo sóc la resurrecció i la vida, qui creu en mi, encara que estigui mort, viurà" (Crist)

"En el món tindreu aflicció, però confieu, jo he vençut el món". (Crist)

"No us poseu tristos com aquells que no tenen esperança" (St. Pau)

AJUDA EVANGÈLICA DELS PAÏSOS CATALANS.

VOLEM UN PAÍS CLAR: I, PER AIXÒ, CAL TENIR LES IDEES CLARES. "Cal patir allò que els

Altres ignoren, quan estimes com els altres no en saben. No hi ha recompensa per a certs patiments, i és menester de sofrir-los sens esperar-ne la recompensa" (M. Maeterlinck, 1862-1949, escriptor flamenc). "Un heretge és algú qui guaita amb els ulls propis" (Gottfried Ephraim Lessing). Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 26 anys que n'Hilari Romera va obrir el Taller Romera a can Capiscol de Ciutat. La seva dona Maria Horrach regenta la botiga de compra venta de cotxes usats al costat del taller. Tel. 971 295 506

Fa un any que en Ricard Bauzà regenta el Bar Cafeteria Sant Vicenç a can Capiscol. Despatxa els entrepans i les tapes. Tel. 971 296 979

Fa 4 anys que na Maria Leon és la presidenta de la Associació de Persones Majors ca Nostra a can Capiscol. Fan brodat, gimnàstica, balls, excursions. Tel. 971 205 215

Fa 5 anys que en Pep Cabra de Pollença regenta el Bar es Xibiu a son Sardinà. És un lloc de mallorquinistes i nacionalistes. Tel. 971 438 028

Fa 8 mesos que na Sara Apezteguia amb na Carne Zaragoza regenta la Gestoria Saica Gestió al Camp Rodó. Tel. 971 764 59

Fa 2 mesos que na Lola Coves ha obert la botiga Isleña de Emmarcacions a la barriada de l'Escorxador de Ciutat. Fa emmarcacions i ven quadres, làmines etc. Tel. 971 760 435

Fa 12 anys que la família Bestard regenta la Tapisseria Làzaro a son Cotoner. Tel. 971 733 664

Fa 6 anys que en Biel Roca de can Felip de sant Jordi i na Maria Serra de Santa Maria regenten el Bar Can Felip a can Capiscol de Ciutat. Despatxen menús a 7 .. Els matins fan bons berenars. També son els amos del Restaurant Sa Curva a Son Pardo. Fa menús pels cavallistes a 6 . Tel. 971 200 068

Fa 6 anys que en Manuel Martínez va obrir la botiga de peixos i rèptils Tropical a la Plaça de Madrid de Ciutat. Tel. 971 909 904

En Ramon Aristondo Janer assumeix la gerència del Bar Doro a la Plaça de Barcelona de la Ciutat de Mallorca, local que abans regentava el senyor Ruiping Feng

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

.....C.P.....

Població

C.I.F.Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat.....Núm. sucursal

Compte núm.....

Firma

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Apartat de Correus 124 07600 s'Arenal de Mallorca

Fa 6 anys que n'Àngel Carmona i na Dolores Ortega, a qui veiem amb sa filla Sílvia regenten el Restaurant Pizzeria P & A al costat de l'Escorxador de Ciutat. Despatxen menús a 6'60 . Tel. 971 757 487

Fa 7 anys que en Ramon Aristondo de Santa Catalina regenta el Bar Doro a la Plaça de Barcelona de Ciutat. El propietari és el matrimoni Sánchez- Feng. Tel. 971 287 366

DIUMENGE 10 DE MARÇ DEL 2002

A les 12 del migdia
A les Comes

8a CALÇOTADA POPULAR
A IGUALADA

per als més petits de tots

JORNADA GASTRONÒMICA, FESTIVA I REVINDICATIVA
PER ALS AMANTS DEL BON BEURE, EL BON MENJAR I LA GRESCA

JIMMY JAZZ